

Az evangélium tantételei

Kiadja:
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Salt Lake City, Utah

Köszönettel vesszük a könyvvel kapcsolatos megjegyzéseit és javaslatait, melyeket a következő címre várjuk: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-0024; illetve e-mailben: cur-development@ldschurch.org. Kérjük, tüntesse fel nevét, címét, valamint egyházközségét és cövekét. Ne felejtse el megadni a könyv címét. Ezt követően sorolja fel megjegyzéseit és javaslatait a könyv erősségeivel, valamint kívánatos továbbfejlesztésével kapcsolatban.

© Intellectual Reserve, Inc., 1978, 2009

Minden jog fenntartva.

Printed in the United States of America

Az angol eredeti jóváhagyva: 5/07

22. fejezet	A Lélek ajándékai	135
23. fejezet	Az úrvacsora	143
24. fejezet	A sabbatnap	149
25. fejezet	A böjt.	155
26. fejezet	Az áldozat	161
27. fejezet	A munka és a személyes felelősség	167
28. fejezet	A szolgálat.	175
29. fejezet	Az Úr egészségre vonatkozó törvénye	181
30. fejezet	A jószívűség	187
31. fejezet	A becsületesség	195
32. fejezet	A tized és más felajánlások	199
33. fejezet	A misszionáriusi munka	205
34. fejezet	Tehetségeink fejlesztése	213
35. fejezet	Az engedelmesség	219
36. fejezet	A család örökkévaló lehet	227
37. fejezet	Családi felelősségek	233
38. fejezet	Az örökkévaló házasság	239
39. fejezet	Az erkölcsi tisztaság törvénye	245
40. fejezet	A templomi munka és a családtörténet	255
41. fejezet	A halandóság utáni lélekvilág	263
42. fejezet	Izráel házának összegyűjtése	267
43. fejezet	A második eljövétel jelei	273
44. fejezet	Jézus Krisztus második eljövetele	279
45. fejezet	A millennium	285
46. fejezet	Az utolsó ítélet	291
47. fejezet	A felmagasztosulás	299
Képgyűjék	305
Tárgymutató	309

Bevezetés

Tanulmányi kalauz és tanári kézikönyv

Az evangélium tantételei személyes tanulmányi kalauz és egyben tanári kézikönyv is. Ha úgy tanulmányozod, hogy közben törekszel az Úr Lelkére, növekedhet Istenbe, az Atyába és Jézus Krisztusba, valamint az Ő engesztelésébe és az evangélium visszaállításába vetett hited. Választ kaphatsz az élet kérdéseire, megerősítést nyersz életed céljáról és a saját értékedről, valamint képes leszel hittel szembenézni a személyes és családi kihívásaiddal.

Utasítások az egyházi gyűléseken történő, illetve az otthoni tanításhoz

Tanárnak lenni hatalmas felelősség. Magában foglalja annak számtalan lehetőségét, hogy megerősítsünk másokat, és gondoskodjunk arról, hogy „Isten jó szavával táplálják őket” (Moróni 6:4). Amennyiben követed a következő tantételeket, képes leszel hatékonyan tanítani:

- Szeresd azokat, akiket tanítasz.
- A Lélek által taníts.
- A tant tanítsd.
- Ösztönözz szorgalmas tanulásra.

Szeresd azokat, akiket tanítasz

Amikor szeretetet mutatsz azok iránt, akiket tanítasz, fogékonyabbak lesznek az Úr Lelkére. Lelkesebbé válnak a tanulás iránt, és nyitottabbak lesznek feléd, és mások felé is. Igyekezz megismerni azokat, akiket tanítasz. Segíts megérezniük, hogy őszintén törődsz velük. Légy tekintettel a különleges szükséglettel rendelkezők kihívásaira. Alakítsd az osztályt egy olyan kellemes közzé, ahol

a résztvevők nyugodtan feltehetik az evangéliumi tantételekkel vagy azok alkalmazásával kapcsolatos kérdéseiket.

Jelen lesz az Úr Lelke, amikor szeretet és egység uralkodik közöttünk. Az Úr azt mondta: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (János 13:34).

Ezzel a témával kapcsolatban lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás*, 31–39.

A Lélek által taníts

A legfontosabb dolgok, melyeket valaha is tanítani fogunk, azok Krisztus tanai, amint azok a szentírásokon és napjaink prófétáin keresztül kinyilatkoztatásra kerültek, és ahogy azokat a Szentlélek megerősítette. Csak akkor tudunk hatékonyan tanítani, ha szert teszünk az Úr Lelkére. „...a Lélek a hit imája által adatik meg nektek; és ha nem kapjátok meg a Lelket, akkor nem taníthattok” (T&Sz 42:14; lásd még T&Sz 50:13–22). A Szentlélek az igazi tanító, ezért nagyon fontos, hogy olyan légkört teremtsünk, ahol jelen lehet az Úr Lelke.

Ezzel a témával kapcsolatban lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás*, 41–48.

A tant tanítsd

Mielőtt egy adott fejezetből tanítasz, alaposan tanulmányozd, hogy megbizonyosodj róla: érted a tant. Tanulmányozd a fejezet végén felsorolt további szentírásokat is. Sokkal őszintébb és erőteljesebb lesz a tanításod, ha a fejezetben lévő tanítások személyesen is megérintettek téged. Soha ne találgass az egyházi tannal kapcsolatban. Csak olyasmit taníts, amit a szentírások, az utolsó napi próféták és apostolok szavai, valamint a Szent Lélek alátámasztanak (lásd T&Sz 42:12–14; 52:9).

Ha elhívtak, hogy ebből a könyvből taníts egy kvórumot vagy osztályt, ne használj helyette más anyagokat, bármilyen érdekesek is legyenek. Maradj hű a szentírások és a könyv szavaihoz. A leckéket kiegészítheted oda illő személyes élményekkel, valamint az egyházi folyóiratokból vett cikkekkel.

Ezzel a témával kapcsolatban lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás*, 50–59.

Ösztönözz szorgalmas tanulásra

Miközben tanítasz, segítesz másoknak megérteni, miként vonatkoznak mindennapi életünkre az evangélium tantételei. Beszéljess velük arról, hogyan befolyásolják ezek a tantételek Isten, valamint saját magunk, családuink és felebarátaink iránti érzéseinket. Ösztönözd a résztvevőket, hogy éljenek a tantételek szerint.

Próbáld meg minél több embert bevonni az órákba. Ehhez felkérheted őket, hogy olvassanak hangosan, válaszoljanak a kérdésekre, vagy osszák meg élményeiket, de csak akkor, ha biztos vagy abban, hogy nem hozod őket kellemetlen helyzetbe. A leckére való felkészülés során különleges feladatokat is kiadhatsz a résztvevők számára. Mindig légy azonban figyelemmel szükségleteikre és érzéseikre. Lehet, hogy még az óra előtt meg kell kérdezned tőlük személyesen, hogy milyen érzéseik vannak az órai szerepléssel kapcsolatban.

Ezzel a témával kapcsolatban lásd *Tanítás, nincs nagyobb elhívás*, 61–74.

További segítség a tanároknak

E könyv minden fejezete tartalmaz néhány megjegyzést a tanárok részére. A megjegyzésekben található ötletek segíthetnek abban, hogy jobban szeresd azokat, akiket tanítasz, hogy a Lélek által taníts, hogy a tant tanítsd, és hogy képes legyél szorgalmas tanulásra ösztönözni.

Mennyei Atyánk

1. fejezet

Van Isten

- Milyen dolgok tesznek tanúbizonyságot arról, hogy van Isten?

Alma, az egyik Mormon könyve-beli próféta, azt írta: „...minden dolog azt mutatja, hogy van Isten; igen, méghozzá a föld és minden olyan dolog, ami annak színén van, igen, és annak mozgása, igen, és mind a bolygók is, melyek szabályos rendjükben mozognak, arról tesznek bizonyosságot, hogy van egy Legfelsőbb Teremtő” (Alma 30:44). Ha feltekintünk az éjszakai égboltra, rögtön fogalmunk lesz arról, mire gondolt Alma! Csillagok és bolygók millióit láthatjuk ott tökéletes rendben. Nem véletlenül kerültek oda. Az egekben és a földön egyaránt Isten munkája tárul elénk. A rengeteg gyönyörű növény, a sokféle állat, a hegyek, a folyók, az esőt és havat hozó felhők mind arról tanúskodnak számunkra, hogy van Isten.

A próféták azt tanították nekünk, hogy Isten a világegyetem Mindenható Ura. Isten a mennyben lakozik (lásd T&Sz 20:17). Fia, Jézus Krisztus által teremtette az eget és a földet, és minden dolgot, amely azon van (lásd 3 Nefi 9:15; Mózes 2:1). Ő teremtette a holdat, a csillagokat és a napot. Ő rendezte össze ezt a világot, Ő adott neki formát és életet, és Ő hozta mozgásba. Ő töltötte be a levegőt és a vizeket élőlényekkel, Ő népesítette be a hegyeket és a síkságokat mindenféle állati étellel. Ő adta nekünk a nappalt és az éjszakát, a nyarat és a telet, a vetés és az aratás idejét. Ő alkotta meg az embert a saját képére, hogy uralkodjon a többi teremtményein (lásd 1 Mózes 1:26–27).

Tanároknak: Tegyél fel kérdéseket az egyes részek elején, hogy elindulhasson egy beszélgetés. Ezután az osztály, illetve a családtagok figyelmét irányítsd a szövegre, ahol további információkat találnak. Az egyes részek végén szintén kérdésekkel segítsd elő, hogy az osztály tagjai, illetve a családtagok elgondolkozzanak és megbeszéljék, mit jelent mindaz, amit olvastak, és hogyan tudják azt alkalmazni az életükben.

Isten az a legfőbb és legtökéletesebb lény, akiben hiszünk, és aki-
nek hódolunk. Ő a „világegyetem Nagy Szülője”, aki „atyai gon-
doskodással és szülői figyelemmel tekint az egész emberi családra”
(Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith [2007]. 41.).

Isten természete

- Milyen tulajdonságokkal rendelkezik Isten?

Mivel az Ő képére lettünk alkotva (lásd Mózes 2:26; 6:9), ezért
tudjuk, hogy testünk hasonló az Ő testéhez. Isten örökkévaló lelke
egy húsból és csontból való testben lakozik (lásd T&Sz 130:22),
amely azonban már tökéletes és felmagasztosult, felülmúlva min-
den dicsőséget.

Isten tökéletes. Ő az igazlelkűség Istene, aki olyan tulajdonságok-
kal bír mint a szeretet, az irgalom, a jószívűség, az igazság, az erő,
a hit, a tudás és az ítélőképesség. Övé minden hatalom. Ő mindent
tud, és telve van jósággal.

Minden jó Istentől származik. Minden tettét az vezérli, hogy segít-
sen gyermekeinek olyanná válni, mint Ő. Ezt mondta: „Mert íme,
ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halha-
tatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

- Miért fontos megértenünk Isten természetét?

Megismerni Istent

- Hogyan ismerhetjük meg Istent?

Olyannyira fontos megismerni Istent, hogy a Szabadító ezt mondta:
„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz
Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust” (János 17:3).

Az első és legnagyobb parancsolat ez: „Szeresd az Urat, a te Istene-
det teljes szívedből” (Máté 22:37).

Minél jobban megismerjük Istent, annál jobban fogjuk szeretni Őt,
és annál jobban igyekszünk betartani a parancsolatait (lásd 1 János
2:3–5). A parancsolatainak betartása által pedig olyanokká válha-
tunk, mint Ő.

Megismerhetjük Istent, ha:

1. elhisszük, hogy Ő létezik és szeret minket (lásd Móziás 4:9);
2. tanulmányozzuk a szentírásokat (lásd 2 Timótheus 3:14–17);
3. imádkozunk Hozzá (lásd Jakab 1:5);
4. a tőlünk telhető legjobban betartjuk az összes parancsolatát (lásd János 14:21–23).

Amennyiben megtesszük ezeket a dolgokat, akkor megismerjük Istent, és végül örök életet nyerünk.

- Gondolkozz el azon, mit tehetsz, hogy közelebb kerülj Istenhez!

További szentírások

- Cselekedetek 7:55–56 (a Fiú az Atya jobbján)
- T&S 88:41–44 (Isten tulajdonságai)
- Zsoltárok 24:1 (az Úré a föld)
- Mózes 1:30–39 (a teremtés)
- Alma 7:20 (Isten nem cselekedhet rosszat)
- Joseph Smith története 1:17 (az Atya és a Fiú különálló személyek)
- Alma 5:40 (a jó Istentől származik)
- János 14:6–9 (a Fiú és az Atya egyformák)
- Mormon 9:15–20 (a csodák Istene)
- Ámós 3:7 (a kinyilatkoztatás Istene)
- János 3:16 (a szeretet Istene)

Mennyei családuink

2. fejezet

Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk

- Mit tanítanak nekünk a szentírások és az utolsó napi próféták az Istennel való kapcsolatunkról?

Isten nemcsak a mi Uralkodónk és Teremtőnk, hanem egyben Mennyei Atyánk is. Minden férfi és nő Isten szó szerinti fia és leánya. Az ember, lélekként, mennyei szülőktől fogantatott és született, és az Atya örökkévaló házaiban nevelkedett és vált éretté, még azelőtt, hogy világi [fizikai] testben eljött volna a földre (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* [1998]. 334.).

Minden ember, aki valaha a földre született, lélektestvérünk volt a mennyben. Mivel mennyei szüleink lélekgyermekei vagyunk, megörököltük azt a lehetőséget, hogy kifejlesszük az ő isteni tulajdonságaikat. Jézus Krisztus engesztelése által olyanná válhatunk, mint Mennyei Atyánk, és részesülhetünk az öröm teljességében.

- Hogyan befolyásolja gondolataidat, szavaidat és tetteidet annak tudata, hogy Isten gyermeke vagy?

Amíg a mennyben élünk, kifejlesztettük egyéni jellemvonásainkat és tehetségeinket

- Gondolkozz el azon, hogy milyen tehetségekkel és ajándékokkal lettél megáldva!

A szentírások azt tanítják, hogy a próféták már akkor felkészültek arra, hogy vezetők legyenek a földön, amikor még lelkek voltak a mennyben (lásd Alma 13:1–3). Isten még azelőtt előre elrendelte (kiválasztotta) őket, hogy vezetők legyenek a földön, mielőtt halandó testben megszülettek volna. Így volt ez Jézus, Ádám és

Tanároknak: Nem szükséges mindent megtanítani az egyes fejezetekből. Miközben imádásos lelkülettel felkészülsz a tanításra, keresd a Lélek útmutatását, hogy megtudd, mely részeit kell tanítanod a fejezetnek, és milyen kérdéseket tegyél fel.

Ábrahám esetében is. (Lásd Ábrahám 3:22–23.) Joseph Smith azt tanította, hogy „mindenki, akit elhívtak arra, hogy a világ lakosait szolgálja, elrendeltetett erre a célra a menny nagy tanácsülésén a világ kezdete előtt” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 536.). Ennek ellenére mindenki szabadon eldöntheti, hogy elfogadja vagy visszautasítja az elhívást.

Nem voltunk egyformák a mennyben. Például tudjuk, hogy mennyei szülők fiai és leányai voltunk, vagyis férfiak és nők (lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2004. okt. 49.). Mindnyájan különböző tehetségeket és képességeket kaptunk, és mindannyiunkat más-más dolgok elvégzésére hívtak a földre. Többet is megtudhatunk a tehetségeinkről és elhívásainkról, amikor megkapjuk a pátriárkai áldásunkat (lásd Thomas S. Monson, in Conference Report, Oct. 1986, 82; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 66).

A halandóság előtti életünk emlékeire fátyol borult, Mennyei Atyánk azonban tudja, hogy kik vagyunk, és hogy mit tettünk, mielőtt ide jöttünk. Ő választotta ki születésünk helyét és idejét, hogy majd megtanulhassuk azokat a leckéket, melyekre személyesen szükségünk van, és hogy egyénre szabott tehetségeink és jellemvonásaink révén a lehető legtöbb jót cselekedhessük.

- Hogyan áldottak már meg más emberek tehetségei? Hogyan hozhatsz áldást másokra tehetségeid és ajándékaid révén?

Mennyei Atyánk elénk tárt egy tervet, amely által olyanná válhatunk, mint Ő

- A földi élet hogyan segít felkészíteni minket arra, hogy olyanná válhassunk, mint mennyei szüleink?

Mennyei Atyánk tudta, hogy egy bizonyos ponton túl már csak akkor fejlődhetünk tovább, ha egy időre elválunk Tőle. Azt akarta, hogy mi is kifejllesszük azokat az isteni tulajdonságokat, amelyekkel Ő rendelkezik. Ennek érdekében el kellett hagynunk a halandó élet előtti otthonunkat, hogy próbákat álljunk ki, és

Tanároknak: Az osztály tagjai, illetve a családtagok akkor tudnak megfontolt válaszokat adni, ha elég időt hagysz nekik, hogy elgondolkozzanak a feleleteiken. Egy kérdés feltevése után például azt is mondhatod: „Most adok egy-két percet, hogy elgondolkozzatok a válaszon, és majd csak azután szólítalak fel benneteket!” Ezután adj nekik valóban időt a gondolkodásra.

hogy tapasztalatokra tegyünk szert. A lelkünket pedig fizikai testtel kellett felruházni. Amikor meghalunk, el kell hagynunk ezt a fizikai testünket, hogy majd a feltámadás során újra egyesüljünk vele. Ekkor kapjuk meg a Mennyei Atyánkéhoz hasonló halhatatlan testünket. Ha kiálljuk a próbatételeinket, akkor részünk lehet abban a teljes örömben, melyet Mennyei Atyánk is elnyert. (Lásd T&Sz 93:30–34.)

Mennyei Atyánk összehívott egy nagy tanácsot, hogy elénk tárja a fejlődésünk érdekében készített tervét (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 217., 536.). Megtudtuk, hogy ha követjük a tervét, olyanná válhatunk, mint Ő: feltámadhatunk; miénk lehet minden hatalom a mennyben és a földön; mennyei szülőkké válhatunk és lehetnek lélekgyermekeink épp úgy, mint Neki (lásd T&Sz 132:19–20).

Megtudtuk, hogy Ő biztosít számunkra egy földet, ahol majd próbára tehetjük magunkat (lásd Ábrahám 3:24–26). Mivel majd fátyol borul emlékeinkre, elfelejtjük mennyei otthonunkat. Ez elengedhetetlen lesz ahhoz, hogy az önrendelkezésünket használva úgy választhassunk a jó és a gonosz között, hogy ne befolyásoljon minket annak emléke, hogy egykor Mennyei Atyánkkal éltünk. Így tehát a belé vetett hit által engedelmeskedhetünk Neki, nem pedig a tudásunk és a Vele kapcsolatos emlékeink miatt. Ő azonban segíteni fog nekünk felismerni az igazságot, amikor azt újra halljuk a földön (lásd János 18:37).

A nagy tanácsulésen megismertük fejlődésünk célját, amely az, hogy elnyerjük az öröm teljességét. Azt is megtudtuk, hogy egyeseket majd félrevezetnek, lesznek, akik más ösvényeket választanak, és páran eltévelyednek. Megtudtuk, hogy mindannyiunk életében lesznek megpróbáltatások: betegség, csalódottság, fájdalom, bánat és halál. Megértettük azonban, hogy mindezek tapasztalatot adnak nekünk, és a javunkra válnak (lásd T&Sz 122:7). Ha engedjük, akkor ezek a megpróbáltatások inkább finomítanak bennünket, mintsem a bukásunkat okoznák. A megpróbáltatások megtanítanak bennünket arra, hogy kitartók, türelmesek és jószívűek legyünk (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 15–16).

Ezen a tanácsülésen azt is megtudtuk, hogy gyengeségünk miatt a kisgyermek kivételével mindannyian bűnöket követünk majd el (lásd T&Sz 29:46–47). De lesz egy Szabadítónk, aki segít, hogy legyőzhessük a bűneinket és a feltámadás által a halált. Megtudtuk, hogy ha hiszünk a Szabadítónkban, engedelmeskedünk szavának, és követjük példáját, akkor felmagasztosulunk, és olyanná válunk, mint Mennyei Atyánk, valamint elnyerjük az öröm teljességét.

- Sorold fel Mennyei Atyánk néhány tulajdonságát! Hogyan segít a szabadulás terve kifejleszteniünk ezeket a tulajdonságokat?

További szentírások

- Zsidók 12:9 (Isten a lelkünk atyja)
- Jób 38:4–7 (utalás a halandóság előtti életre)
- Ábrahám 3:22–28 (látomás a halandóság előtti életről)
- Jeremiás 1:5 (látomás a halandóság előtti életről)
- T&Sz 29:31–38 (látomás a halandóság előtti életről)
- Mózes 3:4–7 (lelki, majd fizikai teremtés)
- 1 Korinthusbeliek 15:44 (lelki és halandó teremtmények)
- T&Sz 76:23–24 (Istennek született fiak és leányok)
- T&Sz 132:11–26 (a fejlődés terve)

Jézus Krisztus, választott Vezetőnk és Szabadítónk

3. fejezet

Szükség volt egy szabadítóra és vezetőre

- Miért kellett eljőnnünk Mennyei Atyánktól? Miért van szükségünk egy szabadítóra?

Amikor a halandóság előtti lélekvilágban élénk tárták szabadulásunk tervét, örömmünkben ujjongtunk (lásd Jób 38:7).

Megértettük, hogy egy időre el kell hagynunk égi otthonunkat, és nem élhetünk Mennyei Atyánk színe előtt. Amíg távol vagyunk Tőle, mindannyian bűnököt fogunk elkövetni, és néhányan közülünk eltévelyednek. Mennyei Atyánk ismert és szeretett mindannyiunkat. Tudta, hogy segítség nélkül nem boldogulnánk, ezért készített számunkra egy utat, melyen majd vezethet bennünket.

Szükségünk volt egy Szabadítóra, aki megfizet bűneinkért, és megtanítja nekünk, hogyan térhetünk vissza Mennyei Atyánkhoz. Az Atya feltette hát a kérdést: „Kit küldjek?” (Ábrahám 3:27). Jézus Krisztus, akit Jehovának hívtak, így felelt: „Itt vagyok, küldj engem” (Ábrahám 3:27; lásd még Mózes 4:1–4).

Jézus hajlandó volt lejönni a földre, az életét adni értünk, és magára venni a bűneinket. Mennyei Atyánkhoz hasonlóan Ő is azt szeretete volna, hogy mi magunk dönthessünk arról, engedelmeskedünk-e Atyánk parancsolatainak. Tudta, hogy szabadon kell választanunk annak érdekében, hogy érdemesnek bizonyuljunk a felmagasztosulásra. Jézus azt mondta: „Atyám, a te akaratod legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké” (Mózes 4:2).

Sátán, akit Lucifernek hívtak, szintén előállt, és így szólt: „Íme, itt vagyok, küldj engem, én fiad leszek, és az egész emberiséget

megváltom, hogy egyetlen lélek sem vész el, és ezt biztosan megteszem; add hát nekem a neked járó tiszteletet” (Mózes 4:1). Sátán mindannyiunkat arra akart rákényszeríteni, hogy az ő akarata szerint cselekedjünk. Terve szerint nem választhattunk volna szabadon, mert ő elvette volna a szabadon választás jogát, melyet Atyánk megadott nekünk. Sátán a szabadulásunkért cserébe magának akart minden tiszteletet. Ha az ő javaslata valósul meg, akkor földre jövetelünk célja megghiúsult volna (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai*: David O. McKay[2003]. 226.).

Jézus Krisztus lett a választott Vezetőnk és Szabadítónk

- Miközben ezt a részt olvasod, gondolkozz el a Szabadító iránti érzéseidről!

Miután mindkét fiát meghallgatta, Mennyei Atyánk azt mondta: „Az elsőt küldöm” (Ábrahám 3:27).

Jézus Krisztus lett kiválasztva és előre elrendelve, hogy a Szabadítónk legyen. Több szentírás is beszámol erről (például lásd 1 Péter 1:19–20; Mózes 4:1–2). Az egyik ilyen szentírás elmondja, hogy Jézus – születése előtt sok-sok évvel – megjelent az egyik Mormon könyve-beli prófétának, Járed fivérének, és így szólt hozzá: „Íme, én vagyok az, aki a világ megalapítása óta arra lettem felkészítve, hogy népemet megváltsam. Íme, én Jézus Krisztus vagyok. [...] Énbennem van élete az egész emberiségnek, még hozzá örökkévaló, mindazoknak, akik hisznek a nevemben” (Ether 3:14).

Amikor Jézus a földön élt, azt tanította: „...azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. [...] Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámaszszam azt az utolsó napon” (János 6:38, 40).

Háború a mennyben

Mivel Mennyei Atyánk Jézus Krisztust választotta Szabadítóknak, Sátán haragos lett, és fellázadt. Háború tört ki a mennyben, mely során Sátán és követői Jézus Krisztus és követői ellen harcoltak.

A Szabadító követői „legyőzték [Sátánt] a Bárány véré[vel], és az ő bizonyágtételöknek beszédé[vel]” (Jelenések 12:11).

E hatalmas lázadás során Sátánt és az őt követő lelkeket kiűzték Isten színe elől, és kitalizották őket a mennyből. A mennyei seregek egyharmadát megbüntették, mert Sátánt követték (lásd T&Sz 29:36). Megvonták tőlük a jogot, hogy halandó testet kaphassanak.

Mivel mi itt élünk a földön, és van egy halandó testünk, ebből tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus és Mennyei Atyánk követését választottuk. Sátán és követői szintén itt vannak a földön, de csak mint lelkek. Ők nem felejtették el, hogy kik vagyunk. Mindennap körülöttünk vannak, és olyan dolgokra csábítanak és kísértenek minket, melyek elszomorítják Mennyei Atyánknak. A halandóság előtti életben azt választottuk, hogy Jézus Krisztust követjük, és elfogadjuk Isten tervét. Továbbra is Őt kell követnünk itt a földön is, mert csak Jézus Krisztus követése által térhetünk vissza mennyei otthonunkba.

- Hogyan folytatódik napjainkban is a mennyei háború?

Megkaptuk a Szabadító tanításait, hogy azokat kövessük

- Gondolkozz el azon, milyen hatást gyakoroltak rád a Szabadító tanításai!

Jézus Krisztus kezdettől fogva kinyilatkoztatta evangéliumát, amely elmondja nekünk, mit kell tennünk, hogy visszatérhessünk Mennyei Atyánkhoz. A kijelölt időben eljött a földre, és szavával, valamint életével tanította a szabadulás és felmagasztosulás tervét. Megalapította egyházát és papságát a földön. Magára vette bűneinket.

Ha követjük a tanításait, akkor helyet örökölhetünk a celesztális királyságban. Jézus megtette a saját részét, hogy segítsen visszatérnünk mennyei otthonunkba. Most már csak rajtunk múlik, hogy megtegyük a mi részünket, és érdemessé váljunk a felmagasztosulásra.

További szentírások

- Mózes 4:1–4; Ábrahám 3:22–28 (a halandóság előtti életben ki lett választva egy szabadító)
- T&Sz 76:25–29 (háború a mennyben)
- Jelenések 12:7–9, 11 (a Szabadító követői a mennyei háborúban legyőzték Sátánt a Bárány vére és tanúbizonyságuk szava által)
- Ésaías 14:12–15 (Lucifer kiűzésének oka)

Tanároknak: Az osztály tagjai, illetve a családtagok egyénileg, párosával vagy csoportosan tanulmányozzák át a „További szentírások” című részben található szentírásokat.

A választás szabadsága

4. fejezet

Az önrendelkezés örökkévaló tantétel

- Ha valaki megkérdezné tőled, miért fontos az önrendelkezés, mit felelnél neki?

„...magad választhatsz, mert ez megadatott neked” (Mózes 3:17).

Isten a prófétáin keresztül tudatta velünk, hogy szabadon választhatunk a jó és a gonosz között. Jézus Krisztus követésével választhatjuk a szabadságot és az örök életet, Sátán követésével pedig a rabságot és halált. (Lásd 2 Nefi 2:27.) A jó és a gonosz közötti választás, valamint az önmagunktól való cselekvés jogát önrendelkezésnek nevezzük.

A halandóság előtti életünkben volt erkölcsi önrendelkezésünk. A földi élet egyik célja az, hogy megmutassuk, milyen döntéseket tudunk hozni (lásd 2 Nefi 2:15–16). Ha kényszerítenének, hogy a helyeset válasszuk, akkor nem lennénk képesek megmutatni, hogyan döntenénk magunktól. Ráadásul boldogabban teszünk meg dolgokat, amikor mi hozzuk meg a döntéseket.

Az önrendelkezés volt az egyik legfontosabb kérdés, amely a mennyei tanácsülésen felmerült. Ez volt az egyik fő oka a Krisztus követői és Sátán követői közötti ellentétnek is. Sátán így szólt: „Íme, itt vagyok, küldj engem, én fiad leszek, és az egész emberiséget megváltom, hogy egyetlen lélek sem vessz el, és ezt biztosan megteszem; add hát nekem a neked járó tiszteletet” (Mózes 4:1). E szavaival Sátán „fellázadt [Isten] ellen... és az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett” (Mózes 4:3). Az ajánlatát elutasították, ő magát pedig, a követőivel együtt, kiűzték a mennyből (lásd T&S 29:36–37).

Az önrendelkezés elengedhetetlen része a szabadulás tervének

Az önrendelkezés miatt földi életünk a megpróbáltatások időszakát jelenti. Így szólt Isten, miközben gyermekei halandó teremtését tervezte: „És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik” (Ábrahám 3:25). Az önrendelkezés ajándéka nélkül nem lennének képesek megmutatni Mennyei Atyánknak, hogy megtesszük-e mindazt, amit megparancsolt nekünk. Mivel képesek vagyunk választani, ezért felelősek vagyunk a tetteinkért (lásd Hélamán 14:30–31).

Amikor az Istentől kapott terv szerinti életet választjuk, önrendelkezésünk megerősödik, a helyes döntések pedig gyarapítják erőnket, hogy még több jó döntést hozzunk.

Miközben betartjuk Atyánk parancsolatait, gyarapszik bölcsességünk és megszilárdul jellemünk. Hitünk elmélyül, és könnyebben hozunk helyes döntéseket.

Első döntéseinket még lélekgyermekként hoztuk meg Mennyei Atyánk színe előtt. Az akkori választásaink tettek bennünket érdekessé arra, hogy a földre jöjjünk. Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy fejlődjünk hitben, erőben, tudásban, bölcsességben és minden más jó dologban. Ha betartjuk parancsolatait, és helyes döntéseket hozunk, akkor tanulni fogunk, növekszik megértésünk, és olyanná válunk, mint Ő. (Lásd T&Sz 93:28.)

- Hogyan segítenek a helyes döntések még több jó döntést hoznunk?

Az önrendelkezéshez szükség van választási lehetőségekre

- Miért van szükség ellentétekre?

Nem választhatnánk az igazlelkűséget, ha nem helyeznénk eléink a jó és a gonosz ellentétét. Lehi, a nagyszerű Mormon könyve-beli próféta azt tanította fiának, Jákóbnak, hogy csak akkor valósulhatnak meg Isten örökkévaló céljai, ha „minden dologban ellentét... [van]. Ha nem lenne... akkor nem lehetne igazlelkűséget véghezvinni,

sem gonoszsgot, sem szentséget sem nyomorúságot, sem jót sem rosszat” (2 Nefi 2:11).

Isten megengedi Sátánnak, hogy szembeszálljon a jóval. Ezt mondta róla:

„...letaszítottam;

És lett belőle a Sátán, igen, még hozzá az ördög, minden hazugságok atyja, hogy megtévessze és elvakítsa az embereket, és hogy akarata szerint fogságba hurcolja őket, még hozzá mindazokat, akik nem hajlandók hallgatni hangomra” (Mózes 4:3–4).

Sátán mindent megtesz annak érdekében, hogy elpusztítsa Isten művét. „Az egész emberiség nyomorúságára” törekszik, arra hogy „minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:18, 27). Sátán nem szeret bennünket, nem akarja a javunkat (lásd Moróni 7:17), és azt sem, hogy boldogok legyünk. Ő a rabszolgáivá akar tenni minket. Nagyon sok álcát használ, hogy rabul ejtsen bennünket.

Amikor Sátán kísértéseit követjük, korlátozzuk választási lehetőségeinket. A következő példa elmagyarázza, hogy ez miként működik. Képzeljünk el a tengerparton egy táblát a következő felirattal: „Vigyázat, örvény! Úszni tilos!” Azt gondolhatnánk, ez egy korlátozás. De valóban az? Hiszen még mindig rengeteg választásunk marad. Szabadon úszhatunk valahol máshol, vagy kedvünkre sétálhatunk a tengerparton, és akár kagylókat is gyűjthetünk. Megnézhetjük a naplementét, vagy hazamehetünk, amikor csak akarunk. Úgy is dönthetünk, hogy figyelmen kívül hagyjuk a táblát, és beúszunk a veszélyes területre. Amikor azonban az örvény elragad és lehúz minket a mélybe, már csak néhány választásunk marad. Megpróbálhatunk kiszabadulni, vagy hívhatunk segítséget. Sajnos azonban az a legvalószínűbb, hogy meg fogunk fulladni.

Noha tetteinket szabadon megválaszthatjuk, de azok következményeit már nem. A következmények – a jók és a rosszak egyaránt – természetes eredményei a választásainknak (lásd Galátziabeliek 6:7; Jelenések 22:12).

Tanároknak: Egy egyszerű kép is segíthet a tanulóknak figyelmük összpontosításában. Ha megbeszélitek a fejezetben szereplő figyelmeztető tábla példáját, akkor rajzold fel azt a táblára vagy egy nagyobb papírlapra.

Mennyei Atyánk elmondta, hogyan menekülhetünk meg Sátán fogságától. Mindig legyünk éberek, és imánkban kérjük meg Istent, hogy segítsen ellenállnunk Sátán kísértéseinek (lásd 3 Nefi 18:15). Mennyei Atyánk csak oly mértékben enged bennünket megkísérteni, amit még képesek vagyunk elszenvedni (lásd 1 Korinthusbeliek 10:13; Alma 13:28).

Isten parancsolatai távol tartanak minket a veszélytől, és az örök élet felé terelnek bennünket. Ha bölcsen választunk, akkor majd felmagasztosulást nyerhetünk, örökké fejlődhetünk, és élvezhetjük a tökéletes boldogságot (lásd 2 Nefi 2:27–28).

- Milyen cselekedetek korlátozhatják a választásainkat? Milyen cselekedetek nyújthatnak több szabadságot?

További szentírások

- Mózes 7:32 (a választás szabadsága)
- Ábrahám 3:24–25 (a földi élet egy próbatétel)
- Alma 41:3; Moróni 7:5–6 (tetteink meg lesznek ítélve)
- 2 Nefi 2:11–16 (szükség van ellentétekre)
- Moróni 7:12–17 (választás a jó és a gonosz között)
- 2 Péter 2:19; János 8:34 (a bűn rabság)
- 2 Nefi 2:28–29; Alma 40:12–13 (az elvégzett munka szerinti jutalom)

A teremtés

5. fejezet

Isten számunkra készített terve

- Miért kellett a földre jönnünk?

Amikor még lélekgyermekként mennyei szüleinkkel éltünk, Mennyei Atyánk feltárta előttünk tervét, amely által olyanná válhatunk, mint Ő. Tervét meghallgatva örömkben ujjongtunk (lásd Jób 38:7). Lelkesen vártuk, hogy új tapasztalatokat szerezhessünk. Ehhez azonban el kellett távoznunk Atyánk jelenlétéből, és halandó testet kellett kapnunk. Szükségünk volt egy új helyre, ahol élhetünk és felkészülhetünk arra, hogy olyanná váljunk, mint Ő. Új otthonukat földnek nevezték.

- Miért örvendeztünk, amikor megismertük a szabadulás tervét?

Jézus teremtette a földet

Jézus Krisztus teremtette ezt a világot és mindent, ami a színén van. Ő más világokat is teremtett. Munkáját Mennyei Atyánk irányítása alatt, a papság hatalma által vitte véghez. Az Atyaisten azt mondta: „...számtalan világot teremtettem; ...és a Fiú által teremtettem őket, amely az én Egyszülöttem” (Mózes 1:33). Több bizonyíték is alátámasztja ezt az igazságot. Joseph Smith és Sidney Rigdon látták Jézus Krisztust egy látomás során, és bizonyosságukat tették, „hogy általa, rajta keresztül és őtöle teremtetnek és teremtettek a világok, és azok lakói Istennek született fiak és leányok” (T&Sz 76:24).

A teremtés végrehajtása

- Milyen céllal történt a teremtés?

Tanároknak: Az osztály, illetve a család egyes tagjai kényelmetlenül érezhetik magukat, ha hangosan kell olvasniuk. Mielőtt felkérnél rá valakit, tedd fel a következő kérdést: „Ki szeretné felolvasni?” Ezután szólítsd fel azokat, akik önként jelentkeztek.

A földet és minden rajta lévő dolgot először lelkileg hoztak létre, csak ezután teremtették meg fizikailag (lásd Mózes 3:5). A föld teremtésének tervezése közben Krisztus így szólt azokhoz, akik vele voltak: „Lemegyünk, mert van ott tér... és alkotunk egy földet, amelyen ezek [Mennyei Atyánk lélekgyermekai] lakhatnak” (Ábrahám 3:24).

Az Atya irányítása alatt Krisztus formálta meg és rendezte össze a földet. Különválasztotta a fényt a sötétségtől, hogy megteremtse a nappalt és az éjszakát. Megformálta a napot, a holdat és a csillagokat. Elválasztotta a vizet a szárazföldtől, hogy létrehozza a tengereket, a folyókat és a tavakat. Gyönyörűvé és termékennyé tette a földet. Fűvet, fákat, virágokat és mindenféle más növényt teremtett, amelyek magvaiból új növények sarjadtak. Ezután megteremtette az állatokat: mindenféle halat, barmot, rovart és madarat. Nekik is megadta azt a képességet, hogy fajtájuk szerint szaporodjanak.

A föld ekkor készen állt a legnagyobb teremtmény, az ember megalkotására. Lelkünk hús-vér testet kapott, hogy a földön élhessen. „És én, Isten, azt mondtam Egyszülöttemnek, aki velem volt a kezdettől fogva: Alkossunk embert a mi képmásunkra, a mi hasonlatosságunkra; és úgy lett” (Mózes 2:26). Így teremtették meg az első férfit, Ádámot, és az első nőt, Évát, akik mennyei szüleinkhez hasonló testet kaptak. „Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonyává teremté őket” (1 Mózes 1:27). Amikor az Úr befejezte teremtményeinek megalkotását, elégedett volt. Tudta, hogy munkája jó, és megpihent egy időre.

Isten teremtményei megmutatják az Ő szeretetét

- Miként mutatják meg Isten teremtményei, hogy Ő szeret minket?

Mi most ebben a gyönyörű világban élünk. Gondoljunk csak a napra, amely fényt és meleget ad, vagy az esőre, mely növekedést biztosít, egyúttal megtisztítja és felfrissíti a földet. Milyen jó hallani egy madár énekét vagy egy barátunk nevetését! És milyen nagyszerű dolog a testünk, amely által képesek vagyunk dolgozni, játszani vagy pihenni. Amikor eltűnődünk ezeken az alkotásokon, kezdjük megérteni, hogy Jézus Krisztus és Mennyei Atyánk

mennyire bölcs és hatalmas, és hogy milyen sok szeretet van bennük. Csodálatos szeretetüket azzal is kimutatják, hogy biztosítják számunkra mindazt, amire szükségünk van.

A növény- és állatvilágot szintén azért teremtették, hogy örömet szerezzenek nekünk. Az Úr azt mondta: „Igen, minden dolog, ami a földből sarjad, annak idejében, az ember javára és használatára lett megalkotva, hogy kedvére legyen a szemnek és vidítsa a szívet; Igen, ételnek és ruházatnak, ízlésre és szaglásra, hogy erősítse a testet és élénkítse a lelket” (T&Sz 59:18–19). Annak ellenére, hogy Istennek rengeteg teremtménye van, Ő mindegyiket ismeri és szereti. Azt mondta: „...minden dolgot számon tartok, mert az enyémeik és ismerem őket” (Mózes 1:35).

- Isten teremtményei közül melyekért vagy hálás?

További szentírások

- 1 Mózes 1; 2:1–7; Ábrahám 3:22–23; 4–5; Mózes 1:27–42; 2–3 (a teremtésről szóló beszámolók)
- Zsidók 1:1–3; Kolossébeliek 1:12–17; T&Sz 38:1–3 (Jézus a Teremtő)
- T&Sz 59:18–20; Mózes 2:26–31; T&Sz 104:13–17; Máté 6:25–26 (a teremtés Isten szeretetét mutatja)

Ádám és Éva bukása

6. fejezet

Ádám és Éva voltak az elsők, akik a földre jöttek

- Milyen bizonyítékok segítenek megtudnunk, hogy Ádám és Éva bátor lelkek voltak?

Isten azért készítette ezt a földet, hogy otthont adjon gyermekeinek. Ádámot és Évát kiválasztották, hogy ők legyenek az első emberek, akik a földön élnek (lásd Mózes 1:34; 4:26). Az volt a szerepük Atyánk tervében, hogy elhozzák a halandóságot a világra. Rájuk várt az a feladat is, hogy az első szülők legyenek. (Lásd T&S 107:54–56.)

Ádám és Éva Atyánk legnemesebb gyermekei közé tartoztak. A lélekvilágban Ádámot Mihály arkangyálnak hívták (lásd T&S 27:11; Júdás 1:9). Mennyei Atyánk őt választotta ki, hogy vezesse az igazlelkűeket a Sátán elleni csatában (lásd Jelenések 12:7–9). Ádámot és Évát előre elrendelték, hogy első szüleink legyenek. Az Úr nagyszerű áldásokat ígért Ádámnak: „Az élre állítottalak téged; nemzetek sokasága származik majd tőled, és örökre herceg vagy felettük” (T&S 107:55).

Éva volt „minden élő anyja” (Mózes 4:26). Isten házasságban egyesítette Ádámot és Évát, mert „nem jó az embernek egyedül lenni” (Mózes 3:18; lásd még 1 Korinthusbeliek 11:11). Éva osztozott Ádám felelősségében, és osztozni fog örökkévaló áldásaiban is.

- Mit tanulhatunk Ádám és Éva példájából?

Tanároknak: Tegyél fel kérdéseket az egyes részek elején, hogy elindulhasson egy beszélgetés. Ezután az osztály, illetve a családtagok figyelmét irányítsd a szövegre, ahol további információkat találnak. Az egyes részek végén szintén kérdésekkel segítsd elő, hogy az osztály tagjai, illetve a családtagok elgondolkozzanak, és megbeszéljék, mit jelent mindaz, amit olvastak, és hogyan tudják azt alkalmazni az életükben.

Az Éden kertje

- Milyen körülmények között élt Ádám és Éva az Éden kertjében?

Amikor Ádámot és Évát az Éden kertjébe helyezték, még nem voltak halandók, és ebben az állapotukban „nem lettek volna gyermekeik” (2 Nefi 2:23). A halál nem létezett. Ádám és Éva megtapasztalták a *fizikai* életet, hiszen lelkük a föld porából teremtett fizikai testben lakott (lásd Mózes 6:59; Ábrahám 5:7), ugyanakkor részesültek *lelki* életben is, mivel Isten jelenlétében voltak. Még nem választottak a jó és a gonosz között.

Isten megparancsolta nekik, hogy legyenek gyermekeik. Így szólt hozzájuk: „Legyetek termékenyek, és sokasodjatok, és töltsétek be a földet, és győzzétek le, és legyen fennhatóságotok [...] minden élő lény felett, amely mozog a földön” (Mózes 2:28). Isten megmondta nekik, hogy szabadon ehetnek a kert minden fájáról, kivéve egyet, a jó és a gonosz ismeretének fáját, melyről így szólt: „...azon a napon, amikor arról eszel, biztosan meghalsz” (Mózes 3:17).

Sátán, mit sem tudván Isten szándékairól, mégis arra törekedve, hogy elpusztítsa az Ő tervét, eljött Évához az Éden kertjében. Megkísértette, hogy egyen a jó és a gonosz ismerete fájának gyümölcséből. Biztosította Évát arról, hogy ő és Ádám nem fognak meghalni, hanem „olyanok lesz[nek], akár az istenek, ismerve jót és gonoszt” (Mózes 4:11). Éva engedett a kísértésnek, és evett a gyümölcsből. Amikor Ádám megtudta, mi történt, ő is úgy döntött, hogy eszik a gyümölcsből. Azokat a változásokat, amelyek azután érték Ádámot és Évát, hogy ettek a gyümölcsből, bukásnak nevezzük.

Ádám és Éva elszakadása Istentől

- Vétükük miatt milyen fizikai és lelki változások mentek végbe Ádámban és Évában?

Mivel Ádám és Éva evett a jó és a gonosz tudásának fájáról, az Úr kiküldte őket az Éden kertjéből a világba. Fizikai állapotuk megváltozott azáltal, hogy ettek a tiltott gyümölcsből: Isten ígérete

szerint halandóvá váltak. Ők és gyermekeik megtapasztalhatták a betegséget, a fájdalmat és a fizikai halált.

Vétük miatt Ádám és Éva elszenvedték a lelki halált is. Ez azt jelentette, hogy ők és gyermekeik nem járhattak Isten színe előtt, és nem beszélhettek Vele szemtől szembe. Ádám és Éva, valamint gyermekeik fizikai és lelki értelemben is elszakadtak Istentől.

Ádám és Éva vétke nagyszerű áldásokat eredményezett

- Hogyan nyújt a bukás lehetőségeket számunkra, hogy olyanná váljunk, mint Mennyei Atyánk?

Néhány ember azt hiszi, hogy Ádám és Éva súlyos bűnt követett el, amikor evett a jó és a gonosz ismeretének fájáról. Az utolsó napi szentírások azonban segítenek megérteni, hogy bukásuk elengedhetetlen lépés volt az élet tervében, és nagyszerű áldás forrásává lett mindannyiunk számára. A bukás által részesültünk azokban az áldásokban, hogy fizikai testünk lehet, hogy jogunk van választani a jó és a gonosz között, és hogy megkaptuk annak lehetőségét, hogy elnyerjük az örök életet. E kiváltságok egyike sem lehetne a miénk, ha Ádám és Éva a kertben marad.

A bukás után Éva azt mondta: „Ha nem lett volna vétkünk, soha nem lett volna magunk [gyermekünk], és soha nem ismertük volna a jót és a gonoszt, valamint megváltásunk örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek” (Mózes 5:11).

Lehi próféta így magyarázta:

„És most, íme, ha Ádám nem vétkezett volna, nem bukott volna el [nem záratott volna ki Isten színe elől], hanem az Éden kertjében maradt volna. És minden dolognak, mely teremtetett, ugyanabban az állapotban kellett volna maradnia, amelyben teremtése után volt; [...]

És nem lettek volna gyermekeik; tehát egy ártatlan állapotban maradtak volna, nem rendelkezvén örömmel, mert nem ismernék a nyomorúságot; nem cselekedvén jót, mert nem ismernének bűnt.

De íme, minden dolog annak bölcsessége szerint történt, aki minden dolgot tud.

Ádám elbukott, hogy lehessenek emberek; és az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:22–25).

- Szerinted miért fontos ismernünk a bukást és annak ránk gyakorolt hatásait?

További szentírások

- 1 Nefi 5:11; 2 Nefi 2:20 (Ádám és Éva mint első szülők, a család)
- 2 Nefi 2:14–21 (az ellentét és a bukás; az élet egy próbatétel)
- 2 Nefi 2:22–26 (a bukás része a szabadulás tervének)

A Szentlélek

7. fejezet

A Szentlélek eljött Ádámmhoz és Évához

- Miért volt szüksége Ádámmnak és Évának a Szentlélek útmutatására?

Miután Ádám és Éva elhagyták az Éden kertjét, hozzáláttak a föld megműveléséhez és más munkákhoz, hogy gondoskodni tudjanak magukról. Nagyon sok gyermekük lett, majd fiaik és leányaik is megházasodtak, és nekik is születtek utódaik (lásd Mózes 5:1–3). Mennyei Atyánk lélekgyermekai így egyenként eltávoztak jelenlétéből, hogy a földre jöhessenek, ahogy azt megígérték nekik (lásd Ábrahám 3:24–25). Bár mennyei otthonuk emlékét nem hozhatták magukkal, Atyánk azonban gondoskodott arról, hogy érezhessék az Ő közelségét. Elküldte a Szentleket, hogy általa megnyugtassa, segítse és vezesse valamennyi lélekgyermekét.

Ádám és Éva Mennyei Atyánkhoz imádkozott, és Ő szólt hozzájuk: parancsolatokat adott nekik, amelyeknek ők engedelmeskedtek. Az Úr egy angyala eljött Ádámmhoz és Évához, és feltárta előttük a szabadulás tervét. Az Úr elküldte a Szentleket, hogy bizonyosságot tegyen az Atyáról és a Fiúról, valamint hogy Ádámmnak és Évának tanítsa az evangéliumot. (Lásd Mózes 5:4–9.)

A Szentlélek hatalma által Ádám „prófétálni kezdett a föld minden családját illetően, mondván: Áldott legyen Isten neve, mert vétkem miatt megnyíltak szemeim, és ebben az életben örömöm lesz, és újra látom majd testben Istent” (Mózes 5:10). A Szentlélek bizonyosságának hatására Éva így szólt: „Ha nem lett volna vétünk, soha nem lett volna magunk, és soha nem ismertük volna a jót és a gonoszt, valamint megváltásunk örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek” (Mózes 5:11).

Tanároknak: Ha nevükön szólítod az osztály tagjait, akkor tudni fogják, hogy fontosak neked és törődsz velük. Tanuld meg, hogy hívják őket, és az órák során szólítsd őket a nevükön. Segíts nekik megtanulni egymás nevét.

- Miben hasonlít a Szentlélek irányítására való ráutaltságunk ahhoz, amit Ádám és Éva érzett?

A Szentlélek tulajdonságai

- Miben különbözik a Szentlélek az Atyától és a Fiútól? Miért oly fontos számunkra ez a különbség?

A Szentlélek az Istenség tagja (lásd 1 János 5:7; T&Sz 20:28). Ő egy „Lélek személy” (T&Sz 130:22). Egy időben csak egy helyen tartózkodhat, de hatása mindenhol egyszerre érezhető.

Mennyei Atyánkat, Jézus Krisztust és a Szentlelket Istenségnek nevezzük. Ők egyek céljukban. Mindegyiküknek fontos feladata van a szabadulás tervében. Mennyei Atyánk a mi Atyánk és uralkodónk, Jézus Krisztus a mi Szabadítónk, a Szentlélek pedig kinyilatkoztat minden igazságot, és bizonyosságot tesz azokról.

A Szentlélek Mennyei Atyánk hírnöke, és egyben az Ő különleges ajándéka számunkra (lásd e könyv 21. fejezetét).

A Szentlélek küldetése

- Milyen igazságokat nyilatkoztat ki nekünk a Szentlélek?

A Szentléleknek az a küldetése, hogy tanúságot tegyen az Atyáról, a Fiúról és minden igazságról.

A Szentlélek tanúságot tesz arról, hogy Jézus a mi Szabadítónk és Megváltónk (lásd 3 Nefi 28:11; T&Sz 20:27). Kinyilatkoztatja nekünk, hogy Mennyei Atyánk a lelkünk Atyja. Segít megértenünk, hogy Mennyei Atyánkhoz hasonlóan mi is felmagasztosulhatunk. (Lásd Rómabeliek 8:16–17.) Az Úr prófétái megígérték, hogy „a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat” (Moróni 10:5).

A Szentlélek nélkül nem tudhatnánk, hogy Jézus a Krisztus. Pál apostol azt írta: „...senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által” (1 Korinthusbeliek 12:3). A Szabadító azt mondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust” (János 17:3).

A Szentlélek hatalma által képesek vagyunk megérteni Jézus Krisztus evangéliumát, és a szerint élni.

A Szentlélek meggyőző ereje oly hatalmas, hogy kétség nélkül tudhatjuk: amit kinyilatkoztat nekünk, az igaz. Joseph Fielding Smith elnök azt mondta:

„Amikor a Szentlélek megnyilvánul az embernek, kitörölhetetlen benyomást hagy a lelkében. Meggyőző erővel ilyenkor a Lélek szól a lélekhez. Egy angyalnak, sőt magának Isten Fiának a megnyilatkozása lenyűgöző hatást gyakorol szemünkre és elménkre, mely később azonban elhalványul. A Szentlélek hatása viszont sokkal mélyebben érinti meg lelkünket, emléket ezért jóval nehezebb kitörölni” (*Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. [1957–66], 2:151).

Smith elnök azt is hozzátette: „A Szentlélek által az igazság úgy beleivódik a test minden rostjába és inába, hogy azt nem lehet elfelejteni” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:48).

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként érdemessé kell válnunk arra, hogy befogadhassuk Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus e különleges hírnökét.

- Gondolkozz el azon, milyen alkalmakkor segített a Szentlélek megerősíteni a bizonyosságodat! Ha helyénvalónak érzed, élme-nyeid közül megoszthatsz néhányat az osztály tagjaival, illetve a családdoddal.

További szentírások

- Mózes 5 (Ádám családjának története)
- T&Sz 130:22 (a Szentlélek felismerése)
- János 14:26; 15:26; 16:13; Lukács 12:12; 2 Nefi 31:18; 32:5, 8; 33:1; Alma 14:11; 3 Nefi 27:20; 4 Nefi 1:48; Moróni 10:6–7; T&Sz 8:2–3; 11:12–13; 20:26 (a Szentlélek szerepei)

Imádkozás Mennyei Atyánkhoz

8. fejezet

Mi az ima?

Jézus azt tanította: „Mindig imádkozzatok tehát az Atyához az én nevemben” (3 Nefi 18:19).

Az ima az egyik legnagyobb áldás, amellyel földi tartózkodásunk idején rendelkezünk. Az ima által kapcsolatot teremthetünk Mennyei Atyánkkal, és mindennap útmutatást kérhetünk Tőle.

Az ima őszinte, szívből jövő beszélgetés Mennyei Atyánkkal. Istenhez kell imádkoznunk, és senki máshoz. Ne imádkozzunk semmilyen más lényhez, illetve semmilyen ember vagy Isten által készített dologhoz (lásd 2 Mózes 20:3–5).

Miért imádkozunk?

Az ima a világ kezdete óta fontos része az evangéliumnak. Az Úr egy angyala megparancsolta Ádámnak és Évának, hogy bánják meg bűneiket, és imádkozzanak Istenhez a Fiú nevében (lásd Mózes 5:8). Ez a parancsolat a mai napig érvényben van. Az ima segít közelebb kerülnünk Istenhez. Minden gondolatunkra, szavunkra és cselekedetünkre hatással vannak az imáink.

Imádkoznunk kell, hogy le tudjuk győzni Sátán és követőinek kísértéseit (lásd 3 Nefi 18:15; T&Sz 10:5). Ima által ismerjük be

Tanároknak: Ez a fejezet öt részre tagolódik. Mindegyik rész egy imával kapcsolatos kérdéssel kezdődik. Ezeket a kérdéseket felhasználhatod a lecke vezérfonalaként. Ha a tanterem lehetővé teszi a csoportos beszélgetést, akkor bontsd az osztályt 2–4 fős csoportokra. Az egyes csoportoknak add ki a fejezet egy–egy részét. A csoportok olvassák el és beszéljék meg a nekik kijelölt részeket, majd osszák meg egymással az adott témával kapcsolatos személyes élményeiket. Ezt követően beszéljétek meg az öt részt az egész osztállyal, arra a kérdésre összpontosítva, amelyik iránt a legnagyobb érdeklődést mutatják az osztály tagjai.

bűneinket Istennek, és imában kérjük azt is, hogy bocsásson meg nekünk (lásd Alma 38:14).

Mindennapi életünk során imádkoznunk kell az Úr útmutatásáért és segítségéért. Imádkoznunk kell családunkért, barátainkért és felebarátainkért; terményünkért és állatainkért; valamint a mindennapi munkánkért és a többi tevékenységünkért. Imádkoznunk kell, hogy védve legyünk ellenségeinktől. (Lásd Alma 34:17–27.)

Imádkoznunk kell, hogy kifejezzük Mennyei Atyánk iránti szeretetünket, és hogy közelebb érezzük magunkat Hozzá. Imádkoznunk kell az Atyához, hogy megköszönjük neki jólétünket és kényelmünket, és minden olyan dolgot, melyet naponta ad nekünk (lásd 1 Thessalonikabeliek 5:18). Imádkoznunk kell, hogy erőt kérjünk Mennyei Atyánktól az evangélium szerinti élethez.

Imádkoznunk kell, hogy az örök élethez vezető egyenes és keskeny ösvényen haladhassunk tovább. Imádkoznunk kell Istenhez, minden igazlelkűség alkotójához, hogy mi is igazlelkűek legyünk gondolatainkban, szavainkban és tetteinkben egyaránt.

- Hogyan segített az ima közelebb kerülnöd Mennyei Atyánkhöz?

Mikor kell imádkoznunk?

Bármikor imádkozhatunk, ha szükségét érezzük, hogy beszélgesünk Mennyei Atyánkkal. Szólhatunk Hozzá csendben, magunkban vagy akár hangosan is. Néha egyedül kell lennünk, hogy kiönthesük Neki a lelkünket (lásd Máté 6:6). Ezen kívül imádkozhatunk a mindennapi tevékenységeink közben is. Bármikor és bárhol imádkozhatunk: az egyházi gyűléseken vagy az otthonunkban éppúgy, mint séta, munka vagy épp főzés közben. Imádkozhatunk a nappal és az éjszaka bármely időszakában. Imádkozhatunk egyedül, vagy másokkal együtt. Állandóan gondolataink színpadán tarthatjuk Mennyei Atyánkat (lásd Alma 34:27). Mindig imádkozhatunk Hozzá (lásd T&Sz 10:5).

Van úgy, hogy nem szeretnénk imádkozni. Talán mérgesek, ingerültek vagy épp kedvetlenek vagyunk. Ilyenkor azonban különös erőfeszítéseket kell tennünk azért, hogy imádkozzunk (lásd 2 Nefi 32:8–9).

Legalább esténként és reggelente mondjunk imát. A szentírások azt tanítják, hogy imádkozzunk minden reggel, délben és este (lásd Alma 34:21).

Megparancsolták nekünk, hogy imádkozzunk családunk körében is, hogy áldottak legyünk (lásd 3 Nefi 18:21). Egyházi vezetőink azt tanácsolják, hogy minden reggel és este mondjunk családi imát.

Abban a kiváltságban is részünk lehet, hogy minden étkezés előtt köszönetet mondhatunk, és áldást kérhetünk az ételünkre.

Imával nyitjuk meg és imával zárjuk be minden egyházi gyűlésünket. Megköszönjük az Úrnak az áldásainkat, és a segítségét kérjük, hogy oly módon tudjunk hódolni, amelyben Ő örömét leli.

Hogyan imádkozzunk?

Nem számít, hol vagyunk; állunk-e vagy térdelünk, hangosan vagy épp magunkban, személyesen vagy egy csoport nevében imádkozunk. A fontos az, hogy mindig hittel tegyük, „őszinte szívvel, igaz szándékkal” (Moróni 10:4).

Miközben Mennyei Atyánkhoz imádkozunk, tárjuk fel előtte őszintén szívünk érzéseit. Bízunk Benne, kérjük a megbocsátását és könyörögjünk Hozzá. Imánkban mondjuk Neki köszönetet, és fejezzük ki az iránta érzett szeretetünket. Ne ismételgessünk semmitmondó szavakat és üres szólamokat (lásd Máté 6:7–8). Imánkban kérjük mindig azt, hogy az Ő akarata teljesüljön. Ne feledjük: nem biztos, hogy az a legjobb számunkra, amire épp vágyunk (lásd 3 Nefi 18:20). Imánkat Jézus Krisztus nevében zárjuk le (lásd 3 Nefi 18:19).

Hogyan érkezik válasz az imákra?

- Szerinted miért nem mindig rögtön nyilvánvaló az imákra kapott válasz? Miért nem akkor és úgy érkezik a válasz, amikor és ahogy mi azt szeretnénk?

Őszinte imáinkra mindig kapunk választ. Néha a válasz nemleges, mivel nem biztos, hogy az a legjobb a számunkra, amit kértünk. Van, amikor igenlő válasz érkezik. Ilyenkor meleg, kellemes érzés tölt el bennünket azzal kapcsolatban, amit meg kell tennünk (lásd

T&Sz 9:8–9). Előfordul, hogy a válasz az lesz: „Várj egy kicsit.” Imáinkra mindig akkor és olyan formában érkezik válasz, ahogy és amikor az az Úr szerint a leginkább segítségünkre lesz.

Néha az Úr a körülöttünk lévő embereken keresztül válaszol az imáinkra. Egy kedves barátunk, férjünk vagy feleségünk, szüleink vagy más családtagunk, egyházi vezetőnk vagy egy misszionárius – vagyis lényegében bárki – sugalmazást kaphat arra, hogy olyan cselekedeteket vigyen véghez, amelyek választ adnak imáinkra. Példa lehet erre annak a fiatal édesanyának az élménye, akinek kisgyermeké megsérült egy otthoni balesetben, és nem volt semmilyen lehetősége arra, hogy a gyermeket orvoshoz vigye. Csak nemrég költöztek új otthonukba, így nem ismerte még a szomszédjait sem. A fiatal édesanya segítségért imádkozott. Néhány perccel később szomszédja megjelent az ajtajánál, és ezt mondta: „Úgy éreztem, át kell jönnöm, hogy megnézzem, nincs-e szüksége valamire.” Majd pedig segítette a fiatal édesanyának elvinni a gyermeket az orvoshoz.

Isten gyakran ad erőt ahhoz, hogy megválaszoljuk saját imáinkat. Miközben segítségért imádkozunk, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy elérjük azt, amire vágyunk.

Ha Jézus Krisztus evangéliuma szerint élünk, és mindig imádkozunk, akkor örömben és boldogságban lesz részünk. „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezelnél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra” (T&Sz 112:10).

- Mennyei Atyánk milyen módokon adott már választ az imáidra?

További szentírások és más források

- Jakab 1:5 (milyen dolgokért imádkozunk)
- 1 Thessalonikabeliek 5:17; Zsoltárok 55:18; 2 Nefi 32:9 (mikor imádkozunk)
- Alma 34:26 (hol imádkozunk)
- 3 Nefi 19:6, 24 (hogyan imádkozunk)
- T&Sz 88:63–65 (hogyan kapunk választ imáinkra)

- Moróni 10:3–5; Alma 37:37 (az imáért kapott ígéreték)
- Jakab 5:16 (az igazlelkű ember imájának ereje)
- Kalauz a szentírásokhoz. Ima. 89.

Isten prófétái

9. fejezet

A próféták Isten képviselői a földön

- Milyen hatalommal és ajándékokkal rendelkeznek a próféták?

„Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak” (Ámós 3:7).

Sok ember él sötétségben, Isten akaratának biztos ismerete nélkül. Azt gondolják, hogy a menny bezárult, és az embereknek egyedül kell szembenézniük a világ veszélyeivel. Milyen áldottak is vagyunk mi, utolsó napi szentek, hiszen tudhatjuk, hogy Isten az Ő prófétáján keresztül napjainkban is szól az egyházához! A szentek világszerte hálás szívvel éneklik a himnusz sorait: „Prófétánkat köszönjük, Urunk, ki az utolsó napokban elhozta evangéliumod” (*Hymns*, no. 19).

A próféta egy olyan férfi, akit Isten hívott el, hogy képviselje Őt a földön. Amikor az Ő nevében beszél, az olyan, mintha Isten maga szólna hozzánk (lásd T&Sz 1:38). A próféta Krisztus különleges tanúja is, aki bizonyosságot tesz az Ő isteni mivoltáról, és tanítja az Ő evangéliumát. A próféta az igazságot tanítja, és tolmácsolja Isten igéjét. Bűnbánatra hívja a bűnösöket, kinyilatkoztatásokat és útmutatásokat kap az Úrtól a mi javunkra. Láthatja a jövőt, és előre jelezheti a közelgő eseményeket, hogy figyelmeztesse a világot.

A próféta különböző életkörülmények közül érkezhetsz: lehet fiatal vagy idős, tanult vagy iskolázatlan; lehet ügyvéd, tanár vagy akár gazdálkodó. Az ősi próféták ingruhában jártak, bottal a kezükben. Az újkori próféták öltönyt viselnek, és aktatáskát hordanak magukkal. Akkor hát miről lehet megismerni az igaz prófétát? Az igaz prófétát mindig Isten választja ki, és megfelelő papsági felhatalmazás által hívják el (lásd Hittételek 1:5).

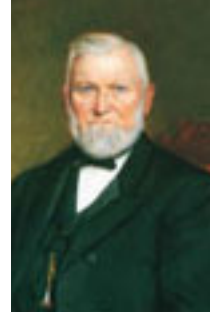
Joseph Smith

Brigham Young

John Taylor

Wilford Woodruff

Lorenzo Snow

Joseph F. Smith

Heber J. Grant

George Albert Smith

David O. McKay

Joseph Fielding Smith

Harold B. Lee

Spencer W. Kimball

Ezra Taft Benson

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Az utolsó napi szentek az Első Elnökséget és a Tizenkét Apostolt prófétákként támogatják. Ha azonban „az egyház prófétájáról” beszélünk, akkor az egyház elnökére utalunk, aki a főpapság elnöke.

Isten minden korban elhívta prófétáit, hogy vezessék az emberiséget

- Az elmúlt korokban hogyan vezették Isten gyermekeit a próféták?

A földön Ádám ideje óta voltak próféták. E nagyszerű férfiak tapasztalatai napjainkban is ösztönöznek és inspirálnak bennünket. Mózes, egy Ószövetség-beli próféta, népének ezreit vezette ki Egyiptomból az ígért földjére, megszabadítva őket a rabszolgaságtól. Ő írta az Ószövetség első öt könyvét, és feljegyezte a tízparancsolatot. Nefi, egy Mormon könyve-beli próféta, Krisztus születése előtt hatszáz évvel Jeruzsálemből az amerikai földrészre hajózott. A földrész betelepítése során tanúságot tett nagyszerű vezetői képességeiről, és számos fontos írást hagyott hátra, melyek ma a Mormon könyvében olvashatók. Keresztelő János lett kiválasztva arra, hogy felkészítse a világot az Úr Jézus Krisztus eljövetelére. Egyháza visszaállítását az Úr egy utolsó napi prófétára, Joseph Smithre bízta, aki még ifjú volt, mikor lefordította a Mormon könyvét.

- Mit tanultál a próféták életéből és tanításaiból?

Napjainkban is van egy élő prófétánk a földön

- Miért van szükségünk napjainkban egy élő prófétára?

Napjainkban is van egy élő prófétánk a földön. Ez a próféta Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának az elnöke. Neki áll jogában, hogy kinyilatkoztatást kapjon az egész egyházra vonatkozóan. Ő viseli „a mennyek országának kulcsait”. Ez azt jelenti, hogy ő rendelkezik azzal a felhatalmazással, hogy irányítsa az egész egyházat és Isten királyságát a földön, többek között a papsági szertartások kiszolgálását is (lásd Máté 16:19). A kiválasztott prófétán és elnökön kívül Isten senki más előtt nem tárja fel az egész egyháztagságra vonatkozó akaratát. Az Úr azt mondta,

hogy „egyszerre soha nincs egynél több valaki a földön, akire rá lenne ruházva ez a hatalom és ennek a papságnak a kulcsai” (T&Sz 132:7). Az egyház elnökét két tanácsos segíti az Első Elnökségben, valamint a Tizenkettek Kvórumának tagjai, akik szintén próféták, látnokok és kinyilatkoztatók.

Meg kell tennünk azokat a dolgokat, melyeket a próféták mondanak nekünk. Wilford Woodruff elnök azt tanította, hogy egy próféta soha nem vezetheti félre az egyházat:

„Az Úr sohasem fogja megengedni nekem vagy bárki más, az egyház élén álló elnöknek, hogy tévútra vezessen benneteket. Ez nincs a programban. Ez nem Isten szándéka szerint való. Ha megkísérelném, hogy így cselekedjek, az Úr elmozdítana engem a helyemről” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* [2004]. 203.).

- Hogyan gyakorol hatást az élő próféta az egyházra?

Támogatnunk kell az Úr prófétáját

- Mit tehetünk azért, hogy kövessük és támogassuk a prófétát?

A múltbeli prófétákban könnyen tudnak hinni az emberek. Ennél azonban sokkal nagyobb dolog az élő prófétában hinni és őt követni. Gyűléseinken felemelt kézzel támogatjuk az egyház elnökét prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként.

Hogyan támogathatjuk a prófétát? Fontos, hogy imádkozzunk érte. Súlyos terhek nehezednek rá, ezért szüksége van arra, hogy a szentek imái megerősítsék.

Tanulmányoznunk kell a szavait. Meghallgathatjuk a konferenciái beszédeit. Előfizethetünk az *Ensign* vagy a *Liahóna* című folyóiratokra, hogy elolvashassuk a konferenciákon vagy egyéb eseményeken elmondott beszédeit.

Teljes mértékben követnünk kell sugalmazott tanításait. Nem szabad úgy döntenünk, hogy csupán egyes részeit fogadjuk meg tanácsának, elvetve a ránk nézve kellemetlen és nehéz kijelentéseket. Az Úr megparancsolta, hogy kövessük prófétájának sugalmazott tanításait:

„...szívleljétek meg [a próféta] minden szavát és parancsolatát, amelyet úgy ad nektek, ahogyan ő kapja azokat, teljes szentségben járva énelőttem;

Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel!” (T&Sz 21:4–5).

Az Úr sohasem fogja megengedni, hogy az egyház elnöke tévútra vezessen bennünket.

- Mit tanított, illetve mire helyezett hangsúlyt az egyház elnöke mostanában?

Nagyszerű áldások származnak a prófétának való engedelmességből

Az Úr azt ígéri az engedelmeseknek: „...a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; igen, és az Úristen eloszlatja előletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért” (T&Sz 21:6). Ha a próféta utasításai szerint cselekszünk, kiárad ránk a mennyek áldása.

Hogy fennmaradhasson, az igaz egyháznak „az apostoloknak és prófétáknak alapkövén” kell felépülnie, ahol „a szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliek 2:20). Áldottak vagyunk, hogy ebben a zűrzavaros világban egy próféta vezet minket, akin keresztül az Úr kinyilatkoztatja akaratát.

- Milyen élményeid vannak azzal kapcsolatban, amikor engedelmeskedtél a próféta tanácsának?

További szentírások

- 4 Mózes 12:6 (Isten prófétákon keresztül szól népéhez)
- 1 Sámuel 9:9 (a prófétát látnoknak hívják)
- Ámós 3:7 (Isten kinyilatkoztatja titkait a prófétáknak)
- Móziás 8:16–18 (a látnok ismeri a múltbeli és az eljövendő dolgokat)

Tanároknak: Az élmények és a tanúbizonyságok megosztása meghívja a Lelket. A lecke befejezéseként megoszthatod egyik élményedet azzal kapcsolatban, amikor követted az egyház elnökének tanácsát. Tedd bizonyoságot az élő prófétáról.

- Lukács 1:70 (Isten prófétákon keresztül szól hozzánk)
- T&Sz 45:10, 15 (Isten napjainkban is szól hozzánk éppúgy, ahogy a régi korokban)
- 1 Nefi 22:2 (a Lélek tudat minden dolgot a prófétákkal)
- T&Sz 68:3–5 (amikor az Úr szolgálói a Szentlélek készítésére szólnak, akkor az az Úr gondolata, akarata és hangja)
- T&Sz 107:65–67, 91–92 (az egyház elnökének kötelességei)
- T&Sz 43:1–7 (csak a prófétának van felhatalmazása, hogy az egyház részére kinyilatkoztatásokat kapjon)

A szentírások

10. fejezet

Napjainkban rendelkezésre állnak a szentírások

- Milyen áldásokat élvezünk azért, mert napjainkban oly könnyen elérhetők a szentírások?

Amikor az Úr szolgálja a Szentlélek hatására szólnak vagy írnak, akkor kijelentéseik szentírásokká válnak (lásd T&Sz 68:4). Az Úr kezdettől fogva megparancsolta prófétáinak: jegyezzék fel kinyilatkoztatásait és azt, hogy milyen nagyszerű dolgokat tett gyermekeiért. Azt mondta: „Mert minden embernek megparancsolom, keleten is és nyugaton is, és északon, és délen, és a tenger szigetein, hogy írják le a szavakat, melyeket nekik mondok, mert a megírt könyvekből fogom megítélni a világot, minden embert a cselekedetei szerint, aszerint, ami írva van” (2 Nefi 29:11).

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza négy könyvet fogad el szentírásként: a Bibliát, a Mormon könyvét, a Tan és a szövetségeket és a Nagyértékű gyöngyöt. Ezeket az egyház alpműveinek nevezzük. Élő prófétáink sugalmazott szavait szintén szentírásnak fogadjuk el.

A Biblia

A Biblia szent iratok gyűjteménye, melyek Isten kinyilatkoztatásait tartalmazzák. Ezek az írások sok évszázadot ölelnek fel, Ádám idejétől egészen Jézus Krisztus apostolainak szolgálatáig. Számos próféta jegyezte le őket, akik a világtörténelem különböző korszakaiban éltek.

Tanároknak: Hogy beszélgetést kezdeményezz az alpművekről, az osztály minden tagjának, illetve a családtagoknak ossz ki egy számot 1 és 4 között. Kérd meg azokat, akik az 1-es számot kapták, hogy olvassák el, amit ez a fejezet a Bibliáról tanít; akik a 2-es számot kapták, olvassák el, mit tanít a Mormon könyvről; akik a 3-as számot kapták, tanulmányozzák a Tan és a szövetségekről szóló részt; akik pedig a 4-es számot, azok olvassák el, mit tanít ez a fejezet a Nagyértékű gyöngyről. Ezt követően kérd meg őket, hogy mondják el, mit tanultak.

A Biblia két részre tagolódik: az Ószövetségre és az Újszövetségre. Az Ószövetségben nagyon sok prófécia található egy Szabadító és Megváltó eljövételéről. Az Újszövetség pedig elénk tárja ennek a Szabadítónak és Megváltónak, vagyis Jézus Krisztusnak az életét, és leírást ad az Úr egyházának akkori megalapításáról is. „Hisszük, hogy a Biblia Isten szava, amennyiben fordítása helyes; azt is hisszük, hogy a Mormon könyve Isten szava” (Hittételek 1:8).

Joseph Smith prófétán keresztül az Úr kibővítette ismereteinket a Bibliában található néhány szakasról. Az Úr arra inspirálta Joseph prófétát, hogy állítsa vissza a bibliai szöveg azon igazságait, amelyek elvesztek, vagy amelyeket megváltoztattak azóta, hogy eredetileg lejegyezték őket. Ezt a sugalmazott változatot Joseph Smith bibliafordításának nevezzük. A Joseph Smith fordítás néhány szakasza megtalálható a Kalauz a szentírásokhoz című segédlet 223–245. oldalán.

A Mormon könyve

A Mormon könyve azoknak az embereknek a szent feljegyzése, akik a KR. E. 2000 és KR. U. 400 közötti időszakban az amerikai földrészén éltek. A könyv tartalmazza Jézus Krisztus evangéliumának teljességét (lásd T&S 20:9; 42:12; 135:3), és beszámolót ad Urunk látogatásáról, melyet az amerikai földrész népei között tett nem sokkal feltámadása után.

Joseph Smith Isten adománya és hatalma által fordította le a Mormon könyvét, melyről azt mondta: „...a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által” (Bevezetés a Mormon könyvéhez).

Ezra Taft Benson elnök segített megértenünk, hogy miért számít vallásunk zárókövének a Mormon könyve. Így szól:

„A Mormon könyve háromféle szempontból tekinthető vallásunk zárókövének. Záróköve a Krisztusról való tanúbizonyosságunknak, záróköve a tanunknak, valamint záróköve a bizonyágnak.

A Mormon könyve a zárókő a Jézus Krisztusról való tanúbizonyosságunkban, aki Maga a szegletköve mindannak, amit

teszünk. Hatalommal és világosan tesz tanúbizonyságot az Ő valóságáról. [...]

A Mormon könyve lehetővé teszi a szabadulás tantételeinek mélyebb megértését... A Mormon könyvét nekünk írták, a mi időnkre... Megtalálható benne annak mintája is, hogy miként készülhetünk fel a második eljövételre. [...]

A Mormon könyve megtanítja nekünk az igazságot [és] bizonyosságot tesz Krisztusról... Ezen kívül tartalmaz még valamit. Csodálatos hatalom rejtőzik a könyvben, mely abban a pillanatban elkezd kiáradni az életetekre, amint hozzáláttok a könyv komoly tanulmányozásához. Nagyobb erővel tudtok majd ellenállni a kísértéseknek. Olyan hatalomra tesztek szert, amely segíthet elkerülnötök a megtévesztéseket. Képesek lesztek arra, hogy a szűk és keskeny ösvényen maradjatok. A szentírásokat »az élet szavainak« is hívjuk, és ez mindennél jobban vonatkozik a Mormon könyvére... Minden utolsó napi szentnek egész élete során tanulmányoznia kellene ezt a könyvet” (in Conference Report, Oct. 1986, 4–7; vagy *Ensign*, Nov. 1986, 5–7; Marion G. Romney, in Conference Report, Apr. 1980, 90; vagy *Ensign*, May 1980, 67).

A Tan és a szövetségek

A Tan és a szövetségek modern kinyilatkoztatások gyűjteménye. Legelső szakaszában az Úr kinyilatkoztatja, hogy a könyvet azért kell kiadni a föld lakói számára, hogy felkészítse őket az Ő eljövetelére:

„Az Úr hangja tehát a föld széleiig szól, hogy aki meg akarja hallani, az hallhassa:

Készüljetek fel, készüljetek fel arra, ami eljövendő, mert közel van az Úr” (T&Sz 1:11–12).

E könyv Jézus Krisztus – ezen utolsó napokban visszaállított – egyházára vonatkozó kinyilatkoztatásokat tartalmazza. A könyv néhány szakasza elmagyarázza az egyház felépítését, és leírja a papsági hivatalokat és azok feladatait. Más szakaszok, mint például a 76. és a 88. szakasz, olyan dicsőséges igazságokat tartalmaznak,

amelyek sok száz éven keresztül rejtve voltak a világ előtt. A 29. és a 93. szakasz pedig megvilágosítja a Bibliában található tanításokat. Vannak olyan szakaszok továbbá, mint például a 133. szakasz, amelyek eljövendő eseményekről szóló próféciaikat tartalmaznak. Isten megparancsolta, hogy tanulmányozzuk az e könyvben található kinyilatkoztatásait: „Kutassátok ezeket a parancsolatokat, mert igazak és hűek, és a bennük lévő próféciaik és ígéretek mind beteljesülnek” (T&Sz 1:37).

A Nagyértékű gyöngy

A Nagyértékű gyöngy Mózes könyvét, Ábrahám könyvét, valamint Joseph Smith pár sugalmazott írását tartalmazza. Mózes könyve az ószövetségi próféta néhány látomását és írását tárja elénk, amelyek Joseph Smithnek lettek kinyilatkoztatva. Mózes könyve világosabbá teszi azokat a tanokat és tanításokat, melyek elvesztek a Bibliából, és további ismereteket közöl a föld teremtésével kapcsolatban.

Ábrahám könyvét Joseph Smith próféta fordította le egy egyiptomi katakombából származó papirusztekercsről. Értékes információkat tartalmaz a teremtésről, az evangéliumról, Isten természetéről és a papságról.

Joseph Smith írásai között részleteket találunk Joseph Smith sugalmazott bibliafordításából, az általa írt *History of the Church*-ből, vagyis az egyház történetéből, valamint itt olvashatjuk a Hittételeket.

- Mely szentírásbeli történetek inspiráltak már téged? A felsorolt szentírásokban található tanítások közül melyek segítettek már neked?

Élő prófétáink szavai

A már említett négy szentíráskönyvön kívül az élő prófétáink sugalmazott szavai is további szentírásokká válnak számunkra. Szavaik a konferenciákon, a *Liahóna* vagy az *Ensign* című folyóiratokon és a helyi papsági vezetőknek adott utasításokon keresztül jutnak el hozzánk. „Hiszünk mindabban, amit Isten kinyilatkoztatott, mindabban, amit most nyilatkoztat ki, és hisszük, hogy ezután is ki fog

kinyilatkoztatni sok nagyszerű és fontos dolgot Isten királyságát illetően” (Hittételek 1:9).

- Hol található meg élő prófétáink szavait?

A szentírások tanulmányozása

- Milyen áldásokban részesülhetünk, amikor tanulmányozzuk a szentírásokat?

Mindennap tanulmányoznunk kell a szentírásokat, az elnyert igazságokat pedig meg kell osztanunk a gyermekeinkkel. Az alapműveket olvasnunk kell a gyermekeinkkel együtt is, hogy megszeressék azokat a bennük található igazságokért, és megtanulják haszonnal forgatni őket.

Ha szeretnénk elkerülni a világ gonoszságait, akkor elménket a szentírásokban található igazsággal és igazlelkűséggel kell táplálnunk. Közelebb kerülünk Istenhez és egymáshoz, amikor együtt olvassuk és tanulmányozzuk a szentírásokat.

Miközben a szentírásokat olvassuk, és elgondolkozunk rajtuk, valamint imádkozunk róluk, és kérjük Istent, hogy megértsük őket, a Szentlélek majd tanúságot tesz nekünk e dolgok igazságáról. Mindannyian tudni fogjuk saját magunk számára, hogy ezek a dolgok igazak. Nem leszünk megtévesztve (lásd Joseph Smith – Máté 1:37). Ugyanolyan érzéseink lehetnek, amiről Nefi is beszámolt: „Íme, lelkem gyönyörködik az Úr dolgaiban, és szívem szüntelenül elgondolkozik azon dolgokon, amiket láttam és hallottam” (2 Nefi 4:16).

- Hogyan tehetünk eleget azon kötelezettségünknek, hogy minden nap tanulmányozzuk a szentírásokat? Gondold át, hol és mikor olvashatnád rendszeresen a szentírásokat!

További szentírások

- 1 Nefi 14:20–26 (a próféták azt a parancsolatot kapták, hogy írjanak)
- 1 Nefi 19:1–3, 6–7; Alma 37:1–8 (a szentírások hatalmas értéke)
- 2 Nefi 33:10 (a szentírások tanúságot tesznek Krisztusról)

- Alma 29:8 (az Úr minden nemzethez szól a szentírásokon keresztül)
- Alma 31:5; Hélamán 3:29–30 (Isten szava hatalmas)
- Hélamán 15:7–8 (a szentírások megerősítik és rendíthetetlenné teszik hitünket)
- 2 Timótheus 3:16–17; 1 Nefi 19:21–24 (miért és hogyan adatnak a szentírások)
- 2 Péter 1:20; Alma 13:20; T&Sz 10:62 (a szentírások megvilágítják a tan igaz pontjait)
- T&Sz 128:18; Hittételek 1:9; 1 Nefi 14:25–26 (szentírások, melyeket majd később kapunk meg)
- 2 Nefi 29:3–10 (a zsidóknak és nemzsidóknak írt szentírások)

Krisztus élete

11. fejezet

Krisztus életét jóval születése előtt megjövendölték

Minden ember sorsa, aki a földre született, Jézus Krisztustól függött, vagyis attól, hogy vajon teljesíti-e azt a mennyben tett ígéretét, hogy a Szabadítónk lesz. Nélküle a szabadulás terve elbukott volna. Küldetésének fontossága miatt Ádámtól egészen Krisztus születéséig minden próféta tanúságot tett arról, hogy Ő el fog jönni (lásd Cselekedetek 10:43). Krisztus óta pedig valamennyi próféta bizonyágot tett arról, hogy Ő eljött közénk. Mindannyiunknak tanulmányoznunk kell a Szabadító életét, és hithűen követnünk kell Őt egész életünkön át.

Ádámnak egy angyal adta tudtára, hogy a Szabadítót Jézus Krisztusnak fogják hívni (lásd Mózes 6:51–52). Énók látta, hogy Jézus meghal a kereszten, majd feltámad (lásd Mózes 7:55–56). Noé és Mózes szintén bizonyágot tettek Róla (lásd Mózes 1:11; 8:23–24). A Szabadító születése előtt mintegy nyolcszáz évvel Ésaías előre látta az Ő életének eseményeit. A sok fájdalom és csapás láttán, melyet a Szabadítónak el kellett szenvednie, hogy megfizesse bűneink árát, így kiáltott fel:

„Útált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! [...]

Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá,

...megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért...

Kínztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékra vitetik” (Ésaías 53:3–5, 7).

Nefinek is volt egy látomása a Szabadító eljövendő születéséről és küldetéséről. Látott egy szépséges szüzet, akiről egy angyal kijelentette: „Íme, a szűz, akit látsz, Isten fiának az anyja a test szerint”

Tanároknak: Ebben a fejezetben több anyag van annál, mint amennyit egy óra alatt meg lehetne beszélni. A tanításra való felkészülés során törekedj a Lélek útmutatására, hogy el tudd dönteni, mely részek lesznek a leghasznosabbak azok számára, akiket tanítasz.

(1 Nefi 11:18). Ezután Nefi látta a szüzet, amint egy gyermeket tartott karjában. Az angyal így szólt: „Lásd Isten Bárányát, igen, még hozzá az Örökkévaló Atya Fiát!” (1 Nefi 11:21).

Mintegy 124 évvel Jézus születése előtt egy másik nefita próféta, Benjámin király szintén előre látta a Szabadító életét:

„Mert íme, eljön, és nincs már messze az idő, hogy a Mindenható Úr, aki uralkodik, aki létezett és létezik minden örökkévalóságtól minden örökkévalóságig, hatalommal lejön a mennyből az emberek gyermekei közé, és agyagból formált hajlékban lakik, és elmegy az emberek közé, hatalmas csodákat művelve, mint a betegek meggyógyítása, a halottak feltámasztása; és annak előidézése, hogy a bénák járjanak, a vakok elnyerjék látásukat és a süketek halljanak, és mindenféle kórok orvoslása.

És ördögöket űz ki, vagyis a gonosz lelkeket, melyek az emberek gyermekeinek szívében lakoznak.

De íme, kísértéseket fog elszenvedni, és testi fájdalmat, éhséget, szomjúságot és kimerültséget, még hozzá többet, mint amit ember el tud szenvedni, hacsak meg nem hal; mert íme, minden pórúsából vér fakad, oly nagy lesz az ő kínja népe gonoszsága és utálatosságai miatt.

És Jézus Krisztusnak fogják hívni, Isten fiának, az ég és föld Atyjának, minden dolog Teremtőjének a kezdettől fogva; és anyját Máriának fogják hívni” (Móziás 3:5–8).

- Milyen ősi próféciákat ismersz Jézus Krisztusról?

Ő volt az Atya Egyszülöttje

- Mit örökölt Jézus Krisztus az Atyjától? Mit örökölt anyjától?

A Szabadító születésének és életének története az Újszövetségben, Máté, Márk, Lukács és János könyvében található. Az ő beszámolóiból tudjuk, hogy Jézus egy Mária nevű szüztől született, aki már József menyasszonya volt, amikor az Úr egy angyala megjelent neki. Az angyal elmondta, hogy Mária lesz Isten Fiának az anyja. Ő megkérdezte, hogyan lehetséges ez (lásd Lukács 1:34). Az angyal azt felelte neki: „A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak

ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának” (Lukács 1:35). Ily módon lett az Atyaisten Jézus Krisztus szó szerinti Atyja.

Jézus volt az egyetlen ember a földön, aki halandó anyától és halhatatlan Atyától született, ezért nevezzük Jézust az Egyszülött Fiúnak. Atyjától isteni hatalmat örökölt, anyjától pedig halandóságot. Így ki volt téve az éhségnek, szomjúságnak, kimerültségnek, fájdalomnak és a halálnak, de a Szabadító életét senki sem vehette el, csak ha Ő úgy akarta. Hatalmában állt letenni az életét, és újra felvenni azt halála után. (Lásd János 10:17–18.)

Jézus tökéletes életet élt

- Milyen jelentőséggel bír számunkra a Szabadító élete?

Jézus már ifjú korától kezdve minden olyan dolognak engedelmeskedett, melyet Mennyei Atyánk elvárt Tőle. Mária és József szülői gondoskodása alatt Jézus a többi gyermekhez hasonlóan nőtt fel. Szerette az igazságot, és engedelmeskedett annak. Lukács így írt róla: „A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta” (Lukács 2:40; lásd még T&Sz 93:12–14).

Tizenkét éves korára Jézus már tudta, hogy azért jött a földre, hogy teljesítse Atyja akaratát. Szüleivel egyszer Jeruzsálembe ment, akik csak hazafelé vették észre, hogy Jézus nem volt velük az úti társaságban. Visszatértek Jeruzsálembe, hogy megkeressék. „És lőn, hogy három nap után rátaláltak a templomban, doktorok között ülve, és azok hallgatták őt, és kérdéseket tettek fel neki” (Joseph Smith fordítás, Lukács 2:46). „És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélkodának az ő értelmén és az ő feleletein.” (Lukács 2:47).

József és Mária megkönnyebbültek, amikor megtalálták, de „elcsoválkozának, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.” Jézus így felelt: „Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, a melyek az én [Mennyei] Atyámnak dolgai?” (Lukács 2:48–49).

Küldetése sikere érdekében Jézusnak teljesítenie kellett Mennyei Atyjának akaratát. „...semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem, úgy szólok. ...mert én mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek” (János 8:28–29).

Amikor Jézus 30 éves volt, elment unokatestvéréhez, Jánoshoz, hogy keresztelje meg a Jordán vizében. János vonakodott ezt megtenni, mert tudta, hogy Jézus nagyobb nála. Jézus azért kérte Jánost, hogy keresztelje meg, hogy „minden igazságot betölt[senek]”. János megkeresztelte a Szabadítót, teljesen a víz alá merítve Őt. Amikor Jézust megkeresztelték, az Atya így szólt a mennyből: „Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.” A Szentlélek pedig alászállt, és galamb formájában megpihent rajta. (Lásd Máté 3:13–17.)

Nem sokkal azután, hogy Jézus megkeresztelkedett, 40 napot és 40 éjszakát böjtölt, hogy együtt lehessen Istennel. Ezt követően Sátán eljött Hozzá, hogy megkísértse. Jézus szilárdan ellenállt Sátán minden kísértésének, majd megparancsolta neki, hogy távozzon tőle. (Lásd Máté 4:1–11; lásd még Joseph Smith fordítás, Máté 4:1, 5–6, 8–9, 11.) Jézus Krisztus megmaradt büntetlennek, az egyetlen tökéletes lénynek, aki valaha a földön járt (lásd Zsidók 4:15; 1 Péter 2:21–22).

- A Szabadító életének melyik fejezete bír különös jelentőséggel számodra?

Jézus megtanította nekünk, hogyan szeressük és szolgáljuk egymást

- Hogyan tanította meg nekünk a Szabadító, hogy miként szeressük és szolgáljuk egymást?

A böjtje és Sátánnal való találkozása után Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát. Ő nemcsak azért jött a földre, hogy meghaljon értünk, hanem azért is, hogy megtanítsa nekünk, hogyan kell élnünk. Azt tanította, hogy két nagy parancsolat van: az első, hogy szeressük Istent teljes szívünkkel, elménkkel és erőnkkel; a második pedig, hogy úgy szeressünk másokat, ahogy magunkat szeretjük (lásd Máté 22:36–39). Urunk az életével mutatott példát

számunkra, hogy miként engedelmeskedjünk e két parancsolatnak. Ha szeretjük Istent, akkor úgy bízunk Benne és úgy engedelmeskedünk Neki, ahogy Jézus tette. Ha szeretünk másokat, akkor fizikailag és lelkileg egyaránt segítséget nyújtunk nekik.

Jézus mások szolgálatában töltötte életét. Meggyógyította őket betegségeikből: megáldotta a vakot, hogy lásson, a süketet, hogy halljon és a bénát, hogy járjon. Egyszer késő estig gyógyította a beteget, és az emberek megéheztek. Ahelyett, hogy elküldte volna őket, megáldott öt kenyeret és két halat, melyekből csodálatos módon jóllakatott ötezer embert. (Lásd Máté 14:14–21.) Jézus azt tanította, hogy ha éhes, fázó, mezítelen vagy magányos embert látunk, akkor minden tőlünk telhető módon segítenünk kell rajta. Amikor másokon segítünk, azzal az Urat szolgáljuk. (Lásd Máté 25:35–46.)

Jézus teljes szívéből szeretett mindenkit. Gyakran olyannyira eltelt sajnálattal, hogy könnyeket hullatott. Szerette a kisgyermeket, az időseket és azokat az egyszerű, alázatos embereket, akik hittek Benne. Szerette azokat, akik bűnt követtek el, és könnyöreltel a szívében arra tanította őket, hogy bánják meg bűneiket, és kereszteselkedjenek meg. Jézus azt mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (János 14:6).

Jézus azokat is szerette, akik bűnt követtek el ellene, és bűneiket nem bánták meg. Élete végén, miközben a kereszten függött, az Atyához imádkozott azokért a katonákért, akik megfeszítették: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek” (Lukács 23:34). Azt tanította: „Ez az én parancsolatom, hogy szeresétek egymást, a miképpen én szerettelek titeket” (János 15:12).

- Milyen módokon mutathatjuk ki az Úr iránti szeretetünket?

Jézus megszervezte az egyetlen igaz egyházat

- Miért szervezte meg a Szabadító az egyházat, és miért rendelt el apostolokat?

Jézus azt akarta, hogy evangéliumát a föld minden részén tanítsák az embereknek, ezért kiválasztott tizenkét apostolt, hogy tegyenek bizonyosságot Róla. Ők lettek egyházának legelső vezetői.

Felhatalmazást kaptak arra, hogy az Ő nevében cselekedjenek, és elvégezzék azt a munkát, melyet láttak, hogy Ő is végzett. Azok, akik felhatalmazást kaptak tőlük, szintén taníthattak, keresztelhettek, és elvégezhettek más szertartásokat is az Ő nevében. Halála után is munkálkodtak egészen addig, amíg az emberek olyan gonosszá nem váltak, hogy megölték az apostolokat.

Megváltott a bűneinktől és megszabadított minket a haláltól

- E rész tanulmányozása közben szakíts időt arra, hogy eltűnődj az engesztelés eseményein!

Halandó szolgálatának végén Jézus felkészült, hogy meghozza a végső áldozatot az emberiség összes bűnéért. Halálra ítélték, mert bizonyosságot tett az embereknek, hogy Ő Isten Fia.

A keresztre feszítése előtti éjszakán elment a Gecsemáné kertjébe. Hamarosan mélységes fájdalom súlya nehezedett rá olyannyira, hogy imája közben könnyekre fakadt. Egy utolsó napi apostol, Orson F. Whitney előtt látomásban feltárult a Szabadító szenvedésének nagysága. A Szabadító könnyei láttán feltörő érzéseit később így írta le: „Annyira megindított a látvány, hogy már a puszta együtérzéstől sírva fakadtam. Megesett Rajta a szívem; teljes lelkemmel szerettem Őt, és mindennél jobban vágytam arra, hogy Vele lehessenek” (“The Divinity of Jesus Christ” *Improvement Era*, Jan. 1926, 224–25; lásd még *Ensign*, Dec. 2003, 10). Jézus „egy kissé előre menve, arczra borula, könyörögvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te” (Máté 26:39).

Egy újkori kinyilatkoztatásban a Szabadító leírta szenvedésnek nagyságát. Azt mondta, hogy „én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusomból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem” (T&Sz 19:18). A „test szerint” szenvedett, magára véve fájdalmainkat, betegségeinket, gyengeségeinket és bűneinket (lásd Alma 7:10–13). Halandó ember képtelen felfogni, mily hatalmas volt ez a teher. Senki sem tudta

Tanároknak: Az elmélkedés meghívja a Lelket. Megkérheted az osztály tagjait, illetve a családtagokat, hogy csendben olvassák el a fejezet utolsó két részét, miközben elgondolkodnak a Szabadító iránti érzéseiken. Ezt követően buzdítsd őket, hogy akik szeretnék, osszák meg gondolataikat az osztállyal.

volna elviselni a test és a lélek ilyen gyötrelmét. „...mindenek alá le is ereszkedett, ...hogyan ő mindenben és minden keresztül ott lehessen, az igazság világossága” (T&Sz 88:6).

Ezzel azonban még nem érték véget szenvedései. Másnap Jézust megverték, megalázták és leköpdösték. Rákényszerítették, hogy cipelje saját keresztjét, amelyre ráfektették, majd hozzászegezték. Az ember által valaha kigondolt egyik legkegyetlenebb módszerrel kínozták meg. A kereszten átélt szenvedések során, haláltusája közben így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?” (Márk 15:34). Jézus legkeservesebb órájában az Atya visszahúzódott Tőle, hogy Jézus bevégezhesse fájdalmas gyötrelmét, melyet az emberiség bűneiért való büntetésként szenvedett el, és győzelmet arasson a bűn és a halál erői felett (lásd James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. [1916], 660–61).

Amikor a Szabadító felismerte, hogy az Atya elfogadta áldozatát, így kiáltott fel: „Elvégeztetett” (János 19:30). „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet” (Lukács 23:46). Lehajtotta fejét, és önként kiadta lelkét. A Szabadító meghalt. Ekkor heves földrengés támadt.

Néhány barátja egy sírkamrába helyezte a Szabadító testét, ahol harmadnapig feküdt. Ez idő alatt Jézus lelke eltávozott, és megszervezte a misszionáriusi munkát a többi lélek között, akik oly nagyon vágyakoztak már evangéliumára (lásd 1 Péter 3:18–20; T&Sz 138). Harmadnapon, vasárnap, lelke visszatért testébe, és újra felvette azt. Ő volt az első, aki legyőzte a halált. A prófécia beteljesedett, miszerint „fel kell támadnia a halálból” (János 20:9).

Röviddel feltámadása után a Szabadító megjelent a nefitáknak, és megalapította egyházát az amerikai kontinensen. Tanította az embereket, és megáldotta őket. Ezen események megindító beszámolóját a 3 Nefi 11–28-ban találhatjuk.

Áldozata megmutatta az Atyja és az irántunk érzett szeretetét

Jézus azt tanította: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek” (János 15:13–14). Készségesen és alázatosan alávetette magát a

fájdalomnak a Gecsemáné kertjében és a szenvedésnek a keresz-
ten, hogy mi részesülhessünk a szabadulás tervének áldásaiban.
Ahhoz, hogy elnyerjük ezeket az áldásokat, Hozzá kell jönnünk,
meg kell bánnunk bűneinket, és teljes szívünkkel szeretnünk kell
Őt. Így szólt:

„...és ez az evangélium, amit megadtam nektek – hogy eljöttem
a világra, hogy Atyám akaratát tegyem, mert az én Atyám küldött
engem.

És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a
keresztre; és miután felemeltettem a keresztre, hogy minden
embert magamhoz vonzhassak [...], hogy cselekedeteik szerint
megítélthessenek.

...mert azokat a cselekedeteket, melyeket engem tenni láttatok,
nektek is azokat kell megtennetek [...]

Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek,
hogy éppen olyannak, *amilyen én vagyok*” (3 Nefi 27:13–15, 21, 27;
kiemelés hozzáadva).

- Milyen érzéseid vannak, amikor a Szabadító érted hozott
áldozatára gondolsz?

További szentírások és más források

- 2 Nefi 25:12 (az Atya Egyszülöttje a testben)
- Mózes 6:57 (Jézus Krisztust az Egyszülöttnek nevezik)
- Máté, Márk, Lukács, János (Jézus Krisztus élete és tanításai)
- Máté 10:1–8; Lukács 9:1–2 (az apostolokat hatalommal és felhatal-
mazással rendelik el)
- Máté 26–28; Márk 14–16; Lukács 22–24; János 18–20 (Jézus a
kertben; elárulása, keresztre feszítése és feltámadása)
- Az élő Krisztus: Az apostolok bizonyossága. *Liahóna*, 2000.
ápr. 2–3.

Az engesztelés

12. fejezet

Az engesztelés elengedhetetlen a szabadulásunkhoz

- Miért szükséges az engesztelés a szabadulásunkhoz?

Jézus Krisztus „eljött a világra, ... hogy keresztre feszítsék a világot, és viselje a világ bűneit, és megszentelje a világot, és minden hamislelkűségtől megtisztítsa azt” (T&Sz 76:41–42). A Szabadító hatalmas áldozatát, melyet azért hozott, hogy megfizessen a bűneinkért és legyőzze a halált, engesztelésnek nevezzük. Ez az emberiség történelmének legfontosabb eseménye: „Mert szükséges, hogy legyen engesztelés; mert az Örökkévaló Isten nagy terve szerint kell hogy legyen egy engesztelés, különben az egész emberiségnek elkerülhetetlenül el kell vesznie... igen, mind elbukottak és elvesztek, és el kell pusztulniuk, ha nem történik meg ez a szükséges engesztelés” (Alma 34:9).

Ádám bukása két fajta halált hozott a világra: a fizikai halált és a lelki halált. A fizikai halál a test és a lélek különválása. A lelki halál az Istentől való elválás. Ha Jézus Krisztus engesztelése nem győzte volna le ezt a két fajta halált, annak két súlyos következménye lett volna: egyrészt testünk és lelkünk örökre különválnának egymástól, másrészt nem lenne meg a lehetőségünk arra, hogy újra együtt élhessünk Mennyei Atyánkkal (lásd 2 Nefi 9:7–9).

Mennyei Atyánk az Ő csodálatos bölcsességében azonban készített számunkra egy tervet, mely megmutatja irántunk érzett irgalmát. A terv által megmenekülhetünk a fizikai és a lelki haláltól. A tervben szerepel egy Szabadító, aki eljön a földre, hogy megmentsen (megváltson) bennünket a bűneinktől és a haláltól. Bűneink és

Tanároknak: Egyszerű ábrákkal és képekkel megkönnyítheted a tantételek és tanok megértését az osztály tagjai, illetve a családtagok számára. Készíthetsz egy táblázatot, mely két oszlopból áll, és az egyik felett *A bukás okai*, a másik felett pedig *Az engesztelés áldásai* feliratok szerepelnek. A fejezetben található információk felhasználásával töltsétek ki a táblázatot.

halandó testünk gyengesége miatt mi nem tudtuk volna önmagunkat megváltani (lásd Alma 34:10–12). Csakis az válhatott Szabadítónkká, aki büntelen, és aki hatalommal bír a halál felett.

Jézus Krisztus volt az egyetlen, aki engesztelést hozhatott a bűneinkért

- Miért Jézus Krisztus volt az egyetlen, aki engesztelést hozhatott a bűneinkért?

Jézus Krisztus volt az egyetlen, aki a Szabadítónk lehetett. Ennek több oka is van. Egyrészt Mennyei Atyánk Őt választotta Szabadítónak. Ő volt Isten Egyszülött Fia, ezért hatalommal bírt a halál felett. Jézus ezt így magyarázta el: „...mert én leteszem az életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt” (János 10:17–18).

Másrészt Jézus volt az egyetlen ember a földön, aki sohasem követte el bűnt. Így válhatott áldozata méltóvá arra, hogy fizetségként szolgáljon mások bűneiért.

Krisztus szenvedett és meghalt, hogy engesztelést hozzon bűneinkért

- Miközben ezt a részt olvasod, képzelj magadat a Gecsemáné kertjébe, vagy hogy ott állsz a keresztnél, mint Jézus Krisztus szenvedésének szemtanúja!

A Szabadító engesztelést hozott a bűneinkért azáltal, hogy szenvedett a Gecsemáné kertjében, és életét adta a kereszten. Soha nem leszünk képesek teljesen megérteni, hogy mennyi szenvedést állt ki a mi bűneink miatt. A Gecsemáné kertjében bűneink súlya miatt olyan kínokat élt át, hogy minden pórusából vérzett (lásd T&Sz 19:18–19). Később, amikor a kereszten függött, Jézus az ember által ismert egyik legkegyetlenebb és legfájdalmasabb halált szenvedte el.

Mily csodálatos Jézus irántunk érzett szeretete, hogy hajlandó volt ekkora lelki és fizikai gyötrelmet elszenvedni értünk! És mily végtelen Mennyei Atyánk szeretete, hogy elküldte Egyszülött Fiát, hogy

szenvedjen és meghaljon a többi gyermekéért! „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3:16).

A Szabadító engesztelése és feltámadása mindenki számára elhozza a feltámadást

A keresztre feszítése utáni harmadik napon Krisztus újra felvette testét. Ő lett az első ember, aki feltámadt. Amikor barátai keresni kezdték, a sírkamráját őrző angyal azt mondta nekik: „Nincsen itt, mert feltámadott, a mint megmondotta volt” (Máté 28:6). Lelke visszatért a testébe, hogy attól soha többé külön ne váljon.

Így győzte le Krisztus a fizikai halált. Az engesztelésnek köszönhetően minden ember, aki erre a földre születik, fel fog támadni (lásd 1 Korinthusbeliek 15:21–22). Jézus feltámadásához hasonlóan lelkünk újra egyesül majd testünkkel, „így soha többé meg nem halhatnak; ...soha többé ne[m] vála[sztják] el azokat” (Alma 11:45). Ezt az állapotot hívjuk halhatatlanságnak. Mindenki fel fog támadni: öreg és fiatal, szolga és szabad, férfi és nő, gonosz és igazlelkű egyaránt (lásd Alma 11:44).

- Hogyan volt már segítségedre a feltámadásról szerzett tudásod?

Az engesztelés által azok, akik hisznek Krisztusban, megszabadulhatnak bűneiktől

- Gondolkozz el azon, hogyan segít megérteni az engesztelést a fejezet e részében található példázat! Kiket képviselnek életünkben a példázatban szereplő emberek?

A Szabadító engesztelése lehetővé teszi számunkra, hogy legyőzzük a lelki halált. Noha minden ember feltámad, csak azok szabadulnak meg a lelki haláltól, akik elfogadják az engesztelést (lásd Hittételek 1:3).

Tanároknak: Szemléltetőeszközökkel megkönnyítheted a tantételek és tanok megértését az osztály tagjai, illetve a családtagok számára. A halált és a feltámadást a következő szemléltető példával is elmagyarázhatod: Az egyik kezre húzz fel egy kesztyűt. Magyarázd el, hogy a kesztyűben lévő kéz olyan, mint a lélek a testünkben. Vedd le a kesztyűt. Magyarázd el, hogy ez olyan, mint a fizikai halál, mely során a lélek (a kéz) és a test (a kesztyű) különválnak. Húzd fel újra a kesztyűt a kezre, és magyarázd el, hogy ez olyan, mint a feltámadás, amely során a lélek és a test újra egyesül.

Azáltal fogadjuk el Krisztus engesztelését, hogy hiszünk Benne. Ez a hit vezet el minket oda, hogy megbánjuk bűneinket és megke-resztelkedünk, valamint ez által kapjuk meg a Szentlelket és enge-delmeskedünk az Úr parancsolatainak. Így Jézus Krisztus hithű tanítványainak válunk. Megbocsátást nyerünk, megtisztulunk bűne-inktől, és felkészülünk arra, hogy visszatérjünk Mennyei Atyánk-hoz, és örökké Vele éljünk.

A Szabadító így szól hozzánk: „Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy... ne szenvedjenek... ahogyan nekem [kellett]” (T&Sz 19:16–17). Krisztus megtette az Ő részét azzal, hogy engesztelést hozott a bűneinkért. Ahhoz, hogy engesztelése teljessé váljon az életünkben, törekednünk kell az iránta való engedelmességre és bűneink megbánására.

Boyd K. Packer elnök, a Tizenkettek Tanácsából, a következő pél-dával szemléltette, hogy Krisztus engesztelése által miként tudunk megszabadulni a bűneinktől, *ha* megtesszük a mi részünket.

„Hadd mondjak el egy történetet, vagyis inkább egy példázatot.

Volt egyszer egy ember, aki nagyon vágyott valamire. Ez a valami fontosabbnak tűnt számára minden másnál az életében. Annak érdekében, hogy megszerezhesse, amire vágyott, nagy adósságot vett magára.

Figyelmeztették, hogy ne vállaljon akkora adósságot, különösen ne annál a hitelezőnél. Számára azonban felettébb fontosnak tűnt, hogy rögtön megtegye, amit véghez akart vinni, és birtokába kerül-jön az, amire már oly nagyon vágyott. Biztos volt abban, hogy ki tudja majd fizetni a tartozását.

Így hát aláírta a szerződést. Úgy gondolta, hogy valamikor a később-iekben visszatéríti a kölcsönt. Nem aggódott túl sokat emiatt. A fizetés esedékességének napja nagyon távolinak tűnt. Megsze-rezte, amit akart, és csak ez számított.

Tartozásának gondolata mindig ott motoszkált a fejében, és olykor-olykor vissza is fizetett egy csekélyke összeget, de valójában azt gondolta, hogy az elszámolás napja soha nem fog eljönni.

De ahogy az lenni szokott, végül elérkezett a szerződés teljesítésének napja. Mivel az adósság nem lett teljes mértékben rendezve, megjelent a hitelezője, és követelte a fennmaradó összeget.

Csak ekkor döbbsent rá, hogy hitelezőjének nemcsak arra van hatalma, hogy elkobozza mindenét, hanem arra is, hogy börtönbe vesse.

»Nem tudok fizetni« – vallotta be.

»Akkor – mondta a hitelező – érvénybe lép a szerződés: lefoglaljuk tulajdonaidat, és börtönbe kerülsz. Annak idején beleegyeztél ebbe. Te döntöttél így. Aláírtad a szerződést, amelyet most érvényre kell juttatni.«

»Nem tudod meghosszabbítani az időt, vagy eltörölni az adósságot? – könyörgött az adós. – Találj valamilyen módot arra, hogy megtarthassam, ami az enyém, és ne kelljen börtönbe mennem. Bizonyára te is hiszel az irgalomban. Nem tanúsítanál irgalmat?«

A hitelező így válaszolt: »Az irgalom mindig egyoldalú. Csak a te javadat szolgálná. Ha irgalommal lennék irántad, akkor soha nem kapnám vissza a pénzemet. Én az igazsághoz ragaszkodom. Hiszel az igazságosságban?«

»Hittem az igazságosságban, amikor aláírtam a szerződést – mondta az adós. – Akkor az én oldalamon állt, és bíztam a védelmében. Nem volt szükségem az irgalomra, és nem is gondoltam arra, hogy valaha is szükségem lesz rá. Úgy véltem, az igazságosság mindkettőnket egyformán jól fogja szolgálni.«

»Az igazságosság követeli meg, hogy megfizesd a szerződésben foglaltakat, vagy pedig elszenvedd a büntetést – válaszolta a hitelező. – Ez a törvény. Beleegyeztél, és ennek így kell lennie. Az irgalom nem lothatja meg az igazságosságot.«

Ez volt hát a helyzet: Az egyik igazságot akart szolgáltatni, a másik pedig irgalomért könyörgött. Egyik sem érthette el célját, csakis a másik rovására.

»Ha nem engeded el az adósságot, nem lesz irgalom« – könyörgött az adós.

»Ha megteszem, nem lesz igazságosság« – jött a válasz.

Úgy tűnt, mindkét törvénynek egyszerre nem lehetett eleget tenni. Ez két olyan örökkévaló elv, amely első látásra szemben áll egymással. Nincs rá mód, hogy az igazságosság és az irgalom egyszerre jusson érvényre?

Van rá egy mód! Teljes mértékben eleget *lehet* tenni az igazságosság törvényének, egyúttal teljes mértékben irgalmat *lehet* gyakorolni, ehhez azonban szükség van valaki másra. Itt is ez történt.

Az adósnak volt egy barátja, aki eljött, hogy segítsen rajta. Jól ismerte az adóst. Tudta jól, hogy milyen megfontolatlan. Bolondnak tartotta, amiért ilyen helyzetbe keveredett. Mégis segíteni akart neki, mert szerette. Kettejük közé állt, és a hitelezőhöz fordulva ezt az ajánlatot tette:

»Kifizetem az adósságát, ha felmented a szerződés kötelezettségei alól. Engedd, hogy megtarthassa tulajdonát, és ne hurcold börtönbe.

Miközben a hitelező az ajánlatot fontolgatta, a közbenjáró barát hozzátette: – Igazságosságot követeltél. Mivel ő nem tud fizetni neked, én fogom ezt megtenni. Igazságosan járunk el veled szemben, és ennél többet nem kérhetsz. Az már nem lenne igazságos.«

És a hitelező beleegyezett.

A közbenjáró az adóshoz fordult. »Ha kifizetem a tartozásodat, elfogadsz hiteleződnek?«

»Ó, igen! – kiáltotta az adós. – Hiszen megmentesz a börtöntől, és irgalmas vagy hozzám.«

»Akkor – mondta a jótevő – most már nekem kell megfizetned az adósságod, és én szabom meg a feltételeket is. Nem lesz könnyű, de nem is lesz lehetetlen. Elkészítem hozzá az utat. Nem kell börtönbe menned.«

Így történt, hogy a hitelező visszakapta a teljes összeget. Igazságosan jártak el vele szemben. Nem történt szerződészegés.

Az adós pedig irgalomban részesült. Mindkét törvénynek eleget tettek. Mivel volt egy közbenjáró, az igazság megkapta teljes jussát,

és az irgalom is teljes mértékben kielégített” (in Conference Report, Apr. 1977, 79–80; vagy *Ensign*, May 1977, 54–55).

A bűneink jelentik lelki adósságainkat. Jézus Krisztus nélkül, aki a mi Szabadítónk és Közbenjárónk, a lelki halál elszenvedésével mindannyiunknak meg kellene fizetnünk a bűneinkért. Neki köszönhetően, ha betartjuk feltételeit, vagyis ha megbánjuk a bűneinket, és engedelmessé válunk a parancsolatainak, akkor visszatérhetünk Mennyei Atyánkhoz, hogy Vele élhessünk.

Oly csodálatos az, hogy Krisztus biztosított számunkra egy utat, amely által gyógyírt találhatunk bűneinkre! Így szólt:

„Íme, én azért jöttem a világra, ... hogy megszabadítsam a világot a bűntől.

Aki tehát bűnbánatot tart, és úgy jön hozzám, mint egy kisgyermek, azt befogadom, mert az olyanoké Isten királysága. Íme, az olyanokért tettem le az én életemet, és vettem azt fel újra; tartások hát bűnbánatot, és jöjjetek hozzám ti földnek szélei, és legyetek megszabadítva” (3 Nefi 9:21–22).

- Gondolkozz el azon, hogyan fejezhetnéd ki háládat az engesztelés ajándékáért!

További szentírások

- Alma 34:9–16 (az engesztelés szükségessége; Isten áldozata)
- 2 Nefi 9:7–12 (az engesztelés megszabadít minket a fizikai és a lelki haláltól)
- Rómabeliek 5:12–17 (egy ember által jött a halál, egy ember által jött az élet)
- Hélamán 14:15–18 (Jézus halálának célja)
- Hittételek 1:3 (mindenki megszabadulhat)
- 1 Péter 1:18–20 (Jézust előre elrendelték)
- Máté 16:21 (Jézus áldozatának szükségessége)
- Lukács 22:39–46 (Jézus szenvedése a Gecsemáné kertjében)
- 1 János 1:7 (Jézus megtisztít a bűntől)

- 2 Nefi 9:21–22 (a Szabadító minden emberért szenvedett)
- Móziás 16:6–8 (a feltámadás csak Jézus által lehetséges)
- Alma 11:40–45; Mormon 9:12–14 (mindenki feltámad)
- Ésaías 1:18 (bűneink fehérek lesznek)
- 1 Korinthusbeliek 15:40–44; Alma 40:23 (a feltámadás leírása)

A papság

13. fejezet

Mi a papság?

A papság Isten örökkévaló hatalma és felhatalmazása. A papság által teremtette és kormányozza a mennyeket és a földet. Ez tartja tökéletes rendben a világegyetemet. Isten ezen hatalom által teljesíti be munkáját és dicsőségét, vagyis hogy „véghezvigy[e] az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

Mennyei Atyánk rábízta papsági hatalmát az érdemes férfi egyháztagokra. A papság feljogosítja őket, hogy Isten nevében cselekedjenek az emberiség szabadulása érdekében. A papság által felhatalmazást kaphatnak az evangélium prédikálására, a szabadulás szertartásainak elvégzésére, és Isten földi királyságának kormányzására.

- Gondolkozz el annak jelentőségén, hogy Isten lehetővé teszi, hogy az érdemes férfiak és fiúk viselhessék az Ő papságát!

Miért van szükségünk a papságra a földön?

Rendelkeznünk kell papsági felhatalmazással ahhoz, hogy Isten nevében cselekedhessünk, amikor az evangélium szent szertartásait végezzük. Ezek közé tartozik többek között a keresztelezés, a konfirmálás, az úrvacsora kiszolgálása és a templomi házasság szertartása. Amennyiben egy férfi nem rendelkezik a papsággal, akármilyen őszinte szívvel is teszi, az Úr nem fogja elismerni az

Tanároknak: Ez a fejezet öt részre tagolódik. Mindegyik rész egy papsággal kapcsolatos kérdéssel kezdődik. Ezeket a kérdéseket felhasználhatod a lecke vezérfonalaként. Ha a tanterem lehetővé teszi a csoportos beszélgetést, akkor bontsd az osztályt 2–4 fős csoportokra. Az egyes csoportoknak add ki a fejezet egy-egy részét (nagyobb osztályokban egy részt több csoportnak is kijelölhetsz). A csoportok végezzék el a következőket: (1) Olvasd el és beszéljék meg a kijelölt részeket. (2) Keressenek bennük olyan szentírásokat, amelyek választ adnak az egyes részek bevezetőjében található kérdésre. (3) Osszák meg az adott rész témájával kapcsolatos személyes élményeiket. Ezután kérd meg az osztály tagjait, hogy ezen élmények közül osszanak meg néhányat az egész osztállyal.

által elvégzett szertartásokat (lásd Máté 7:21–23; Hittételek 1:5). Ezeket a fontos szertartásokat olyan férfiaknak kell elvégezniük itt a földön, akik viselik a papságot.

A férfiaknak rendelkezniük kell a papsággal ahhoz, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában elnökölhessenek, és világszerte irányíthassák az egyház munkáját. Amikor Krisztus a földön élt, kiválasztotta apostolait, és elrendelte őket, hogy vezessék egyházát. Megadta nekik a papság hatalmát és felhatalmazását, hogy az Ő nevében cselekedhessenek. (Lásd Márk 3:13–15; János 15:16.)

A papságra szükség van a földön azért is, hogy megérthessük az Úr akaratát, és teljesíthessük céljait. Isten a prófétának, az Ő felhatalmazott papsági képviselőjének nyilatkoztatja ki akaratát. A próféta, aki az egyház elnöke, Isten szószólója az egyház összes tagja és a föld minden népe számára.

- Miért fontos, hogy egy férfi megfelelő felhatalmazással rendelkezzen, amikor elvéggez egy szertartást?

Hogyan nyerhetik el a férfiak a papságot?

Az Úr pontosan meghatározta annak módját, hogy miként adhatják át papságát a földön élő fiainak. Egy érdemes férfi egyháztag „felhatalmazással rendelkezők kézrátétele által” kapja meg a papságot, „hogy prédikálhassa az Evangéliumot és szolgálhasson annak szertartásaiban” (Hittételek 1:5).

Régen szintén ily módon kapták meg a férfiak a papságot, többek között Mózes idejében is: „És senki sem veszi magának e tisztességet, hanem a kit Isten hív el, miként Áront is” (Zsidók 5:4). Áron Mózesztől, a papsági vezetőjétől kapta meg a papságot (lásd 2 Mózes 28:1). Kizárólag azok rendelhetnek el másokat, akik viselik a papságot, és csak akkor tehetik ezt meg, ha felhatalmazást kapnak attól, aki viseli az adott elrendeléshez szükséges kulcsokat (lásd e könyv 14. fejezetét).

Az ember a papsági hatalmat és felhatalmazást nem veheti meg, nem bocsáthatja áruba, és nem veheti magára önkényesen. Az Újszövetségben olvashatunk egy Simon nevű emberről, aki akkor élt, amikor Krisztus apostolai elnököltek az egyház felett. Simon megtért és

megkeresztelkedett az egyházba. Mivel jártas volt a varázslásban, az emberek azt hitték, hogy elnyerte Isten hatalmát. Simon azonban nem rendelkezett a papsággal, és ezzel tisztában is volt.

Azt is tudta, hogy az apostolok és az egyház többi papsági vezetője megkapta Isten valódi hatalmát. Egyszer meglátta őket, amikor az Úr munkájához használták papságukat, és megkívánta ezt a hatalmat. Felajánlotta, hogy megveszi tőlük a papságot. (Lásd Cselekedetek 8:9–19.) Erre Péter, a főapostol ezt monda neki: „A te pénzed veled együtt veszszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető” (Cselekedetek 8:20).

- Miért fontos az, hogy „senki sem veszi magának e tisztességet [a papságot]”?

Milyen módon kell használniuk a férfiaknak a papságot?

A papság azért adatott, hogy áldást hozzon Mennyei Atyánk gyermekeinek életére itt a földön. A papsági vezetők épp ezért nem elnökölhetnek másként, csak szeretettel és kedvességgel. Ne kényszerítsék családjukat vagy másokat arra, hogy engedelmeskedjenek nekik. Az Úr megmondta, hogy a papság hatalmát kizárólag igazlelkűséggel lehet irányítani (lásd T&Sz 121:36). Amikor a papságot vagyon vagy hírnév megszerzésére, illetve egyéb önző célra akarjuk használni, akkor „a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszomorodik; és amikor az visszahúzódik, ámen azon ember papságának vagy felhatalmazásának” (T&Sz 121:37).

Amikor egy férfi „meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel” (T&Sz 121:41) használja a papságot, akkor sok csodálatos dolgot vihet véghez, áldást hozva családjá és a körülötte élők számára. Keresztelhet, konfirmálhat és kiszolgálhatja az úrvacsorát, amikor felhatalmazást kap azoktól, akik rendelkeznek e szertartások kulcsaival. Megáldhatja a beteget. Papsági áldást adhat családtagjainak, amikor szükségük van rá, ezáltal bátorítást és védelmet nyújtva számukra. Más családoknak is segítséget nyújthat ezen szertartások és áldások által, amikor arra felkérést kap.

A férfiak papsági felhatalmazásukat használva elnökölnek az egyházban a következő elhívások során: gyülekezeti elnök, püspök, kvórumelnök, cövekelnök és misszióelnök. Azok a férfiak és nők, akik tisztségviselőként vagy tanítóként valamilyen pozíciót töltenek be az egyházban, a papsági vezetők és a Szentlélek irányításával végzik a feladataikat.

Milyen áldásokat kapunk, amikor helyesen használjuk a papságot?

Az Úr nagyszerű áldásokat ígért azon igazlelkű papságviselőknél, akik mások megáldására használják a papságot:

„...akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt; és a papság tana úgy csapódik majd le lelkeden, mint az égből érkező harmat.

A Szentlélek állandó társad lesz, jogarod pedig az igazlelkűség és az igazság változatlan jogara; uralmad örökké tartó uralom lesz, és kényszerítő eszközök nélkül száll majd rád örökkön örökké” (T&Sz 121:45–46).

David O. McKay elnök azt ígérte minden férfinak, aki igazlelkűen használja a papságot, „hogyan élte megédesedik, ítélőképessége kiélesedik, és gyorsan tud majd dönteni a helyes és a helytelen között. Érzései gyengédek és együttérzők lesznek, lelke mégis erősen és bátran kiáll az igazság védelmére. A papságot a véget nem érő boldogság forrásaként fogja ismerni – az élő víz forrása-ként, amely az örök életre fakad” (*Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* [2003]. 124.).

- Milyen áldásokban részesültél már a papság által?

További szentírások

- T&Sz 84; 107 (a papságról kapott kinyilatkoztatás, többek között a papság esküje és szövetsége a T&Sz 84:33–40-ben)
- T&Sz 20:38–67 (a papság kötelességeinek leírása)

A papsági szervezet

14. fejezet

A papság napjainkban is itt van a földön

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát a papság kormányozza. A papság, amely mindig is összefüggésben állt Isten munkájával, „minden nemzedékben folytatódik Isten egyházában, és napok kezdete és évek vége nélkül való” (T&Sz 84:17). A papság napjainkban is itt van a földön. A férfiakat – fiatalokat és időseket egyaránt –, miután megkeresztelkednek, és érdemesnek bizonyulnak, elrendelik a papságba. Felhatalmazást kapnak, hogy az Úr nevében cselekedjenek, és az Ő munkáját végezzék itt a földön.

A papság két ága

- Hogyan kapta a melkisédeki és az ároni papság a nevét?

A papság két részre tagolódik: a melkisédeki papságra és az ároni papságra (lásd T&Sz 107:1). „Az elsőt azért nevezik melkisédeki papságnak, mert Melkisédek oly nagyszerű főpap volt.

Az ő napja előtt *Isten Fiának rendje szerinti szent papságnak* nevezték.

De a Legfelsőbb Lény neve iránti tisztelet, illetve áhítat miatt, hogy elkerüljék nevének túlságosan gyakori ismétlését, az egyház, az ősi napokban, ezt a papságot Melkisédekről nevezte el, vagyis a melkisédeki papságnak” (T&Sz 107:2–4; dőlt betűs kiemelés az eredeti szerint).

Az alacsonyabb papság a melkisédeki papság járuléka. Ároni papságnak nevezik, mert ezt ruházták Áronra és fiaira nemzedékeken

Tanároknak: Tegyé fel kérdéseket az egyes részek elején, hogy elindulhasson egy beszélgetés. Ezután az osztály, illetve a családtagok figyelmét irányítsd a szövegre, ahol további információkat találnak. Az egyes részek végén szintén kérdésekkel segítsd elő, hogy az osztály tagjai, illetve a családtagok elgondolkozzanak, és megbeszéljék, mit jelent mindaz, amit olvastak, és hogyan tudják azt alkalmazni az életükben.

keresztül. Az ároni papságot viselő férfiaknak arra van felhatalmazásuk, hogy kiszolgálják az úrvacsora és a keresztelés külsőséges szertartásait. (Lásd T&Sz 20:46; 107:13–14, 20.)

A melkisédeki papságot viselő férfiaknak megvan a hatalmuk és felhatalmazásuk, hogy vezessék az egyházat, és világszerte irányítsák az evangélium prédikálását. Ők látják el az egyház valamennyi lelki munkáját (lásd T&Sz 84:19–22; 107:8). Irányítják a templomokban végzett munkát; elnökölnek az egyházközségek, gyülekezetek, cövekek és missziók felett. A melkisédeki papság elnöklő főpapja az Úr választott prófétája, az egyház elnöke (lásd T&Sz 107:65–67).

A papság kulcsai

- Mi a különbség a papság és a papság kulcsai között? Mely papsági vezetők kapnak kulcsokat?

Különbség van a papság egy hivatalába való elrendelés és a papsági kulcsok elnyerése között. Joseph F. Smith elnök ezt tanította:

„Általánosságban a papság a férfinak adott felhatalmazás arra, hogy Isten helyett cselekedjen. Minden férfira, akit elrendeltek a papság valamely fokára, ráruházták ezt a hatalmat.

Szükségszerű azonban, hogy minden cselekedetet, amelyet e felhatalmazással végeznek, a megfelelő helyen és időben végezzék, megfelelő módon és megfelelő rendben. E munkát irányító hatalom alkotja a papság *kulcsait*. A kulcsokat a maguk teljességében egyszerre csak egy személy, a próféta, vagyis az egyház elnöke viseli. Ő ennek a hatalomnak bármely részét átruházhatja másra, és ebben az esetben az a személy viseli annak a bizonyos munkának a kulcsait. Így egy templom elnöke, egy cövek elnöke, egy egyházközség püspöke, egy misszió elnöke, egy kvórum elnöke viseli annak a munkának a kulcsait, amelyet abban a meghatározott testületben vagy helyen végeznek. Papsága nem fog növekedni ettől a külön feladattól; ...egy elderek kvóruma elnökének például nincs több papsága, mint az adott kvórum bármely tagjának. De ő viseli a... kvórumban hivatalosan végzett munka irányításának hatalmát, vagy más szavakkal élve, a munka azon

részének *kulcsait*” (Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith [1998]. 141.; dőlt betűs kiemelés az eredeti szerint).

- Hogyan védik a papsági kulcsok az egyházat?

Az ároni papság hivatalai és kötelességei

- Milyen módokon szolgálnak az ároni papságviselők?

Amikor egy férfira vagy fiúra ráruházzák az ároni papságot, akkor elrendelik a papság egy hivatalába. Az ároni papság hivatalai a következők: diakónus, tanító, pap és püspök. Minden hivatal kötelességekkel és felelőségekkel jár. Minden egyes kvórum felett egy kvórumelnök elnököl, aki megtanítja őket kötelességeikre, és felkéri őket, hogy tegyenek eleget megbízásaiknak.

Néhány férfi azután csatlakozik az egyházhoz, vagy azután lesz ismét tevékeny, miután már meghaladta azt az életkort, amikor a papsági hivatalokat rendszerint elnyerik. Őket általában egy ároni papsági hivatalba rendelik el, és ha érdemesek maradnak, hamarosan elrendelik őket más hivatalokba.

Diakónus

Azt az érdemes fiatal férfit, akit megkereszteltek, és az egyház tagjává konfirmáltak, amikor betölti a tizenkettedik életévét, elrendelhetik a diakónusi hivatalba. A diakónusokat bízzák meg általában azzal, hogy kiosszák az úrvacsorát az egyháztagnak, rendben tartásuk az egyházi épületeket és azok környékét, a papsági vezetők hírvivői legyenek, valamint olyan különleges feladatokat lássanak el, mint például a böjti felajánlások begyűjtése.

Tanító

Egy érdemes fiatal férfit 14 éves vagy ennél idősebb korban rendelhetnek el tanítónak. A tanítók a diakónusi hivatal valamennyi kötelességével, jogával és hatalmával rendelkeznek, valamint további felhatalmazásokkal is. Az ároni papságban a tanítók feladata, hogy segítsenek az egyháztagnak a parancsolatok szerint élni (lásd T&Sz 20:53–59). Annak érdekében, hogy ezen felelőségüket elláthassák, általában kijelölik őket, hogy házitanítókként szolgáljanak. Meglátogatják otthonaikban az egyháztagnak, és arra

buzdítják őket, hogy éljenek az evangélium tantételei szerint. Azt a parancsolatot kapták, hogy a szentírásokból tanítsák az evangélium igazságait (lásd T&Sz 42:12). A tanítók készítik elő a kenyeret és a vizet az úrvacsorai szolgálathoz.

Pap

Egy érdemes fiatal férfit 16 éves vagy annál idősebb korában rendelhetnek el pappá. A papok a diakónusi és a tanítói hivatal minden kötelességével, jogával és hatalmával rendelkeznek, valamint további felhatalmazásokkal is (lásd T&Sz 20:46–51). A pap keresztelhet, kiszolgálhatja az úrvacsorát, elrendelhet más papokat, tanítókat és diakónusokat, továbbá átveheti az irányítást azokon a gyűléseken, ahol nincs jelen melkisédeki papságviselő. A pap feladata, hogy a környezetében élőknek prédikálja az evangéliumot.

Püspök

A püspököt arra rendelik és választják el, hogy elnököljön az egyházközségben az ároni papság felett. Ő a papok kvórumának elnöke (lásd T&Sz 107:87–88). Amikor ároni papsági hivatalában tevékenykedik, akkor a püspök elsősorban világi ügyekkel foglalkozik, többek között intézi a pénzügyeket és a feljegyzéseket, valamint irányítja a szegényekről és rászorulókról való gondoskodást (lásd T&Sz 107:68).

A püspököt főpapnak is elrendelik, így az egyházközség minden tagja felett elnökölhet (lásd T&Sz 107:71–73; 68:15). A püspök tölti be a bíró szerepét Izráelben (lásd T&Sz 107:74). Interjúkat tart azokkal az egyháztaggal, akik templomi ajánlást szeretnének, vagy akiket papsági hivatalba rendelnek el, illetve ha egyéb okok miatt arra szükség van. Ő rendelkezik a tisztánlátás ajándékával.

- Milyen áldásokban részesültél már az ároni papságviselők szolgálata által?

A melkisédeki papság hivatalai és kötelességei

- Milyen módokon szolgálnak a melkisédeki papságviselők?

A melkisédeki papság hivatalai a következők: elder, főpap, pátriárka, hetvenes és apostol.

Elder

Az eldereket arra hívják el, hogy tanítsanak, kifejtsenek, buzdítsanak, kereszteljenek és őrködjenek az egyház felett (lásd T&S 20:42). Minden melkisédeki papságviselő elder. Felhatalmazásuk van arra, hogy kézrátétellel megadják a Szentlélek ajándékát (lásd T&S 20:43). Az eldereknek a Szentlélek irányításával kell vezetniük az egyházi gyűléseket (lásd T&S 20:45; 46:2). Az elderek szolgálnak a betegeknek (lásd T&S 42:44), és megáldják a kisgyermekeket (lásd T&S 20:70). Az elderek azokon az egyházi gyűléseken elnökölhetnek, ahol nincs jelen főpap (T&S 107:11).

Főpap

A főpapot felhatalmazhatják arra, hogy intézkedjen az egyházban, és irányítsa a lelki dolgokat (lásd T&S 107:10, 12). A főpap alacsonyabb hivatalokat is elláthat (lásd T&S 68:19). A cövekelnökök, a misszióelnökök, a főtanács tagjai, a püspökségek és több más egyházi vezető főpapnak van elrendelve.

Pátriárka

A pátriárkákat az általános felhatalmazottak, vagy azok a cövekelnökök rendelik el, akiket a Tizenkettek Tanácsa erre felhatalmazott. Az a feladatuk, hogy pátriárkai áldásokat adjanak az egyház tagjainak. Ezek az áldások segítenek megértenünk földi elhívásainkat. Ezek az Úr személyesen hozzánk intézett szavai. A pátriárkák szintén elrendelt főpapok. (Lásd T&S 107:39–56.)

Hetvenes

A hetvenesek Jézus Krisztus különleges tanúi a világ számára, akik az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma irányításával segítenek építeni és igazgatni az egyházat (lásd T&S 107:25, 34, 38, 93–97).

Apostol

Az apostol Jézus Krisztus nevének különleges tanúja az egész földön (lásd T&S 107:23). Az apostolok igazgatják az egyház ügyeit szerte a világban. Azokat, akiket a melkisédeki papságban elrendelnek az apostoli hivatalba, általában elválasztják a Tizenkét

Apostol Kvóruma tagjának. Mindegyikük megkapja Isten földi királyságának kulcsait, de tevékenyen kizárólag a rangidős apostol – vagyis az egyház elnöke – használhatja az összes kulcsot. A többiek az ő irányítása alatt működnek.

- Milyen áldásokban részesültél már a melkisédeki papságviselők szolgálata által?

Az ároni papság kvórumai

Az Úr azt az utasítást adta, hogy a papságviselőket kvórumokba kell szervezni. A kvórum azon férfitestvérek csoportja, akik ugyanazt a papsági hivatalt viselik.

Az ároni papságnak három kvóruma van:

1. A diakónusok kvóruma, amely legfeljebb 12 diakónusból állhat (lásd T&Sz 107:85). A diakónusok kvórumának elnökségét a püspökség hívja el a kvórum tagjai közül.
2. A tanítók kvóruma, amely legfeljebb 24 tanítóból állhat (lásd T&Sz 107:86). A tanítók kvórumának elnökségét a püspökség hívja el a kvórum tagjai közül.
3. A papok kvóruma, amely legfeljebb 48 papból állhat (lásd T&Sz 107:87–88). E kvórum felett annak az egyházközségnek a püspöke elnököl, amelyhez a kvórum tartozik. A püspök egy főpap, ezért tagja a főpapok kvórumának is.

Amikor egy kvórumban túllépik a meghatározott létszámot, akkor a kvórumot két részre oszthatják.

A melkisédeki papság kvórumai

Az egyház általános szintjén az Első Elnökség tagjai kvórumot alkotnak, ahogy a Tizenkét Apostol is. A hetveneseket szintén kvórumokba szervezik.

Az egyház helyi szintjén – az egyházközségekben, gyülekezetekben, cövekekben és kerületekben – a melkisédeki papságviselőket a következő kvórumokba szervezik:

Elderek kvóruma

Minden egyes kvórum „a helyi szolgálattevők számára jött létre; mindazonáltal utazhatnak, mégis arra vannak elrendelve, hogy helyi szolgálattevő[k] legyenek” (T&Sz 124:137). Munkájuk legnagyobb részét otthonukhoz közel végzik. E kvórum, mely felett a kvórumelnökség elnököl, legfeljebb 96 elderből állhat. Amennyiben meghaladják ezt a számot, akkor a kvórumot ketté lehet osztani.

Főpapok kvóruma

Ez a kvórum magában foglalja az összes főpapot, akik a cövek határain belül élnek, beleértve a pátriárkákat és a püspököket is. E kvórum elnökségét a cövekelnök és annak tanácsosai alkotják. A főpapok minden egyes egyházközségben csoportokba szerveződnek, élükön egy csoportvezetővel.

A papsági kvórumok fontossága

- Hogyan segíthetnek a papsági kvórumok megerősíteni az egyéneket és a családokat?

Amikor egy férfit vagy egy fiút elrendelnek a papságba, azzal egy papsági kvórum tagjává is válik. Ettől kezdve egész életében elvárják tőle, hogy tagja legyen egy, a hivatalának megfelelő papsági kvórumnak (lásd Boyd K. Packer, “What Every Elder Should Know—and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government,” *Ensign*, Feb. 1993, 9).

A papsági kvórum megfelelő működésekor a vezetőik buzdítják, megáldják, és barátságosan támogatják a kvórum tagjait, valamint tanítják nekik az evangéliumot. Jóllehet egy férfit felmenthetnek egyházi elhívásaiból, például tanári, püspöki, főtanácsstagi, vagy cövekelnöki elhívásából, kvórumtagsága azonban ezzel nem változik meg. Egy papsági kvórum tagjának lenni szent kiváltság.

A papsághoz rendelt segédszervezetek

- Hogyan segíthetnek a papsághoz rendelt segédszervezetek megerősíteni az egyéneket és a családokat?

Az egyházban minden szervezet papsági vezetők irányítása alatt működik, melyek segítséget nyújtanak nekik az Úr munkájának elvégzésében. Például az egyházközségben a Segítőegylet, a Fiatal Nők, a Fiatal Férfiak, az Elemi és a Vasárnapi Iskola elnökségei a püspökség irányítása alatt működnek. Ezeket a szervezeteket a papsághoz rendelt segédszervezeteknek nevezzük.

- Milyen szereped van egyénileg abban, hogy a papsági kvórumok és a segédszervezetek sikeresek legyenek?

További szentírások

- Alma 13:1–19 (a mód, ahogy a férfiakat elrendelték a papságba)
- Máté 16:19; T&Sz 68:12 (az apostolok hatalmat kapnak; amit a földön megpecsételnek, az a mennyben is meg lesz pecsételve)
- T&Sz 20:38–67 (az elderek, a papok, a tanítók és a diakónusok kötelességei)
- T&Sz 84; 107 (kinyilatkoztatások a papságról)
- 1 Korinthusbeliek 12:14–31 (a papság minden egyes hivatala fontos)

Az Úr szövetséges népe

15. fejezet

A szövetségek természete

- Mi a szövetség? Miért hívják az utolsó napi szenteket szövetséges népek?

Az Úr kezdettől fogva szövetségeket kötött gyermekeivel a földön. Amikor népe szövetségre lép Vele (ígéreteket tesz Neki), akkor tudják, hogy Ő mit vár el tőlük, és milyen áldásokra számíthatnak Tőle. Ezáltal sokkal jobban képesek elvégezni az Ő munkáját itt a földön. Azt a népet, mely szövetséget köt az Úrral, az Úr szövetséges népének nevezzük. Az egyház tagjai az Úr szövetséges népéhez tartoznak.

Az evangéliumban a szövetség egy szent egyezséget jelent, illetve kölcsönös ígéretet Isten és egy személy vagy egy nép között. Egy szövetség megkötésekor Isten áldásokat ígér egy adott parancsolatnak való engedelmességért cserébe. Ő szabja meg a szövetség feltételeit, majd ezeket a feltételeket kinyilatkoztatja prófétáinak. Ha úgy döntünk, hogy engedelmeskedünk a szövetség feltételeinek, akkor részesülhetünk a megígért áldásokban. Ha úgy döntünk, hogy nem engedelmeskedünk, akkor Isten visszatartja az áldásokat, és bizonyos esetekben még büntetést is kiszab ránk.

Amikor csatlakozunk az egyházhoz, több szövetséget is megkötünk Istennel (lásd e könyv 20. fejezetét). A kereszteléskor szövetséget kötünk a Szabadítóval, hogy magunkra vesszük az Ő nevét. Ő pedig megígéri, hogy „mindazok, akik bűnbánatot tartanak és megkeresztelkednek az én nevemben, amely Jézus Krisztus, és mindvégig kitartanak, azok megszabadulnak” (T&Sz 18:22). Szövetséget kötünk az Úrral akkor is, amikor veszünk az úrvacsorából (lásd e könyv 23. fejezetét). Megígérjük, hogy magunkra vesszük az Ő nevét, hogy emlékezni fogunk rá, és engedelmeskedünk a

parancsolatainak. Cserébe az Úr megígéri, hogy velünk lesz a Szent Lélek. (Lásd T&Sz 20:77–79.) Amikor részt veszünk a templomi szertartásokon, további szent szövetségeket kötünk, és azt az ígéretet kapjuk, hogy ha hithűen engedelmeskedünk, akkor felmagasztosulhatunk (lásd T&Sz 132; lásd még e könyv 47. fejezetét).

Isten bizonyos emberekkel vagy csoportokkal különleges szövetségeket kötött. Ilyen különleges szövetséget kötött Ádámmal, Énókkal, Noéval, Izrael gyermekeivel és Lehivel (lásd Mózes 6:31–36, 52; 1 Mózes 9:9–17; 2 Mózes 19:5–6; 2 Nefi 1). Szintén különleges szövetséget kötött Ábrahámmal és utódaival, amely még napjainkban is áldást hoz az egyháztagok életére.

- Gondolkozz el azokon a szövetségeken, amelyeket Istennel kötöttél, és azokon az áldásokon, melyeket Ő a szövetségek betartásáért cserébe megígért neked!

Isten Ábrahámmal és utódaival kötött szövetsége

- Mi az ábrahámi szövetség?

Ábrahám, egy ószövetségi próféta, igazlelkű ember volt (lásd a fejezetben található képet). Megtagadta, hogy atyja bálványainak hódoljon, és betartotta az Úr összes parancsolatát. Ábrahám igazlelkűsége miatt az Úr szövetséget kötött vele és utódaival.

Az Úr megígérte Ábrahámnak, hogy számtalan utóda lesz, és mindnyájuknak jogában áll majd megkapni az evangéliumot, a papság áldásait, valamint a felmagasztosulás összes szertartását. Ábrahám ezen leszármazottai viszik majd el az evangéliumot a papság hatalma által minden nemzethez, és rajtuk keresztül a föld minden családja áldott lesz (lásd Ábrahám 2:11). Isten továbbá megígérte azt is, hogy amennyiben igazlelkűek lesznek, akkor szövetséget köt Ábrahám gyermekeinek minden nemzedékével (lásd 1 Mózes 17:4–8).

- Hogyan vonatkoznak ránk az ábrahámi szövetségben található parancsolatok és ígéretetek? (Gondolkozz el azon, hogyan vonatkozik ez a kérdés a különböző élethelyzetekre: otthonunkra, munkahelyünkre, a közösségre, ahol élünk, vagy misszionáriusi szerepünkre.)

Az egyház tagjai Isten szövetséges népének számítanak

- Milyen áldásokban részesül és milyen felelősségei vannak Isten szövetséges népének napjainkban?

Nem csak Ábrahám vérszerinti leszármazottai az egyetlen nép, akit Isten szövetséges népének hív. Isten így szólt Ábrahámnak: „...mert mindazok, akik befogadják ezt az evangéliumot, a te nevedről neveztetnek, és a te magodhoz [leszármazottaidhoz] számláltatnak, és felkelnek, és atyjukként áldanak téged” (Ábrahám 2:10). Ennek értelmében az emberek két csoportjára vonatkozik az Ábrahámmal kötött szövetség: (1) Ábrahám igazlelkű, vér szerinti utódaira és (2) azokra, akik örökbefogadás révén váltak leszármazottaivá, azért, hogy elfogadták Jézus Krisztus evangéliumát, és a szerint élnek (lásd 2 Nefi 30:2).

Amikor megkeresztelkedünk az egyházba, belépünk abba a szövetségbe, melyet az Úr Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött (lásd Galátziabeliek 3:26–29). Ha engedelmesek vagyunk, megörököljük e szövetség áldásait, így jogunkban áll segítséget és útmutatást kapni a Szentlélektől, az érdemes férfiak viselhetik a papságot, a családok részesülhetnek a papság áldásaiban, és örök életet nyerhetünk a celesztialis királyságban. Nincs ezeknél nagyobb áldás.

Az Úr szövetséges népeként elnyert áldások hatalmas felelősségekkel járnak együtt. Az Úr megígérte Ábrahámnak, hogy utódain keresztül az evangélium eljut a föld minden tájára. Ezen felelőségünknek az egyház teljes idejű misszionáriusi programja és az egyháztagok által végzett misszionáriusi munka révén teszünk eleget. Annak lehetőségével, hogy az egész világnak prédikáljuk az evangéliumot, kizárólag az Úr egyháza és az Ő szövetséges népe rendelkezik.

Az Úr szövetséges népeként be kell tartanunk a parancsolatokat. Az Úr így szólt hozzánk: „Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret számotokra” (T&Sz 82:10). Ha azt követően utasítjuk el a szövetséget, hogy már elfogadtuk az evangéliumot,

Tanároknak: Az osztály tagjai, illetve a családtagok mélyebben el tudnak gondolkodni egy kérdésen, ha elegendő időt hagysz nekik. Miután volt idejük elgondolkodni, kérd meg őket, hogy feleljenek a kérdésre.

a szövetség érvénytelenné válik, és kárhozottak leszünk Isten szemében (lásd T&Sz 132:4). Az Úr ezt mondta: „...tartózkodjatok a bűntől, nehogy súlyos ítéletek szálljanak a fejetekre. Mert akinek sok adatott, attól sok követeltetik; és aki nagyobb világosság ellen követ el bűnt, az nagyobb kárhoztatásban részesül” (T&Sz 82:2–3).

Az új és örökkévaló szövetség

- Mit ígérünk meg, amikor elfogadjuk az evangéliumot? Milyen áldásokat kapunk Mennyei Atyánktól, amikor betartjuk ezeket az ígéreteket?

Az evangélium teljességét az új és örökkévaló szövetségnek hívjuk. Ebbe beletartoznak azok a szövetségek, melyeket a keresztelekor, az úrvacsora során, a templomban és egyéb alkalmakkor kötöttünk. Az Úr azért nevezi örökkévaló szövetségnek, mert egy örökkévaló Isten rendelte el, és soha nem fog megváltozni. Ugyanezt a szövetséget kötötte Ádámmal, Énókkal, Noéval, Ábráhámmal és a többi prófétával, ezért ebben az értelemben a szövetség nem új. Az Úr azonban újnak nevezi, mert minden egyes alkalommal, amikor visszaállítják az evangéliumot azt követően, hogy elvétellett a földről, újnak számít azoknak, akik megkapják (lásd Jeremiás 31:31–34; Ezékiel 37:26).

Amikor elfogadjuk az új és örökkévaló szövetséget, beleegyezőnk abba, hogy megbánjuk bűneinket, megkeresztelkedünk, elnyerjük a Szentlelket, valamint a felruházásunkat és a templomi házasság szövetségét, és életünk végéig követjük Krisztust és engedelmeskedünk Neki. Ha betartjuk szövetségeinket, Mennyei Atyánk megígéri nekünk, hogy felmagasztosulást nyerhetünk a celesztialis királyságban (lásd T&Sz 132:20–24; lásd még e könyv 47. fejezetét).

Ezen ígéret nagyszerűségét a halandó embernek nagyon nehéz felfognia. A Tőle kapott parancsolatok a javunkat szolgálják, és amennyiben hithűek vagyunk, örökre osztozhatunk a menny és a föld áldásaiban és szépségeiben. Isten színe előtt élhetünk, és részesülhetünk az Ő szeretetében, könyörületében, hatalmában, nagyszerűségében, tudásában, bölcsességében, dicsőségében és uralmában.

- Az, hogy az Úr szövetséges népe vagyunk, miként befolyásolja öltözködésünket, cselekedeteinket, valamint hajlandóságunkat, hogy betartsuk Isten parancsolatait?

További szentírások és más források

- 1 Péter 2:9–10 (a választott nép)
- T&Sz 54:4–6 (a betartott és a megszegett szövetségek hatásai)
- T&Sz 132:7 (megfelelő felhatalmazással kötött szövetségek)
- T&Sz 133:57–60 (a szövetségek céljai)
- T&Sz 35:24 (a szövetségek betartásáért kapott ígérek)
- Zsidók 8:6 (Jézus Krisztus egy jobb szövetség közbenjárója)
- Kalauz a szentírásokhoz. Szövetség. 197.

Jézus Krisztus egyháza a régi időkben

16. fejezet

Jézus Krisztus egyházának néhány megkülönböztető ismérve

„Hiszünk ugyanabban a szervezetben, ami az Ősi Egyházban is létezett, név szerint: apostolok, próféták, pásztorok, tanítók, evangélisták és így tovább” (Hittételek 1:6).

Amikor Jézus Krisztus a földön élt, megalapította egyházát. Ezt Jézus Krisztus egyházának nevezték (lásd 3 Nefi 27:8), az egyháztagokat pedig szenteknek hívták (lásd Efézusbeliek 2:19–20).

Kinyilatkoztatás

Amikor Jézus megalapította egyházát, személyesen tanította és irányította annak vezetőit, míg Ő maga Mennyei Atyánktól kapta az utasításokat. (Lásd Zsidók 1:1–2.) Így Jézus Krisztus egyházát Isten irányította, nem pedig az emberek. Jézus megmondta követőinek, hogy a kinyilatkoztatás az a „szikla”, amelyen felépíti egyházát (lásd Máté 16:16–18).

Feltámadása után, még mielőtt Jézus felment volna a mennybe, így szólt apostolaihoz: „...én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Máté 28:20). Szavához híven továbbra is vezette őket a mennyből. Elküldte a Szentlelket, hogy vigasztalójuk és kinyilatkoztatójuk legyen (lásd Lukács 12:12; János 14:26). Saulhoz egy látomásban szólt (lásd Cselekedetek 9:3–6). Péternek kinyilatkoztatta, hogy az evangéliumot nemcsak a zsidóknak, hanem az egész

Tanároknak: A családod, illetve az osztály tagjait felkérheted, hogy tanulmányozzák az egyház hat, dőlt betűvel jelzett megkülönböztető ismervét. Például: *Kinyilatkoztatás* vagy *Istentől származó felhatalmazás*. (Nagyobb osztályokban ugyanazt az ismervet több egyháztagnak is kiadhatod, a családokban vagy kisebb osztályokban pedig néhányan egynél több ismervet is kaphatnak.) Miután elegendő idejük volt a tanulmányozásra, buzdítsd őket, hogy beszéljék meg a tanultakat.

világ számára tanítani kell (lásd Cselekedetek 10). Jánosnak kinyilatkoztatott sok dicsőséges igazságot, melyeket a Jelenések könyve tartalmaz. Az Újszövetség még számos esetről említést tesz, melyek során Jézus kinyilatkoztatta akaratát, hogy ezáltal vezesse egyházát, és felvilágosítást adjon tanítványainak.

Az Istentől jövő felhatalmazás

A papság nélkül nem lehet elvégezni az evangélium szertartásait, és tantételeit sem lehet tanítani. Jézus Krisztus az Atyától kapta ezt a felhatalmazást (lásd Zsidók 5:4–6). Mikor elrendelte apostolait, nekik is megadta a papság hatalmát és felhatalmazását (lásd Lukács 9:1–2; Márk 3:14). Emlékeztetőül ezeket mondta nekik: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket” (János 15:16).

Hogy rend lehessen az egyházban, Jézus a tizenkét apostolnak adta a legnagyobb felelősséget és felhatalmazást. Pétert nevezte ki az apostolok fejének, és neki adta annak kulcsait, hogy megpecsételje az áldásokat a földön és a mennyben egyaránt (lásd Máté 16:19). Jézus elrendelt más tisztségviselőket is, hogy meghatározott feladatokat lássanak el. Miután felment a mennybe, az a minta, ahogy Ő kijelölte és elrendelte szolgálóit, továbbra is megmaradt. Azok, akik már rendelkeztek a felhatalmazással, másokat is elrendeltek a papságba. Jézus a Szentlelken keresztül tudatta, hogy elfogadta ezeket az elrendeléseket (lásd Cselekedetek 1:24).

Az egyház szervezete

Jézus Krisztus egyháza gondosan meg lett szervezve. Egy épülethez volt hasonlatos, amely „fölépített[ett] az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliek 2:20).

Jézus további papsági vezetőket is kijelölt, hogy segítsék az apostolokat szolgálattuk munkájában. Hetveneseknek nevezett tisztségviselőket küldött el, hogy párosával menjenek, és prédikálják az evangéliumot (lásd Lukács 10:1). Az egyházban még számos tisztségviselő volt, többek között evangélisták (pátriárkák), pásztorok (elnöklő vezetők), főpapok, elderek, püspökök, papok,

tanítók és diakónusok (lásd e könyv 14. fejezetét). Mindnyájukra szükség volt a misszionáriusi munka folytatásához, a szertartások elvégzéséhez, valamint hogy tanítsák és ösztönözzék az egyháztagokat. Hozzásegítették az egyháztagokat, hogy eljussanak „az Isten fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére” (Efézusbeliek 4:13).

A Biblia nem mond el mindent a papságról vagy az egyház szervezetéről és vezetéséről, de elegendő része maradt változatlanul ahhoz, hogy megmutassa az egyház szervezetének szépségét és tökéletességét. Az apostolok azt a parancsolatot kapták, hogy menjenek ki a világba, és prédikáljanak (lásd Máté 28:19–20). Nem időzhettek sokáig egy városban sem, így az új megtérteket sem felügyelheték. Ezért helyi papsági vezetőket hívtak és rendeltek el, akik felett az apostolok elnököltek. Az apostolok és a többi egyházi vezető meglátogatták ezeket a gyülekezeteket, és leveleket írtak nekik. Ennek köszönhetően tartalmaz az Újszövetség leveleket is, melyeket Pál, Péter, Jakab, János és Júdás apostol írt, hogy tanácsot és utasítást adjanak a helyi papsági vezetőknek.

Az Újszövetség azt mutatja, hogy folyamatosan igyekeztek fenntartani az egyház szervezetét. Például Júdás halálával csak tizenegy apostol maradt, de nem sokkal azután, hogy Jézus felment a mennybe, az apostolok összegyűltek, hogy Júdás helyére valaki mást válasszanak. A Szentlélektől kapott kinyilatkoztatás által Mátyás mellett döntöttek. (Lásd János 1:23–26.) Jézus felállított egy mintát, hogy a tizenkét apostol miként kormányozza az egyházat. Világosan látszott, hogy a szervezetet úgy kellett fenntartani, ahogyan Ő azt megalapította.

Első tantételek és szertartások

Az apostolok két alapvető tantételt tanítottak: az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet és a bűnbánatot. Miután az új megtértek hittek Jézus Krisztusban, és Őt Isten Fiaként és Megváltójukként tisztelték, valamint megbánták a bűneiket, két szertartásban részesültek: az alámerítéssel történő keresztelésben és a kézzrátételben a Szentlélek ajándékáért (lásd Cselekedetek 19:1–6). Ezek voltak az evangélium első tantételei és szertartásai. Jézus azt tanította:

„Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (János 3:5).

A halottakért végzett szertartások

Jézus mindenki számára lehetővé tette, hogy hallja az evangéliumot – vagy még itt a földön, vagy pedig a halál után. A halála és feltámadása közötti időszakban Jézus elment azok lelkéhez, akik már meghaltak, és megszervezte köztük a misszionáriusi munkát. Igazlelkű hírnököket nevezett ki, és hatalmat adott nekik, hogy tanítsák az evangéliumot azon emberek lelkének, akik már elhagyták a földet. Így lehetőséget kaptak, hogy elfogadhassák az evangéliumot. (Lásd 1 Péter 3:18–20; 4:6; T&Sz 138.) Ezt követően egyházának élő tagjai szertartásokat végeztek a halottakért (lásd 1 Korinthusbeliek 15:29). A keresztelés és a konfirmálás szertartását a földön kell elvégezni.

Lelki ajándékok

Az egyház minden hithű tagjának jogában állt elnyerni a Lélek ajándékait, melyeket egyéni szükségleteik, képességeik és feladataik szerint kaptak meg. Ilyen ajándékok voltak többek között a hit, beleértve a gyógyítás, illetve a gyógyulás hatalmát, valamint a prófétálás és a látomások. (A Lélek ajándékairól részletesen a 22. fejezetben lesz szó.) Jézus Krisztus igaz egyházában mindig jelen voltak a lelki ajándékok (lásd 1 Korinthusbeliek 12:4–11; Moróni 10:8–18; T&Sz 46:8–29). Jézus azt mondta tanítványainak, hogy ezek a jelek vagy lelki ajándékok mindig követik majd azokat, akik hisznek (lásd Márk 16:17–18). Tanítványai közül is sokan tettek csodákat, és prófétáltak vagy látomásokat láttak a Szentlélek hatalma által.

- Miért fontos, hogy Jézus Krisztus egyháza rendelkezzen ezzel a hat ismérvvel?

Jézus Krisztus egyháza az amerikai kontinensen

Miután Jézus feltámadt, meglátogatta az amerikai földrészen élő népet, és megszervezte köztük egyházát. Három napig tanította őket, és attól kezdve egy ideig gyakran visszatért hozzájuk (lásd 3 Nefi 11–28). Ezt követően eltávozott tőlük, és felment a mennybe.

Az emberek ezután több mint kétszáz éven át igazlelkűségben éltek ott. A szentírás Isten teremtményei közül az egyik legboldogabb népként utal rájuk (lásd 4 Nefi 1:16).

Elfordulás az igaz egyháztól

- Mit jelent a *hitehagyás* kifejezés?

A történelem során a gonosz emberek mindig megpróbálták elpusztítani Isten munkáját. Akkor is ez történt, amikor az apostolok még életben voltak, és felügyelték a fiatal, növekvő egyházat. Az egyházon belül néhányan saját pogány gondolataikat vagy épp zsidó hiedelmeiket hangoztatták a Jézus által tanított egyszerű igazságok helyett. Egyesek nyíltan fellázadtak, miközben folyamatosá vált a kívülről jövő üldöztetés is. Az egyháztagokat gyakran megkínózták és megölték hitük miatt. Az apostolokat sorban megölték, vagy pedig más módon vitettek el a földről. A gonoszság és a hitehagyás miatt az apostoli felhatalmazás és minden papsági kulcs elvételét a földről. A Jézus Krisztus által létrehozott szervezet megszűnt, ez pedig zűrzavarhoz vezetett. Egyre több tévedés szivárgott az egyházi tanba, és hamarosan bekövetkezett az egyház teljes felbomlása. Azt az időszakot, amikor az igaz egyház többé már nem létezett a földön, a nagy hitehagyásnak nevezzük.

Hamarosan pogány eszmék uralták a keresztényeknek hívott emberek gondolkodását. A római császár ezt a hamis kereszténységet tette államvallássá. Ez az egyház már teljesen más volt, mint amelyet Jézus megszervezett: többek között azt tanította, hogy Isten egy anyag és forma nélküli lény.

Ezek az emberek már nem voltak tisztában Isten irántunk érzett szeretetével. Már nem tudták, hogy mi az Ő gyermekei vagyunk. Az élet célját sem értették. Sok szertartást is megváltoztattak, mert a papság és a kinyilatkoztatás többé már nem volt a földön.

A császár saját maga választotta ki az egyházi vezetőket, és néha ugyanazokkal a címekkel illette őket, melyeket Krisztus igaz egyházában használtak a papsági vezetők. Nem voltak apostolok vagy papsági vezetők, akik rendelkeztek volna Isten hatalmával, mint ahogy lelki ajándékok sem. Ésaiás próféta előre látta ezt az állapotot.

Így prófétált: „A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték, megtörték az örök szövetséget” (Ésaiás 24:5). Ez már nem Jézus Krisztus egyháza volt, hanem az embereké. Még az egyház nevét is megváltoztatták. A hitehagyás az amerikai kontinensen is bekövetkezett (lásd 4 Nefi).

Megjövendölték a visszaállítást

- Milyen próféciaik jövendölték meg a visszaállítást az Ó- és az Újszövetségben?

Isten előre látta a hitehagyás időszakát, ezért előkészítette az evangélium visszaállítását. Péter apostol így beszélt erről a zsidóknak: „És elküldje a Jézus Krisztust, a ki néktek előre hirdettetett. Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, a mikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva” (Cselekedetek 3:20–21).

A Jelenések könyvének szerzője, János is előre látta azt az időt, amikor az evangéliumot visszaállítják. Ezt mondta: „És láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala az örökkévaló evangéliom, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliomot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” (Jelenések 14:6).

- Miért volt szükség a visszaállításra?
- Gondolkozz el azokon az áldásokon, melyeket azért kaphattál meg, mert Jézus Krisztus egyháza visszaállítatott a földre!

További szentírások

- Efézusbeliek 2:19 (az egyháztagokat szenteknek hívták)
- 1 Korinthusbeliek 12:12–31 (az egyház hasonlatos egy testhez)
- Lukács 10:1; Cselekedetek 14:23; Titus 1:7; 1 Timótheus 2:7 (egyházi tisztségek)
- János 8:26–29 (Jézust az Atya irányítja)
- Lukács 9:1; Jakab 1:17; 5:14–15 (a lelki ajándékok)
- Móziás 27:13 (a vétségek okozzák a hitehagyást)

- 2 Péter 2:1; Máté 24:9–12; János 16:1–3; Ámós 8:11; 2 Thessaloni-kabeliek 2:3–4 (megjövendölték a hitehagyást)
- Dániel 2:44–45; Máté 24:14; Cselekedetek 3:19–21; Mikeás 4:1; Ésaías 2:2–4 (megjövendölték a visszaállítást)

Jézus Krisztus egyháza napjainkban

17. fejezet

Jézus Krisztus egyháza elvétellett a földről

- Miért vétetett el a földről Jézus Krisztus egyháza röviddel a Szabadító halála és feltámadása után?

Amikor Jézus a földön élt, megalapította egyházát – az egyetlen igaz egyházat. Azért szervezte meg egyházát, hogy minden embernek taníthassák az evangélium igazságait, és az evangélium szerzetéseit a megfelelő felhatalmazással, helyesen tudják elvégezni. E szervezeten keresztül Krisztus elhozhatta a szabadulás áldásait az emberiség számára.

Miután a Szabadító felment a mennybe, az emberek megváltoztatták azokat a szertartásokat és tanokat, melyeket Ő és apostolai bevezettek. A hitehagyás miatt többé nem érkezett közvetlen kinyilatkoztatás Istentől, és az igaz egyház sem volt már jelen a földön. Az emberek különféle egyházakat alapítottak, amelyekről azt állították, hogy igazak, de valójában ellentétben álltak a helyes tanokkal. Hatalmas volt a zűrzavar, és sokat vitatkoztak a vallásról. Az Úr előre látta ezt a hitehagyást. Megmondta, hogy „éhség [lesz] a föld[ön]; nem kenyér után való éhség..., sem víz után való szomjúság..., hanem az Úr beszédének hallgatása után. ...keres[ik] az Úrnak beszédét, de nem találják meg” (Ámós 8:11–12).

- Milyen hatással van az Ámós 8:11–12-ben említett éhség az emberekre?

Az Úr megígérte, hogy visszaállítja igaz egyházát

- Hogyan készítették elő az evangélium visszaállítását a világban akkor uralkodó egyes állapotok?
-

A Szabadító megígérte, hogy az utolsó napokban visszaállítja egyházát. Azt mondta: „...csodásan cselekszem ismét e nép-pel, nagyon csodálatosan”; „...egy bámulatos művet te[szek] e nép között, igen, egy bámulatos művet és csodát”. (Ésaiás 29:14; 2 Nefi 27:26).

Az emberek hosszú évszázadokon át lelki sötétségben éltek. Mint egy 1700 évvel Krisztus eljövetele után az embereket egyre jobban érdekelni kezdte az igazság Istenről és a vallásról. Néhányuk tisztán látta, hogy az az evangélium, amelyet Jézus tanított, már nem volt a földön. Páran felismerték, hogy nem létezett kinyilatkoztatás és igaz felhatalmazás, valamint az egyház, amelyet Krisztus szervezett meg, nem volt jelen a földön. Elérkezett az idő Jézus Krisztus egyházának visszaállítására.

- Mi módon számít „bámulatos műnek” az evangélium teljességének visszaállítása?

Új kinyilatkoztatás Istentől

- Mit tanult Joseph Smith Istenről, amikor részesült az első látomásban?

1820 tavaszán került sor a világtörténelem egyik legfontosabb eseményére. Eljött az ideje azon csodás cselekedetnek és bámulatos műnek, amelyről az Úr szólt. Joseph Smith, egy fiatal fiú, szeretne volna megtudni, hogy a földön létező összes egyház közül melyik Jézus Krisztus igaz egyháza. Kiment az otthona közelében lévő erdőbe, ahol elszántan és alázatosan Mennyei Atyánkhoz imádkozott azt kérdezve, hogy melyik egyházhoz csatlakozzon. És azon a reggelen egy csodálatos dolog történt. Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus megjelent Joseph Smithnek. A Szabadító megmondta neki, hogy ne csatlakozzon egyik egyházhoz se, mert az igaz egyház nincs a földön. Azt is elmondta, hogy korunk egyházainak hitelvei „utálatos[jak] az ő szemében” (Joseph Smith története 1:19; lásd még 7–18, 20-as versek). Ettől fogva újra volt közvetlen kinyilatkoztatás a mennyből. Az Úr új prófétát választott. A mennyek azóta sem zárultak be: a kinyilatkoztatás napjainkig folyamatos maradt

az Ő választott prófétáin keresztül. Joseph lett az, aki segített visszaállítani Jézus Krisztus igaz egyházát.

- Miért számít az első látomás a világtörténelem egyik legfontosabb eseményének?

Visszaállított az Istentől származó felhatalmazás

- Miért volt szükség az ároni és a melkisédeki papság visszaállítására?

Az evangélium visszaállításával Isten újra megadta a papságot az embereknek. 1829-ben eljött Keresztelő János, hogy ráruházza az ároni papságot Joseph Smithre és Oliver Cowderyre (lásd T&Sz 13; 27:8). Ezt követően Péter, Jakab és János, az egyház egykori elnöksége látogatta meg őket, hogy átadják a melkisédeki papságot és Isten királyságának kulcsait (lásd T&Sz 27:12–13). Később mennyei hírnökök jelentek meg, többek között Mózes, Éliás és Illés, hogy további papsági kulcsokat állítsanak vissza (lásd T&Sz 110:11–16). A visszaállítás által a papság visszakerült a földre. Azok, akik napjainkban viselik ezt a papságot, felhatalmazással rendelkeznek olyan szertartások elvégzésére, mint például a keresztelés. Ahhoz is megvan a felhatalmazásuk, hogy irányítsák az Úr királyságát a földön.

Újra megszervezték Krisztus egyházát

- Milyen események vezettek el ahhoz, hogy újra megszervezzék az egyházat itt a földön?

1830. április 6-án a Szabadító irányításával újra megszervezték egyházát a földön (lásd T&Sz 20:1), melyet Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának neveznek (lásd T&Sz 115:4). Krisztus maga vezeti egyházát napjainkban éppúgy, mint ahogyan az ősi időkben is tette. Az Úr azt mondta, hogy ez „az egyetlen igaz és élő egyház... az egész föld színén, amellyel én, az Úr, nagyon elégedett vagyok” (lásd T&Sz 1:30).

Joseph Smitht prófétaként és az egyház „első eldereként” támogatták (lásd T&Sz 20:2–4). Később megszervezték az Első Elnökséget, és őt támogatták annak elnökeként. A kezdetekkor az egyház

Tanároknak: A bizonyágtétel meghívja a Lelket. A lecke részeként tegyél bizonyágot a visszaállításról, és adj lehetőséget arra, hogy ezt mások is megtehessek.

szervezetének csak a vázát hozták létre; a teljes szervezet az egyház folyamatos növekedésével alakult ki.

Az egyházat ugyanazon hivatalokkal szervezték meg, amelyek az ősi egyházban is megvoltak: apostolok, próféták, hetvenesek, evangélisták (pátriárkák), pásztorok (elnöklő tisztségviselők), főpapok, elderek, püspökök, papok, tanítók és diakónusok. Ugyanezek a hivatalok ma is megtalálhatók az egyházban (lásd Hittételek 1:6).

A próféta vezeti az egyházat – az Úr irányítása alatt –, és egyben ő az egyház elnöke is. Rendelkezik minden szükséges felhatalmazással, hogy irányíthassa az Úr munkáját a földön (lásd T&Sz 107:65, 91). Az elnököt két tanácsos segíti. A Tizenkét Apostol, akik Jézus Krisztus nevének különleges tanúi, tanítják az evangéliumot, és irányítják az egyház ügyeit a világ minden táján. Az egyházban vannak más általános tisztségviselők is, többek között az Elnöklő Püspökség és a Hetvenek Kvórumai, akik különleges feladatokat látnak el az Első Elnökség és a Tizenkettek irányítása alatt szolgálva.

A papsági hivatalok magukban foglalják az apostolokat, hetveneket, pátriárkákat, főpapokat, püspököket, eldereket, papokat, tanítókat és diakónusokat. Ezek ugyanazok a hivatalok, amelyek az eredeti egyházban is léteztek.

Az egyház sokkal nagyobb lett, mint amekkora Jézus napjaiban volt. Ahogy növekedett, az Úr kinyilatkoztatást adott további szervezeti egységekről. Amikor az egyházat teljes egészében megszervezik egy térségben, a helyi egységeket cövekeknek hívják. Minden egyes cövek felett egy cövekelnök és két tanácsosa elnököl. A cövekben tizenkét főtanácsstag szolgál, akik segítenek elvégezni az Úr munkáját a cövekben. A cövekben a melkisédeki papsági kvórumokat a cövekelnök irányításával szervezik meg (lásd e könyv 14. fejezetét). Minden egyes cöveteket kisebb területekre osztanak fel, melyeket egyházközségeknek neveznek. Minden egyházközség felett egy püspök és két tanácsosa elnököl.

A világ azon területein, ahol az egyház még fejlődő szakaszban van, a cövekhez hasonló kerületek vannak. A kerületeket kisebb, egyházközségekhez hasonló egységekre osztják, melyeket gyülekezeteknek hívnak.

Fontos igazságok állítottak vissza

- Milyen fontos igazságokat kaptunk meg újra az egyház visszaállításával?

Az egyház napjainkban ugyanazokat a tantételeket tanítja és ugyanazokat a szertartásokat végzi, melyeket Jézus napjaiban is tanítottak és végeztek. Az evangélium első tantételei és szertartásai: az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, az alámerítéssel történő keresztelezés és a kézrátétel a Szentlélek ajándékáért (lásd Hittételek 1:4). Ezek az értékes igazságok teljességükben visszakerültek, amikor az egyházat visszaállították.

Isten ajándéka és hatalma által Joseph Smith lefordította a Mormon könyvét, amely tartalmazza az evangélium egyszerű és értékes igazságait. Joseph számos további kinyilatkoztatást is kapott, melyeket szentírásként jegyeztek le a Tan és a szövetségekből és a Nagyértékű gyöngyben (lásd e könyv 10. fejezetét).

Az Úr által visszaállított további fontos igazságok a következők:

1. Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus létező személyek, akiknek tapintható, húsból és csontból való tökéletes testük van. A Szentlélek egy lélekszemély.
 2. Isten lélekgyermekéiként léteztünk a földi élet előtti életben.
 3. A papság nélkülözhetetlen az evangélium szertartásainak elvégzéséhez.
 4. Saját bűneinkért leszünk megbüntetve, nem pedig Ádám vétke miatt.
 5. A gyermekeket nem kell megkeresztelni, amíg felelősségre vonhatók (nyolc évesek) nem lesznek.
 6. A mennyekben három dicsőséges királyság van, az emberek pedig földi tetteik és szívük vágya szerint nyerik el jutalmukat az Úr Jézus Krisztus kegyelme által.
 7. A családi kapcsolatok örökkévalók lehetnek a papság pecsételő hatalma által.
 8. A szabaduláshoz szükség van szertartásokra és szövetségekre, melyek az élők és a halottak számára egyaránt elérhetők.
-

- Milyen hatással voltak rád és más emberekre ezek az igazságok?

Jézus Krisztus egyházát soha nem pusztíthatják el

- Mi az egyház küldetése?

1830-as visszaállítása óta Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjainak száma gyors ütemben nőtt. Ma már a világ csaknem minden országában élnek egyháztagok. És az egyház tovább fog növekedni, ahogy Krisztus megmondta: „...a királyság ezen evangéliumát az egész világban prédikálni fogják, tanúságként minden nemzet számára” (Joseph Smith – Máté 1:31). Az egyház soha többé nem vétetik el a földről. Az a küldetése, hogy minden emberhez eljuttassa az igazságot. Évezredekkel ezelőtt az Úr megígérte, hogy „támaszt... [egy] birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, és ez a birodalom más népre nem száll át hanem... megáll örökké” (Dániel 2:44).

- Hogyan segíteted már Isten királyságának munkáját? Mit tehetsz azért, hogy folytatódjék ez a munka?

További szentírások

- Cselekedetek 3:19–21; Jelenések 14:6; Dániel 2:44–45; Ésaías 2:2–4; 2 Nefi 3:6–15 (megjövendölték a visszaállítást)
- T&Sz 110; 128:19–21; 133:36–39, 57–58 (az evangélium visszaállítása)
- Efézusbeliek 2:20 (az egyház szegletköve Jézus Krisztus)
- T&Sz 20:38–67 (az egyház tisztségviselőinek kötelességei)
- Máté 24:14 (az evangéliumot minden nemzetnek prédikálni kell)

A Jézus Krisztusba vetett hit

18. fejezet

Mi a hit?

Az Úr Jézus Krisztusba vetett hit az evangélium első tantétele. Ez egy lelki ajándék, mely elengedhetetlen a szabadulásunkhoz. Benjámin király kijelentette, hogy „senki[hez]... nem jön el a szabadulás, csakis bűnbánat és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által” (Móziás 3:12).

A hit olyan dolgokba vetett remény, „melyek nem láthatók, de igazak” (Alma 32:21; lásd még Zsidók 11:1). A hit a cselekedet és hatalom tantétele, mely előmozdítja mindennapi tetteinket.

Mert ugyan tanulnánk-e, ha nem hinnénk, hogy azáltal bölcseségre és tudásra tehetünk szert? Vagy dolgoznánk-e minden egyes nap, ha nem remélnénk, hogy azáltal megvalósíthatunk valamit? Vajon egy földműves bevetné-e földjét, ha nem számítana az aratásra? Mindennap véghezviszünk olyan dolgokat, melyek eredményében még csak reménykedünk, mivel azt előre nem láthatjuk. Ez a hit. (Lásd Zsidók 11:3.)

A szentírások sok helyen beszámolnak arról, hogyan vittek véghez nagyszerű dolgokat az emberek hit által.

Noé hit által építette meg bárkáját, és mentette meg családját az özönvíztől (lásd Zsidók 11:7). Mózes kettéválasztotta a Vörös-tenger

Tanároknak: Ez a fejezet négy részre tagolódik. Mindegyik rész egy hittel kapcsolatos kérdéssel kezdődik. Ezeket a kérdéseket felhasználhatod a lecke vezérfonalaként. Ha a tanterem lehetővé teszi a csoportos beszélgetést, akkor bontsd az osztályt 2–4 fős csoportokra. Kérd meg a csoportokat, hogy osszák fel a fejezet részeit maguk között. Ezt követően kérj meg mindenkit a következőkre: (1) Olvassa el a neki kijelölt részt. (2) Keressen benne olyan szentírásokat, amelyek választ adnak az egyes részek bevezetőjében található kérdésre. (3) Gondolkodjon el az adott rész témájával kapcsolatos személyes élményein. (4) Ossa meg a kijelölt résszel kapcsolatos gondolatait a csoport többi tagjával.

vizét (lásd Zsidók 11:29). Illés tüzet hívott le a mennyből (lásd 1 Királyok 18:17–40). Nefi éhínséget idézett elő (lásd Hélamán 11:3–5), majd később arra kérte az Urat, hogy vessen véget annak (lásd Hélamán 11:9–17). A hit hatalma által az emberek lecsendesítették a háborgó tengert, csodálatos látomásokat láttak, és választ nyertek imáikra.

Ha figyelmesen tanulmányozzuk a szentírásokat, megtudjuk, hogy a hit az igazságról való olyan szilárd lelki meggyőződés, amely jó cselekedetekre ösztönöz. Ezek után felmerülhet a kérdés: kiben kell hinnünk?

- Gondolkozz el a mindennapos cselekedeteiden! Milyen dolgokat végzel el minden egyes nap, melyeknek akkor még nem látod a végeredményét? Hogyan ösztönzi tetteidet a hit?

Miért kell hinnünk Jézus Krisztusban?

Hitünk középpontjában az Úr Jézus Krisztusnak kell állnia.

A Jézus Krisztusba vetett hit azt jelenti, hogy olyannyira bízunk Benne, hogy bármit parancsoljon is, mi engedelmeskedünk Neki. Amennyiben Jézus Krisztusba vetjük hitünket, és engedelmes tanítványainvá válunk, Mennyei Atyánk megbocsátja bűneinket, és felkészít minket arra, hogy visszatérhessünk Hozzá.

Péter apostol azt prédikálta, hogy „nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (Cselekedetek 4:12; lásd még Móziás 3:17). Jákób azt tanította, hogy az emberek rendelkezzenek „tökéletes hittel... Izráel Szentjében [Jézus Krisztusban], vagy nem szabadulhatnak meg Isten királyságában” (2 Nefi 9:23). A Szabadítóba vetett hit és a bűnbánat által tehetjük az Ő engesztelését teljes érvényűvé életünkben. Hit által nyerhetünk erőt a kísértések legyőzéséhez is (lásd Alma 37:33).

Nem lehet hitünk Jézus Krisztusban, ha nem hiszünk Mennyei Atyánkban. Ha hiszünk Bennük, akkor abban is hiszünk, hogy a Szentlélek, akit Ők küldenek, megtanít nekünk minden igazságot, és megvigasztal minket.

- Hogyan befolyásolhat minket egyházi elhívásaink ellátásában a Jézus Krisztusba vetett hitünk? És a családi kapcsolatainkban? A munkánkban? A Jézus Krisztusba vetett hit miként hat ki az örök életben való reményünkre?

Hogyan gyarapíthatjuk a Jézus Krisztusba vetett hitünket?

A Jézus Krisztusba vetett hit gyakorlásából bőséges áldások származnak, ezért mindnyájunknak arra kell törekednünk, hogy gyarapítsuk a Szabadítóba vetett hitünket. A Szabadító azt mondta: „Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, ...semmi sem volna lehetetlen néktek” (Máté 17:20). A mustármag nagyon apró, mégis hatalmas fává növekszik.

Hitünket éppúgy képesek vagyunk gyarapítani, mint ahogy egyéb készségeinket is tudjuk fejleszteni, erősíteni. Hogyan fejlesztjük képességeinket a faragás, a szövés, a festés, a főzés, az agyagművesség vagy a zene területén? Tanulással és gyakorlással. Ha így teszünk, fejlődni fogunk bennük. Így van ez a hittel is. Ha szeretnénk, hogy gyarapodjon a Jézus Krisztusba vetett hitünk, ahhoz munkálkodnunk kell. Alma próféta Isten igéjét egy maghoz hasonlította, melyet hittel kell táplálni:

„De íme, ha felébrednétek és felserkentenétek a képességeiteket, olyannyira, hogy kísérletet tennétek a szavaimmal, és egy cseppnyi hitet gyakorolnátok, igen, még ha nem is vagytok képesek annál többre, mint hogy vágyjatok arra, hogy higgyetek, engedjétek, hogy ez a vágy mindaddig dolgozzon bennetek, míg oly módon nem hisztek, hogy helyet tudtok adni szavaim egy részének.

Most egy maghoz fogjuk hasonlítani az igét. Most, ha helyet adtok, hogy a magot el lehessen ültetni a szívetekben, íme, ha az igaz mag, vagyis ha jó mag, és ha hitelenségetek által ki nem vetitek, és ezáltal ellen nem álltok az Úr Lelkének, íme, az duzzadni kezd majd a kebletekben; és amikor érzitek ezeket a duzzadó mozgásokat, akkor kezditek majd azt mondani magatokban: Szükségképpen úgy kell lennie, hogy jó mag ez, vagyis hogy jó az ige, mert gyarapítani kezdi a lelkemet; igen, kezdi megvilágosítani az értelmemet...

Most íme, nem fogja-e ez gyarapítani a hiteteket?” (Alma 32:27–29).

Azáltal növekedhet tehát az Istenbe vetett hitünk, ha *vágyunk* arra, hogy higgyünk Benne, és ezen vágyunk szerint cselekszünk.

Hitünket úgy is gyarapíthatjuk, ha imádkozunk Mennyei Atyánkhoz reményeinkről, vágyainkról és szükségleteinkről (lásd Alma 34:17–26). Azt azonban ne gondoljuk, hogy elegendő csak kérnünk. A szentírások kihangsúlyozzák, hogy „a hit, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában” (Jakab 2:17). A következő történet egy olyan emberről szól, aki cselekedetei által mutatta meg hitét.

Ez az ember tanulmányozni szeretne volna a szentírásokat, de nem tudott olvasni. Mennyei Atyánkhoz imádkozott segítségért, hogy felülkerekedhessen hiányosságán. Egyszer egy tanító érkezett a falujába, és ő megkérte, tanítsa meg olvasni. Az ábécével kezdte, majd miután megismerte a hangokat, azt is megtanulta, hogyan kell szavakat formálni a betűk egymás mellé illesztésével. Nemsokára már el tudta olvasni az egyszerű szavakat. Minél többet gyakorolt, annál jobban tudott olvasni. Megköszönte az Úrnak, hogy elküldött hozzá egy tanítót, és segített neki megtanulni olvasni. Ez az ember oly mértékben gyarapította hitét, alázatosságát és tudását, hogy később gyülekezeti elnökként szolgált az egyházban.

Spencer W. Kimball elnök kijelentette: „A hitnek munkával kell párosulnia. Mily balgaság lenne azt kérni az Úrtól, hogy *adjon* tudást! Mennyivel bölcsebb dolog azt kérni Tőle, hogy segítsen a tudást megszerezni, hatékonyan tanulni, tisztán gondolkozni, és a tanultakat emlékezetben tartani!” (*Faith Precedes the Miracle* [1972], 205; dőlt betűs kiemelés az eredeti szerint).

A hit magában foglalja, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy elérjük azt, amit remélünk és amiért imádkozunk. Kimball elnök azt tanította: „A hittel elvetjük a magot, és hamarosan meglátjuk a virágzás csodáját. Az emberek gyakran félreértették és megfordították a folyamatot.” Később elmagyarázta, hogy sokan közülünk úgy akarnak erősek és egészségesek lenni, hogy nem tartják be az egészségünkre vonatkozó törvényeket. Úgy akarunk boldogulni, hogy nem fizetjük a tizedünket. Közel akarunk lenni az Úrhoz, de nem akarunk böjtölni és imádkozni. Elvárjuk, hogy a

megfelelő időben essen az eső, hogy békesség legyen az országban, de nem szenteljük meg a sabbatot, és nem tartjuk be az Úr parancsolatait. (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 142.)

Hitünk gyarapításának egyik fontos módja, hogy meghallgatjuk és tanulmányozzuk az Úr szavát. Az Úr szavát az egyházi gyűléseinken hallhatjuk, a szentírások útján pedig tanulmányozhatjuk igéjét. „És mivel nincs mindenkinek hite, keressetek szorgalmasan, és tanítsátok egymásnak a bölcsesség szavait; igen, keressétek ki a legjobb könyvekből a bölcsesség szavait; törekedjete a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által is” (T&Sz 88:118).

- Milyen kapcsolatot fedezhetünk fel hitünk és tetteink között?

Milyen áldások követik a hitet?

A hit ajándéka által csodák történnek, angyalok jelennek meg, lelki ajándékok adatnak, válaszok érkeznek az imákra, és az emberek Isten fiaivá válhatnak (lásd Moróni 7:25–26, 36–37).

„Amikor eljön a hit, az magával hozza... az apostolokat, a prófétákat, az evangélistákat, a pásztorokat, a tanítókat, az ajándékokat, a bölcsességet, a tudást, a csodákat, a gyógyításokat, a nyelveket, a nyelvek tolmácsolását és így tovább. Mindezek akkor tűnnek fel, amikor a hit megjelenik a földön, és akkor szűnnek meg, amikor eltűnik a földről; mert ezek a hit eredményei... És aki rendelkezik vele, általa elnyer minden szükséges tudást és bölcsességet, amíg meg nem ismeri Istent és az Úr Jézus Krisztust, akit Ő elküldött, akit megismerni maga az örök élet” (*Lectures on Faith* [1985], 83).

- Sok történet szól olyan emberekről, akik megerősödtek a Jézus Krisztusba vetett hitük által. Fel tudnál idézni néhányat? Megtapsztaltad már ezt a saját életedben is?

További szentírások

- Zsidók 11; Alma 32 (a hit természetének magyarázata)
- 2 Mózés 14:19–22 (a Vörös-tenger vizének kettéválasztása)
- 1 Mózés 6–8 (Noé és az özönvíz)

- Máté 8:5–33 (betegek meggyógyítása, a vihar lecsendesítése, a hit csodái)
- Márk 5:25–34 (gyógyulás a hit által)
- Rómabeliek 10:17 (a hit Isten igéjének hallgatásából ered)

A bűnbánat

19. fejezet

Mindannyiunknak meg kell bánnunk bűneinket

- Mi a bűn? Milyen hatással vannak ránk bűneink?

A Jézus Krisztusba vetett hit bűnbánathoz vezet. Ádám ideje óta egészen napjainkig a világban mindig is szükség volt a bűnbánatra. Az Úr a következőre utasította Ádámot: „Tanítsd tehát meg a gyermekeidnek, hogy mindenhol, minden embernek bűnbánatot kell tartania, különben semmiképpen nem örökölhetik Isten királyságát, mert semmi tisztátalan dolog nem lakhat ott, vagyis nem lakhat az ő jelenlétében” (Mózes 6:57).

Azért jöttünk a földre, hogy gyarapodjunk és fejlődjünk, ami egy élethosszig tartó folyamat. Ez idő alatt mindannyian bűnököt követünk el (lásd Rómabeliek 3:23), így mindnyájunknak bűnbánatot kell tartanunk. Néha tudatlanságból követünk el bűnököt, néha a gyengeségeink miatt, de előfordul, hogy szándékosan vagyunk engedetlenek. A Bibliában azt olvashatjuk, hogy „nincs egy igaz ember is a földön, a ki jót cselekednék és nem vétkezék” (Prédikátor 7:20), és „ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk” (1 János 1:8).

Mi a bűn? Jakab apostol ezt mondta: „A ki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jakab 4:17). János magyarázata szerint bűnnek számít „minden igazságtalanság” (1 János 5:17) és „törvénytelenység” (1 János 3:4).

Ezért mondta az Úr, hogy „minden embernek bűnbánatot kell tartania” (Mózes 6:57). Jézus Krisztuson kívül, aki tökéletes életet élt, mindenki követett el bűnt, aki valaha is a földre született. Mennyei Atyánk irántunk érzett nagy szeretetében azonban lehetőséget adott arra, hogy megbánhassuk bűneinket.

A bűnbánat által megszabadulunk bűneinktől

- Mi a bűnbánat?

A bűnbánat az a mód, amely által megszabadulhatunk bűneinktől, és megbocsátást nyerhetünk. A bűnök lelassítják lelki fejlődésünket, sőt meg is állíthatják azt. A bűnbánat lehetővé teszi számunkra, hogy lelkileg újra gyarapodhassunk és fejlődhessünk.

A bűnbánat kiváltságát Jézus Krisztus engesztelése által nyertük el. Jézus megfizetett a mi bűneinkért, bár ennek módját képtelenek vagyunk teljes mértékben felfogni. Joseph Fielding Smith elnök azt mondta erről:

„Én is és ti is sokszor szenvedtünk már a fájdalomtól, és ezek néha nagyon súlyosak voltak; de nem tudom elképzelni azt a fájdalmat, ...mely oly hatalmas, hogy attól a vér izzadságként serkenjen ki a testből. Rettenetes lehetett, irtózatos. [...]

Egyetlen olyan ember sem született erre a világra, aki el tudta volna viselni annak a tehernek a súlyát, amely Isten Fiára nehezedett, amikor bűneinket hordozta, és ezáltal lehetővé tudta volna tenni, hogy megmeneküljünk bűneinktől” (Doctrines of Salvation, sel. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 1:130–31; dőlt betűs kiemelés az eredeti szerint).

A bűnbánathoz olykor nagy bátorságra, sok erőre, rengeteg könnyre és állandó imádkozásra van szükség, valamint arra, hogy fáradhatatlanul törekedjünk az Úr parancsolatai szerint való életre.

A bűnbánat alapelvei

- Melyek a bűnbánat tantételei?

Spencer W. Kimball elnök kijelentette: „*Nem vezet királyi út a bűnbánathoz, sem kiváltságos ösvény a megbocsátáshoz. Minden embernek ugyanazt az utat kell végigjárnia, legyen akár gazdag vagy szegény, tanult vagy tanulatlan, legyen magas vagy alacsony, herceg vagy koldus, király vagy közember” (Az egyház elnökeinek*

Tanároknak: Listák készítésével felkeltheted a tanulók érdeklődését, és segíthetsz nekik a témára összpontosítani. Miközben az osztály tagjaival, illetve a családtagokkal megbeszélitek a bűnbánat tantételeit, felkérhetsz valakit, hogy írja fel ezeket a tantételeket a táblára vagy egy nagyobb papírra.

tanításai: Spencer W. Kimball [2006]. 38.; dőlt betűs kiemelés az eredeti szerint).

Fel kell ismerünk bűneinket

A bűnbánathoz először be kell vallanunk magunknak, hogy bűnt követtünk el. Ha ezt nem valljuk be, nem tudunk bűnbánatot tartani.

Alma ezt tanácsolta fiának, Koriántonnak, aki hűtlen volt misszionáriusi elhívásához, és súlyos bűnököt követett el: „... a bűneid nyugtalanítsanak, azzal a nyugtalansággal, mely bűnbánathoz visz le téged. [...] A legkisebb mértékben se próbáld magad... mentetni” (Alma 42:29–30). A szentírások ezen felül azt tanácsolják nekünk, hogy ne próbáljuk meg igazolni bűnös tetteinket (lásd Lukács 16:15–16).

Életünk egyetlen cselekedetét sem rejthetjük el magunk vagy az Úr elől.

Szomorúságot kell éreznünk bűneink miatt

Bűneink felismerése mellett őszinte szomorúságot kell éreznünk azért, amit tettünk. Irtózáttal kell bűneinkre tekintenünk. Akarnunk kell, hogy megszabaduljunk tőlük, és elhagyjuk őket. A szentírások ezt írják: „Mindazokat, akik megalázkodnak Isten előtt, és meg kívánnak keresztelkedni, és megtört szívvel és töredelmes lélekkel állnak elő, és ... minden bűnüket valóban megbánták... fogadják be keresztelés által az ő egyházába” (T&Sz 20:37).

- Tanulmányozd a 2 Korinthusbeliek 7:9–10-et és a Mormon 2:10–14-et! Milyen különbség van az „Isten szerint való szomorúság” és a sajnálkozás kinyilvánítása között?

Fel kell hagynunk bűneinkkel

Őszinte szomorúságunktól vezetve el kell jutnunk odáig, hogy felhagyunk bűneinkkel, és többé nem követjük el azokat. Ha ellopunk valamit, soha többé ne lopjunk. Ha hazudtunk, soha többé ne hazudjunk. Ha házasságtörést követtünk el, soha többé ne tegyük meg. Az Úr kinyilatkoztatta Joseph Smith prófétának: „Erről tudhat-

játok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&Sz 58:43).

Be kell ismernünk bűneinket

Bűneink beismerése nagyon fontos. Az Úr megparancsolta, hogy ismerjük be azokat. A beismerés óriási tehertől szabadítja meg a bűnöst. Az Úr megígérte: „...én, az Úr, bocsátom meg a bűnöket, és irgalmas vagyok azokhoz, akik alázatos szívvel ismerik be bűneiket” (T&Sz 61:2).

Minden bűnünket be kell ismernünk az Úrnak. Az egyháztagságunkat veszélyeztető komoly bűnöket be kell vallanunk a megfelelő papsági felhatalmazottnak is. Ilyenek többek között a házasságtörés, a paráznság, a homoszexuális kapcsolatok, a házastárs vagy gyermekek bántalmazása, valamint a kábítószerekkel való kereskedés vagy azokkal való visszaélés. Ha egy másik személy ellen követtünk el bűnt, akkor előtte is be kell ismernünk azt. Néhány kevésbé súlyos bűn csak ránk és az Úrra tartozik, senki másra. Ezeket elegendő csak az Úrnak beismernünk.

Jóvá kell tennünk bűneinket

A bűnbánat része a jóvátétel is. Ez azt jelenti, hogy amennyire csak tőlünk telik, minden általunk elkövetett helytelen dolgot jóvá kell tennünk. A tolvajnak például vissza kell adnia azt, amit ellopott. A hazugnak el kell mondania az igazságot. Aki pletykálkodott, megrágalmazva egy másik embert, kövessen el mindent azért, hogy helyreállítsa az illető jó hírnevét. Amennyiben megtesszük ezeket a dolgokat, Isten nem fogja felemlegetni bűneinket, amikor megítélnék bennünket (lásd Ezékiel 33:15–16).

Meg kell bocsátanunk másoknak

A bűnbánat elengedhetetlen része, hogy megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Az Úr csak akkor fog megbocsátani nekünk, ha szívünk teljesen megtisztul minden gyűlölettől, keserűségtől és a mások iránt érzett rossz érzésektől (lásd 3 Nefi 13:14–15). „Azt mondom tehát nektek, hogy meg kell bocsátanotok egymásnak; mert aki nem bocsátja meg testvérének a vétkeit,

az kárhoztatva van az Úr előtt; mert őbenne marad ott a nagyobb bűn” (T&Sz 64:9).

Be kell tartanunk Isten parancsolatait

Ahhoz, hogy bűnbánatunk teljessé váljon, be kell tartanunk az Úr parancsolatait (lásd T&Sz 1:32). Nem bántuk meg teljesen bűneinket, ha nem fizetjük a tizedet, nem szenteljük meg a sabbatnapot, vagy ha nem engedelmeskedünk a Bölcsesség szavának. Nem bántuk meg bűneinket akkor sem, ha nem támogatjuk az egyház felhatalmazottait, és ha nem szeretjük az Urat és a felebarátainkat. Bizonyosan nem bántuk meg bűneinket, ha nem imádkozunk, és nem vagyunk kedvesek másokhoz. Amikor megbánjuk bűneinket, megváltozik az életünk.

Kimball elnök azt tanította: „Először az egyén bűnbánatot tart. Ezen lépése után az Úr parancsolatai szerint kell élnie, hogy visszanyerje előnyös helyzetét. Ez elengedhetetlen a teljes megbocsátás biztosításához” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 47.).

- Miben különböznek az ebben a fejezetben leírt tanítások attól a hamis elképzeléstől, hogy a bűnbánat egy sor egyszerű vagy rutinszerű cselekedet elvégzése?

Hogyan segít nekünk a bűnbánat?

- Milyen módokon segít nekünk a bűnbánat?

Bűnbánatunk során Jézus Krisztus engesztelése teljes mértékben áthatja az életünket, és az Úr megbocsátja bűneinket. Megszabadulunk bűneink fogságából, és boldogok leszünk.

Alma elmondta, hogyan bánta meg a múltban elkövetett bűneit: „...lelkem a legnagyobb mértékben fel lett szaggatva, és gyötört minden bűnöm.

Igen, minden bűnömre és gonoszságomra emlékeztem, melyek miatt a pokol fájdalmai gyötörtek; igen, láttam, hogy felláztam Istenem ellen, és hogy nem tartottam be az ő szent parancsolatait.

[...] Olyan nagy bűneim voltak, hogy kimondhatatlan borzalom töltötte el a lelkemet már a pusztá gondolatára is, hogy Isten elé kell állnom.

[...] És lőn, hogy ...míg felszaggatott sok bűnöm emléke, íme, arra is emlékeztem, hogy hallottam atyámat... prófétálni egy Jézus Krisztusnak, Isten Fiának az eljövételét illetően, hogy engesztelést hozzon a világ bűneiért.

Most, amint elmém elkapta ezt a gondolatot, így kiáltottam fel a szívemben: Ó Jézus, Isten Fia, irgalmazz nekem...

És most íme, amikor erre gondoltam, már nem voltam képes visszaemlékezni a fájdalmaimra...

És Ó, mily örömet éreztem, és mily csodálatos fényt láttam; igen, lelkemet olyan rendkívüli öröm töltötte el, amilyen a fájdalom volt.

...semmi nem lehet olyan átható és édes, amilyen az örömöm volt” (Alma 36:12–14, 17–21).

- Hogyan hozott Almának örömet a bűnbánat és a megbocsátás?

A bűnbánat halogatásának veszélyei

- Milyen következményekkel járhat a bűnbánat halogatása?

A próféták kijelentették, hogy „az embereknek ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra” (Alma 34:32). Most kell megbánnunk bűneinket – minden egyes nap. Amikor reggel felkelünk, vizsgáljuk meg szívünket, hogy velünk van-e Isten Lelke. Este, mielőtt nyugovóra térünk, gondoljuk át aznap szavainkat és tetteinket. Kérjük az Urat, segítsen felismernünk, hogy mit kell megbánnunk. Azzal, hogy naponta bűnbánatot tartunk, és érezhetjük az Úr bocsánatát, megtapasztaljuk a tökéletessé válás folyamatát. Boldogságunk és örömünk éppoly édes és átható lehet, amilyet Alma is érzett.

További szentírások

- Máté 9:10–13; Lukács 13:3; Ezékiel 18:30 (ha nem bánjuk meg bűneinket, elveszünk)
- Alma 7:21 (semmilyen tisztátalan dolog nem élhet Isten jelenlétében)
- 2 Korinthusbeliek 7:9–10 (az Isten szerint való szomorúság)
- Móziás 4:10–12 (a bűnbánat lépései)
- Ésaías 1:18; Móziás 26:28–32 (a bűnbánat megbocsátást hoz)
- T&Sz 58:42 (bűneinkre nem emlékeznek többé)
- 2 Nefi 9:23 (a bűnbánat elengedhetetlen a szabaduláshoz)
- 2 Nefi 2:21 (bánjuk meg bűneinket, míg testünkben vagyunk)
- T&Sz 19:15–20 (az Úr megparancsolta: tartsunk bűnbánatot, hogy ne kelljen úgy szenvednünk, ahogy Neki kellett)

A keresztelés

20. fejezet

A kereszteledésre adott parancsolat

- Miért kell megkeresztelkednünk?

Napjainkban, mint ahogy Jézus idejében is, vannak bizonyos evangéliumi tantételek és szertartások, melyeket meg kell tanulnunk, és amelyeknek engedelmeskednünk kell. Az evangéliumi tantétel egy igaz meggyőződés, illetve tanítás. A szertartás egy rítus, avagy egy ceremónia. Az evangélium első két tantétele a Jézus Krisztusba vetett hit és a bűnbánat. Az evangélium első szertartása a keresztelés. Az Úr egyik utasítása apostolai számára ez volt: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek” (Máté 28:19–20).

Meg kell keresztelkednünk, hogy bocsánatot nyerjünk bűneinkre

Amikor hiszünk Jézus Krisztusban, megbánjuk a bűneinket és megkeresztelkedünk, akkor Jézus Krisztus engesztelése által bocsánatot nyerünk bűneinkre.

A szentírásokból megtudhatjuk, hogy Keresztelő János előállt „keresztelvén a pusztában és prédikálván a megtérésnek keresztességét a bűnöknek bocsánatára” (Márk 1:4). Péter apostol azt tanította: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára” (Cselekedetek 2:38). Pál megtérését követően Ananiás így szólt hozzá: „Kelj fel és keresztelkedjél meg és mosd le a te bűneidet” (Cselekedetek 22:16).

Tanároknak: Tegyé fel kérdéseket az egyes részek elején, hogy elindulhasson egy beszélgetés. Ezután az osztály, illetve a családtagok figyelmét irányítsd a szövegre, ahol további információkat találnak. Az egyes részek végén szintén kérdésekkel segítsd elő, hogy az osztály tagjai, illetve a családtagok elgondolkozzanak, és megbeszéljék, mit jelent mindaz, amit olvastak, és hogyan tudják azt alkalmazni az életükben.

Meg kell keresztelkednünk, hogy Jézus Krisztus egyházának tagjai lehessünk

„Mindazokat, akik megalázkodnak Isten előtt, és meg kívánnak keresztelkedni, és ...minden bűnüket valóban megbánták... fogadják be keresztelés által az ő egyházába!” (T&Sz 20:37).

Meg kell keresztelkednünk, mielőtt elnyerjük a Szentlélek ajándékát

Az Úr azt mondta: „Ha felém fordulsz, és... minden vétked [bűnöd] megbánod, és megkeresztelkedsz, méghozzá vízben, az én Egyszülött Fiam nevében, ...akkor megkapod a Szentlélek ajándékát” (Mózes 6:52).

Meg kell keresztelkednünk, hogy megmutassuk engedelmisségünket

Jézus Krisztusnak nem volt bűne, mégis megkeresztelkedett. Azt mondta, azért kellett megkeresztelkednie, hogy „minden igazságot betölt[sön]” (Máté 3:15). Nefi próféta feljegyezte, hogy az Úr így szólt hozzá: „...kövessetek tehát, és tegyétek azon dolgokat, amiket engem megtenni láttatok. ...szívetek minden szándékával, nem cselekedvén képmutatást és megtévesztést Isten előtt, hanem igaz szándékkal, bűneiteket megbánva, tanúbizonyosságot téve az Atyának, hogy hajlandók vagytok Krisztus nevét a keresztesség által magatokra venni” (2 Nefi 31:12–13).

Meg kell keresztelkednünk, hogy beléphessünk a celesztiális királyságba

Jézus azt mondta: „És aki hisz bennem és megkeresztelkedik... örökölni fog[ja] Isten királyságát. És aki nem hisz bennem és nem keresztelkedik meg, az elkárhozik” (3 Nefi 11:33–34). A keresztelés az a kapu, amelyen keresztül ráléphetünk a celesztiális királyságba vezető ösvényre (lásd 2 Nefi 31:17–18).

A keresztelés helyes módja

- Hogyan kell megkeresztelkednünk?

A keresztelésnek csak egyetlen helyes módja van. Jézus kinyilatkoztatta Joseph Smith prófétának, hogy a megfelelő papsági felhatalmazással rendelkező személy „menjen le, be a vízbe azzal a

személlyel, aki keresztelésre előállt... Aztán merítse le őt a vízbe, és emelje ki ismét a vízből” (T&Sz 20:73–74). A víz alá merítés elengedhetetlen. Pál apostol azt tanította, hogy a víz alá merítés, majd a vízből való feljövétel a halált, a temetést és a feltámadást jelképezi. A keresztelés után egy új élet kezdődik számunkra. Pál azt mondta:

„Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?

Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.

Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is azok leszünk” (Rómabeliek 6:3–5).

A megfelelő felhatalmazással rendelkező személy által, alámerítéssel elvégzett keresztelés az egyetlen elfogadható módja a keresztelésnek.

- Miért szükséges felhatalmazás a kereszteléshez?
- Miben hasonlít a Szabadító eltemetéséhez és feltámadásához az alámerítéssel történő keresztelés?

A felelősségre vonhatóság korában történő keresztelés

- Kinek kell megkeresztelkednie?

Minden nyolcadik életévét betöltött és tetteiért felelősségre vonható személyt meg kell keresztelni. Néhány egyház azt tanítja, hogy meg kell keresztelni a kisgyermeket. Ez azonban nincs összhangban a Szabadító tanításaival. Amikor Jézus a kisgyermekről beszélt, azt mondta, hogy „ilyeneké a mennyeknek országa” (Máté 19:14).

Mormon próféta azt tanította, hogy kisgyermeket megkeresztelni gúnynak számít Isten előtt, mert ők nem képesek bűnt elkövetni. Hasonlóképpen azoknak sem kell megkeresztelkedniük, akik szellemi korlátaik miatt nem tudják, mi a helyes és mi a helytelen (lásd Moróni 8:9–22).

Rajtuk kívül mindenki másnak meg kell keresztelkednie. Részesülünk kell a keresztelés szertartásában, és hűnek kell maradnunk szövetségünkhez, melyeket akkor megkötünk.

- Mit mondanál egy olyan barátodnak, aki abban hisz, hogy a csecsemőket is meg kell keresztelni?

Amikor megkeresztelkedünk, szövetségeket kötünk

Sok szentírás tanít a keresztelésről. Az egyik ilyen szentírásban Alma próféta azt tanítja, hogy a hit és a bűnbánat jelentik azokat a lépéseket, amelyek felkészítenek minket a keresztelésre. Elmagyarázta, hogy amikor megkeresztelkedünk, szövetséget kötünk az Úrral: megígérjük Istennek, hogy megteszünk bizonyos dolgokat, és cserébe Ő is megígéri, hogy megáld minket.

Alma azt is elmondta, hogy vágyunk kell arra, hogy Isten népének hívjanak bennünket, hajlandónak kell lennünk, hogy segítséget és vigaszt nyújtsunk egymásnak, és Isten tanújaként kell állnunk mindig, mindenben és mindenütt. Ha megtesszük ezeket a dolgokat és megkeresztelkedünk, akkor Isten megbocsátja bűneinket. Alma így szólt azokhoz, akik hittek az evangéliumról szóló tanításában:

„Íme, itt van Mormon vize... és most, mivel szeretnétek Isten nyájába jönni és az ő népének neveztetni... mit tudtok felhozni az ellen, hogy az Úr nevében megkeresztelkedjete, annak bizonyítékául ő előtte, hogy szövetségre léptek vele, hogy szolgálni fogjátok és betartjátok parancsolatait, hogy még bőségesebben kitölthesse rátok Lelkét?” (Móziás 18:8, 10). Az emberek örömeikben tapsoltak, és ujjongva mondták, hogy szeretnének megkeresztelkedni. Alma pedig megkeresztelte őket a Mormon vizében. (Lásd Móziás 18:7–17.)

Alma azt tanította, hogy amikor megkeresztelkedünk, szövetséget kötünk az Úrral, hogy:

1. Isten nyájába jövünk.
2. Viseljük egymás terheit.
3. Isten tanújaként fogunk állni mindig és minden helyen.
4. Szolgáljuk Istent, és betartjuk a parancsolatait.

Amikor megkeresztelkedünk, és betartjuk kereszteleési szövetségünket, az Úr megígéri nekünk, hogy:

1. Megbocsátja bűneinket (Cselekedetek 2:38; T&Sz 49:13).
 2. Még bőségebben kitölti ránk Lelkét (lásd Móziás 18:10).
 3. Mindennap vezetni fog bennünket, és megadja nekünk a Szentlélek segítségét (lásd Cselekedetek 2:38; T&Sz 20:77).
 4. Az első feltámadáskor jövünk elő (lásd Móziás 18:9).
 5. Örök életet ad nekünk (lásd Móziás 18:9).
- Szerinted mit jelenthet egymás terhének viselése? Mit jelent Isten tanújaként állni mindig és minden helyen?

A kereszteleés egy új kezdetet kínál számunkra

A kereszteleéssel megkezdjük egy új életmód kialakítását – ezért hívjuk újjászületésnek. Jézus azt mondta, hogy ha nem születünk újjá víz és a Lélek által, nem mehetünk be Isten királyságába (lásd János 3:3–5). Ezt a tantételt már Ádámnak is világosan elmagyarázták:

„...éppen úgy, ahogyan víz, és vér, és a lélek – amit én alkottam – által születettek meg a világra és váltatok élő lényvé a porból, éppen úgy újjá kell születnetek, víztől és a Lélektől, a menny királyságába, és meg kell tisztulnotok vér, méghozzá az én Egyszülöttem vére által” (Mózes 6:59).

Pál apostol azt mondta, hogy kereszteleésünk után új életet kell kezdenünk: „Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által; ...hogymi is új életben járjunk” (Rómabeliek 6:4). A kereszteleés egyik legnagyobb áldása, hogy egy új kezdetet biztosít az örökkévaló célunk felé vezető úton.

- Miért számított a kereszteleésed egy új kezdetnek?

További szentírások

- 2 Nefi 31:4–7 (a kereszteleés célja és szükségessége)
- 3 Nefi 11:21–27; T&Sz 20:72–74 (a kereszteleés elvégzésének módja)
- Cselekedetek 2:38–39 (keresztelkedés a bűnök bocsánatára)

- Moróni 8:8–12; T&Sz 20:71–72 (a kisgyermeknek nincs szükségük keresztelésre; aki megbánja bűneit, annak meg kell keresztelkednie)
- Alma 7:14–16 (a keresztelkedés megtisztulás, belépés az örök élet szövetségébe)

A Szentlélek ajándéka

21. fejezet

A Szentlélek

A 7. fejezetben megtanultuk, hogy a Szentlélek az Istenség egyik tagja. Ő egy „Lélek személy” (T&Sz 130:22). Nincs húsból és csontból való teste. A hatását mindenhol egyszerre lehet érezni. Az a küldetése, hogy bizonyosságot tegyen az Atyáról, a Fiúról és minden igazságról. A Szentlélek ezen kívül megtisztít, vagyis megszentel bennünket, hogy felkészítsen minket arra, hogy majd Isten színe előtt éljünk. A Szentlélek megtisztítja a szívünket, ezért többé nem vágyunk arra, hogy gonosz dolgokat tegyünk.

Különbség van a Szentlélek és a Szentlélek *ajándéka* között. Ebben a fejezetben megtanuljuk, hogy mi a Szentlélek ajándéka, és hogyan nyerhetjük el Isten e nagyszerű ajándékát.

A Szentlélek ajándéka

- Mi a különbség a Szentlélek és a Szentlélek ajándéka között?

A Szentlélek ajándéka egy kiváltság, melyet azok kapnak meg, akik hisznek Jézus Krisztusban, megkeresztelkedtek, és az egyház tagjaivá konfirmálták őket, hogy útmutatást és sugalmazást kapjanak a Szentlélektől.

Joseph Smith azt mondta, hogy hisszük, hogy a Szentlélek ajándékát napjainkban is legalább annyira élvezhetjük, mint amennyire azt az első apostolok idejében tették. Hiszünk ebben az ajándékban, annak teljességében, hatalmában, nagyszerűségében és

Tanároknak: Felkérheted az osztály tagjait, illetve a családtagokat, hogy vegyenek részt a következő tevékenységekben: (1) Olvassák el a fejezet végén található további szentírásokat, és beszéljék meg, hogyan segít nekünk a Szentlélek a halandó utazásunk során. (2) Mondják el, milyen áldásokban részesültek az életükben azért, mert rendelkeznek a Szentlélek ajándékával. (3) Beszéljék meg, hogyan tudják a szülők megértetni a gyermekeikkel, hogy mi a Szentlélek ajándéka, és hogyan kommunikál velünk a Szentlélek.

dicsőségében. (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 101.)

Ideiglenesen akkor is kaphatunk útmutatást a Szentlélektől, ha még nem nyertük el a Szentlélek ajándékát (lásd T&Sz 130:23). Ez az útmutatás azonban nem lesz folyamatos, csak ha megkeresztelkedünk, és részesülünk a kézrátételben a Szentlélek ajándékáért. Az Apostolok cselekedetei 10. fejezetében azt olvashatjuk, hogy Kornélius, a római katona, sugalmazást kapott a Szentlélektől, ezért tudhatta, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz. Kornélius azonban nem kapta meg a Szentlélek ajándékát addig, amíg meg nem keresztelkedett. Joseph Smith próféta azt tanította, hogy ha Kornélius nem nyerte volna el a keresztelest és a Szentlélek ajándékát, akkor a Szentlélek elhagyta volna (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 101.).

A Szentlélek hatalma által sokan azok közül, akik nem tagjai az egyháznak, szintén felismerik, hogy a Mormon könyve igaz (lásd Moróni 10:4–5). A bizonyosság fellobbanó fénye azonban elhagyja őket, ha nem nyerik el a Szentlélek ajándékát. Nem kapják meg azt a folyamatos bizonyosságot, melyet azok élveznek, akik rendelkeznek a Szentlélek ajándékával.

A Szentlélek ajándékának elnyerése

- Mit kell tennünk azért, hogy a Szentlélek állandó társunk legyen? Miután megkeresztelkedünk, kézrátétellel az egyház tagjává konfirmálnak bennünket, és megadják nekünk a Szentlélek ajándékát. Az Úr azt mondta: „És aki hittel rendelkezik, azt konfirmáljátok az egyházamban, kézrátétel által, és én rájuk ruházom a Szentlélek ajándékát” (T&Sz 33:15).

Az egyház minden érdemes eldере, amikor arra felhatalmazást kap, megadhatja a Szentlélek ajándékát egy másik embernek. Arra azonban nincs biztosíték, hogy sugalmazást és útmutatást fogunk kapni a Szentlélektől csak azért, mert az elderek rátették a kezüket a fejünkre. Minden embernek „meg kell kapnia a Szentlelket”. Ez azt jelenti, hogy a Szentlélek csak akkor fog eljönni hozzánk, ha hithűek vagyunk, és vágyunk e mennyei hírnök segítségére.

Ahhoz, hogy érdemessé váljunk a Szentlélek útmutatására, őszintén törekednünk kell arra, hogy betartsuk Isten parancsolatait. Tisz-tának kell lennünk gondolatainkban és tetteinkben egyaránt.

A Szentlélek sugalmazásának felismerése

A Szentlélek általában csendesen kommunikál velünk. A hatá-sára gyakran egy halk és szelíd hangként utalnak (lásd 1 Királyok 19:9–12; Hélamán 5:30; T&Sz 85:6). Boyd K. Packer elnök így magyarázta: „A Szentlélek olyan hangon szól hozzánk, amelyet inkább *érzünk*, mintsem *hallunk*. És míg azt mondjuk, hogy »hall-gatunk« a Lélek suttogásaira, a lelki sugalmazást leggyakrabban így lehet kifejezni: »olyan érzésem volt...« A Lélek e hangja gyen-géden szól, inspirálva minket, hogy mit tegyünk vagy mondjunk, illetve óvatosságra inthet vagy figyelmeztethet is bennünket” (in Conference Report, Oct. 1994, 77; vagy *Ensign*, Nov. 1994, 60).

Isten egyik legnagyobb ajándéka

- Milyen áldásokat nyerhetünk a Szentlélek ajándékán keresztül?

A Szentlélek ajándéka Isten egyik legnagyobb ajándéka szá-munkra. A Szentlélek által tudhatjuk, hogy Isten él, Jézus a Krisztus, és egyháza visszaállítatott a földre. A Szentlélektől sugalmazásokat kaphatunk, melyek által tudhatjuk, hogy mit kell tennünk (lásd 2 Nefi 32:5). A Szentlélek megszentel bennünket, hogy felkészít-sen minket Isten jelenlétére. Élvezhetjük a Lélek ajándékait (lásd e könyv 22. fejezetét). Ez a Mennyei Atyánktól kapott nagyszerű ajándék békét hozhat a szívünkbe, és segíthet megértenünk Isten dolgait (lásd 1 Korinthusbeliek 2:9–12).

- Isten számunkra adott ajándékai közül miért a Szentlélek ajándéka az egyik legnagyobb?

További szentírások

- 1 Korinthusbeliek 3:16–17; T&Sz 130:22–23 (a Szentlélek a hithű-ekkel lakozik)
- Cselekedetek 19:1–7 (a Szentlélek ajándékának adományozása az ősi időkben)

- Moróni 8:25–26 (hogyan kapjuk meg a Szentlelket)
- Moróni 10:5 (a Szentlélek az igazság tanúja)
- Móziás 5:2 (a Szentlélek megváltoztatja a szívet)
- Alma 5:54 (a Szentlélek megszentel)

A Lélek ajándékai

22. fejezet

A Lélek ajándékai

- Milyen lelki ajándékokban részesít bennünket az Úr?

A keresztelés után, kézrátétel által mindannyian megkaptuk a Szentlélek ajándékát. Ha hithűek vagyunk, folyamatosan érezhetjük a Szentlélek hatását. Általa különleges lelki áldásokban részesülhetünk, melyeket a Lélek ajándékainak nevezünk. Ezen ajándékokat azok kapják meg, akik hitükben hűek Krisztushoz. „És mindezen ajándékok Istentől jönnek, Isten gyermekeinek javára” (T&Sz 46:26). Ezek segítenek megismernünk és tanítanunk az evangélium igazságait, segítenek megáldanunk másokat, és visszavezetnek bennünket Mennyei Atyánkhoz. Ahhoz, hogy bölcsen tudjuk használni ajándékainkat, ismernünk kell azokat. Tudnunk kell, hogyan fejleszthetjük őket, és hogyan ismerhetjük fel azok Sátántól eredő utánszavait.

A szentírások a Lélek sokféle ajándékát megemlítik. Amikor az igaz egyház a földön volt, tagjai mind megkapták ezeket (lásd Márk 16:16–18). A Lélek ajándékai a következők:

A nyelvek ajándéka (T&Sz 46:24)

Előfordul, hogy az evangéliumot olyan nyelven kellene megosztanunk, amelyet nem ismerünk. Ekkor az Úr megáldhat bennünket azzal a képességgel, hogy ki tudjuk fejezni magunkat azon a nyelven. Nagyon sok misszionárius részesült a nyelvek ajándékában (lásd a fejezetben található képet). Példaként hozhatjuk fel Alonzo A. Hinckley elder történetét, aki Hollandiában volt

Tanároknak: Megkérheted az osztály tagjait, illetve a családtagokat, hogy nézzék át a lelki ajándékok e fejezetben szereplő listáját, és válasszanak ki kettőt, melyekről többet szeretnének megtudni. A lecke részeként adj nekik elég időt, hogy tanulmányozhassák az általuk kiválasztott ajándékokról szóló bekezdéseket és szentírásrészeket. Miután elegendő idejük volt a tanulmányozásra, kérd meg őket, hogy osszák meg, mit tanultak.

misszionárius, és annak ellenére, hogy sokat imádkozott, és szorgalmasan tanulta a nyelvet, csak nagyon keveset értett és beszélt hollandul. Egyszer bekopogott egy házhoz, ahol már korábban is járt. Egy asszony nyitott ajtót, aki nagyon mérgesen beszélt vele. Természetesen hollandul. A legnagyobb csodálkozására azonban minden egyes szót megértett, és erős vágyat érzett arra, hogy megossza vele a bizonyágát. Tisztán, érthetően elkezdett hollandul beszélni. Amikor azonban elment, hogy bemutassa hollandtudását a misszióelnökének, a képesség már elhagyta őt. Sok hithű egyháztag részesült a nyelvek ajándékának áldásában. (Lásd Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. [1957–66], 2:32–33.)

A nyelvek fordításának ajándéka (T&Sz 46:25)

Ezt az ajándékot akkor nyerhetjük el, amikor nem beszélünk egy nyelvet, de meg kell kapnunk egy fontos üzenetet Istentől. Egyszer például David O. McKay elnök nagyon szeretett volna tolmács nélkül szólni az új-zélandi szentekhez. Azt mondta nekik, reméli, hogy az Úr áldásával meg fogják érteni, amit mond. Angolul beszélt. Üzenete mintegy negyven perc hosszú volt. Miközben beszélt, könnybe lábadt szemükből és tekintetükből kiolvashatta, hogy szavai eljutottak hozzájuk. (Lásd *Answers to Gospel Questions*, 2:30–31.)

A fordítás ajándéka (T&Sz 5:4)

Ha az egyház vezetői elhívják bennünket, hogy fordítsuk le az Úr szavát, olyan ajándékban részesülhetünk, melynek segítségével képességeinket meghaladva tudunk majd fordítani. A többi ajándékhoz hasonlóan ezt is úgy nyerhetjük el, ha igazlelkűen élünk, szorgalmasan tanulunk és imádkozunk. Ha megtesszük ezeket a dolgokat, az Úr égető érzést kelt bennünk a fordítás helyességét illetően (lásd T&Sz 9:8–9). Joseph Smith rendelkezett a fordítás ajándékával, amikor lefordította a Mormon könyvét. Ez az ajándék csak akkor volt velem, amikor összhangban volt a Lélekkel.

A bölcsesség ajándéka (T&Sz 46:17)

Vannak, akik abban az áldásban részesültek, hogy megértik az embereket, és képesek bölcsen az életünkre vonatkoztatni az evangélium tantételeit. Megmondták nekünk:

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.

De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól” (Jakab 1:5–7).

Az Úr arra figyelmeztetett: „Ne gazdagságra törekedjete, hanem bölcsességre, és íme, Isten rejtelvei feltáruznak előttetek” (T&Sz 6:7).

A tudás ajándéka (T&Sz 46:18)

Mindenki, aki olyanná válik, mint Mennyei Atyánk, végül birtokába jut minden tudásnak. Isten tudását és törvényeit a Szentlélek nyilatkoztatja ki (lásd T&Sz 121:26). Nem szabadulhatunk meg, ha figyelmen kívül hagyjuk ezeket a törvényeket (lásd T&Sz 131:6).

Az Úr kinyilatkoztatta: „És ha valaki több tudásra és intelligenciára tesz szert ebben az életben, szorgalom és engedelmesség által, mint valaki más, akkor annyi előnye lesz az eljövendő világban” (T&Sz 130:19). Az Úr megparancsolta nekünk, hogy amennyit csak lehet, tanuljunk meg munkájáról. Azt szeretné, hogy minél több ismeretünk legyen a mennyekről, a földről, a megtörtént és az eljövendő dolgokról, a hazánkban és a külföldön zajló eseményekről (lásd T&Sz 88:78–79). Vannak olyanok, akik kizárólag saját tanulmányaikra támaszkodva akarnak tudást szerezni, és nem kérnek segítséget a Szentlélektől. Ők azok, akik mindig tanulnak, de sohasem jutnak el az igazság megismerésére (lásd 2 Timótheus 3:7). Amikor a Szentlélek kinyilatkoztatása által teszünk szert tudásra, az Ő Lelke szól az elménkhez és a szívünkhöz (lásd T&Sz 6:15, 22–24; 8:2; 9:7–9).

A bölcsesség és a tudás tanításának ajándéka (Moróni 10:9–10)

Néhány ember különleges képességet kapott, hogy elmagyarázza az evangélium igazságait, és bizonytságot tegyen azokról. Ezt az ajándékot használhatjuk akkor, amikor egy osztályban tanítunk. A szülők is ezen ajándék által taníthatják gyermekeiket. Ez az ajándék segítségünkre van, hogy amikor másokat tanítunk, azok megérthessék az evangéliumot.

Azon tudás ajándéka, hogy Jézus Krisztus Isten Fia (T&Sz 46:13)

Ezt az ajándékot azok a próféták és apostolok kapták meg, akiket arra hívtak el, hogy Jézus Krisztus különleges tanúi legyenek. Ezt az ajándékot azonban mások is elnyerhetik. Minden ember rendelkezhet bizonyossággal a Szent Lélek suttogásai által. David O. McKay elnök azt mondta: „Megadatik néhányaknak, mondja az Úr a Tan és a szövetségekben, hogy a Szentlélek által megtudják: Jézus Istennek a Fia, és hogy Ő keresztre feszítettett a világ bűneiért [lásd T&Sz 46:13]. Ezekre utalok, akik szilárdan állnak a kinyilatkoztatás szikláján abban a bizonyosságban, amelyet a világnak tesznek” (*Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* [2003]. 179.).

A mások bizonyosságában való hit ajándéka (T&Sz 46:14)

A Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően megtudhatjuk az igazat. Ha tudni szeretnénk, hogy valaki igazat mond-e, vagy sem, imában meg kell kérdeznünk hittel az Urat. Ha igaz, akkor az Úr megnyugtatja gondolatainkat (lásd T&Sz 6:22–23). Ezzel a módszerrel tudhatjuk meg azt is, hogy valaki más, akár maga a próféta, valóban kinyilatkoztatásban részesült. Nefi azt kérte az Úrtól, hogy saját maga is láthassa, érezhesse és tudhassa, hogy atyja álma igaz (lásd 1 Nefi 10:17–19).

A prófétálás ajándéka (T&Sz 46:22)

A prófétálás ajándékával azok rendelkeznek, akik igaz kinyilatkoztatásban részesülnek a múlttól, a jelenről vagy a jövőről. A próféták nyerik el ezt az ajándékot, de mi is megkaphatjuk, hogy segítségünkre legyen életünk irányításában (lásd 1 Korinthusbeliek 14:39). Kaphatunk kinyilatkoztatásokat Istentől saját magunk számára és az elhívásainkkal kapcsolatban, de sohasem az egyházza

vagy annak vezetőire vonatkozóan. A mennyei renddel szemben áll az, ha egy ember olyan személyt illetően kap kinyilatkoztatást, aki felett nem elnököl. Ha valóban rendelkezünk a prófétálás ajándékával, akkor nem kapunk olyan kinyilatkoztatást, amely nincs összhangban azzal, amit az Úr mondott a szentírásokban.

A gyógyítás ajándéka (T&Sz 46:19–20)

Vannak, akiknek a gyógyításhoz, másoknak pedig a gyógyuláshoz van hitük. Mindannyian gyakorolhatjuk a gyógyulásba vetett hitet, amikor betegek vagyunk (lásd T&Sz 42:48). Sokan azok közül, akik viselik a papságot, rendelkeznek a betegek gyógyításának ajándékával. Mások pedig megkaphatják azt a tudást, hogyan kell a betegségeket meggyógyítani.

A csodatétel ajándéka (T&Sz 46:21)

Az Úr számos alkalommal csodálatos módon áldotta meg népét. Amikor a pionírok Utahban legelőször bevetették a földjüket, a sás-kák óriási pusztítást végeztek. A pionírok az Úrhoz fohászkoztak, hogy mentse meg a termést, Ő pedig sirályokat küldött, és azok felfalták a sáskákat. Amikor segítségre van szükségünk, és hittel kérünk, az Úr csodákat tesz, ha azzal a javunkat szolgálja (lásd Máté 17:20; T&Sz 24:13–14).

A hit ajándéka (Moróni 10:11)

Járed fivérének hatalmas hite volt, melynek köszönhetően más ajándékokat is kapott. Oly nagy volt a hite, hogy a Szabadító megjelent neki (lásd Ether 3:9–15). Hit nélkül nem kaphatunk más ajándékokat. Moróni azt ígérte: „...aki hisz Krisztusban, semmiben nem kételkedve, akkor az amely dolgot Krisztus nevében kér az Atyától, az megadatik neki” (Mormon 9:21). Törekedjünk hitünk gyarapítására, fedezzük fel ajándékainkat, és használjuk azokat.

Vannak olyan emberek, akiknek nincs hitük, és tagadják a Lélek ajándékainak létezését. Moróni így szólt hozzájuk:

„És még ezt is nektek mondom, akik tagadjátok Isten kinyilatkoztatásait, és azt mondjátok, hogy már megszűntek ezek, hogy

nincsenek kinyilatkoztatások, sem próféciaák, sem gyógyítás, sem nyelveken szólás vagy nyelvek tolmácsolása;

Íme, azt mondom nektek, hogy nem ismeri Krisztus evangéliumát az, aki tagadja ezeket a dolgokat; bizony, nem olvasta a szentírásokat; de ha igen, akkor nem érti azokat” (Mormon 9:7–8).

- Miért ad nekünk lelki ajándékokat az Úr?

Fejleszthetjük ajándékainkat

- Hogyan „keres[hetjük] buzgón a legjobb ajándékokat”? (T&Sz 46:8).

Az Úr azt mondta: „Mert mindenkinek nem adatik meg az összes ajándék; mert sok ajándék van, és minden embernek adatik ajándék Isten Lelke által. Egyeseknek ez adatik, másoknak pedig az, hogy ezáltal mindannyiuk javára váljanak” (T&Sz 46:11–12).

Ahhoz, hogy fejleszteni tudjuk ajándékainkat, először fel kell fedoznünk, milyen ajándékaink vannak. Ezt imádkozás és böjt által érhetjük el. A legjobb ajándékokat kell keresnünk (lásd T&Sz 46:8). Olykor a pátriárkai áldásunk segít meg tudnunk, hogy milyen ajándékokat kaptunk.

Engedelmesnek és hithűnek kell lennünk ahhoz, hogy elnyerjük ajándékainkat, és azokat az Úr munkájának elvégzésére kell használnunk. Nem azért kapjuk meg őket, hogy kielégítsék kíváncsiságunkat, vagy hogy bizonyítékul szolgáljanak valamire, mert nincs elég hitünk. Az Úr azt mondta a lelki ajándékokról: „...azok javára adatnak, akik szeretnek engem, és minden parancsolatomat betartják, valamint azokéra, akik törekednek ennek megtételére” (T&Sz 46:9).

- Gondolkozz el olyan lelki ajándékokon, amelyek megerősítenének vagy a segítségedre lennének, hogy az Urat és másokat szolgálj! Mit fogsz tenni azért, hogy rálelj ezekre az ajándékokra?

Sátán utánozza a Lélek ajándékait

- Hogyan tehetünk különbséget a Lélek igaz ajándékai és a Sátántól eredő utánpótlások között?

Sátán utánozhatja a nyelvek, a prófétálás, a látomások, a gyógyítás ajándékát, és a többi csodát is. A fáraó udvarában Mózesnek meg

kellett küzdenie Sátán mesterkedéseivel (lásd 2 Mózes 7:8–22). Sátán azt akarja, hogy higgyünk hamis prófétáiban, hamis gyógyítóiban és hamis csodatevőiben. Olyan valóságnak tűnhetnek számunkra, hogy csak úgy tudhatjuk meg az igazat, ha megkérjük Istent, adja meg nekünk a felismerés ajándékát. Az ördög akár egy fényes angyal képében is megjelenhet (lásd 2 Nefi 9:9).

Sátán el akar minket vakítani, hogy ne lássuk az igazságot, és vissza akar tartani attól, hogy a Lélek igaz ajándékait keressük. A médiumokat, csillagjósokat, jövendőmondókat és varázslókat mind Sátán sugalmazza, még akkor is, ha ők azt állítják, hogy Istent követik. Munkájuk utálatos az Úr szemében (lásd Ésaías 47:12–14; 5 Mózes 18:9–10). Messze el kell kerülnünk a Sátán hatalmával való bármiféle érintkezést.

Körültekintően kell kezelnünk a Lélektől kapott ajándékainkat

- Hogyan tarthatjuk tiszteletben a lelki ajándékok szentségét?

Az Úr azt mondta: „De parancsolatot adok nekik, hogy ne kérkedjenek magukkal ezen dolgokat illetően, se ne beszéljék ki ezeket a világ előtt; mert ezek a dolgok a ti hasznotokra és szabadulásokra adatnak nektek” (T&Sz 84:73). Emlékeznünk kell arra, hogy a lelki ajándékok szentek (lásd T&Sz 6:10).

E lelki ajándékokért cserébe az Úr arra kér minket, hogy adjunk hálát „Istennek a Lélek által minden olyan áldásért, amellyel megáldatt[unk]” (T&Sz 46:32).

További szentírások

- 3 Nefi 29:6–7 (azok sorsa, akik tagadják az ajándékokat)
- Moróni 10:7–19 (az ajándékok a hittől függenek)
- 3 Nefi 26:17; 27:20; T&Sz 84:64 (a kereszteléskor kapott ajándék)
- 1 Korinthusbeliek 12 (a Lélek ajándékai Jézus Krisztus ősi egyházában)
- T&Sz 46:9–26 (a Lélek ajándékai az egyházban napjainkban)

Simon Dewey

Az úrvacsora

23. fejezet

Krisztus vezette be az úrvacsorát

- Mit tanítanak az úrvacsora jelképei Jézus Krisztus engeszteléséről?

Szabadítónk azt szeretné, hogy emlékezzünk az Ő nagy engesztelő áldozatára, és tartsuk be a parancsolatait. Segítségképpen megparancsolta, hogy gyakran gyűljünk össze, és vegyünk az úrvacsorából.

Az úrvacsora egy olyan szent papsági szertartás, amely segít a Szabadító engesztelésére emlékeznünk. Az úrvacsora során kenyeret és vizet veszünk magunkhoz. Ezt az Ő testének és vérének emlékeztére tesszük, melyet értünk áldozott fel. Miközben veszünk az úrvacsorából, megújítjuk Mennyei Atyánkkal kötött szövetéseinket.

Jézus Krisztus nem sokkal keresztre feszítése előtt egy felső szobában maga köré gyűjtötte apostolait. Tudta, hogy hamarosan meg fog halni a kereszten. Halála előtt ez volt az utolsó alkalom, hogy együtt lehetett szeretett barátaival. Azt akarta, hogy mindig emlékezzenek Őrá, hogy erősek és hithűek maradhassanak.

Bevezette ezért az úrvacsorát, hogy segítsen nekik emlékezni. Megtörte a kenyeret, megáldotta, majd így szólt: „Vegyetek, egyetek; ez testem emlékeztére van, amelyet értetek való váltságdíjként adok” (Joseph Smith fordítás, Máté 26:22). Ezután egy pohár bort vett a kezébe. Megáldotta, majd körbeadta az apostoloknak, ezt mondván: „Mert ez az én véremnek... emlékeztére van, amely mindazokért ontatik, akik hisznek majd a nevemben, bűneik bocsánatára (Joseph Smith fordítás, Máté 26:24; lásd még Máté 26:26–28; Márk 14:22–24; Lukács 22:15–20).

Feltámadása után a Szabadító elment az amerikai földrészre, és a nefitáknak is megtanította ugyanezt a szertartást (lásd 3 Nefi 18:1–11; 20:1–9). Miután az egyház vissza lett állítva az utolsó napokban, Jézus újra megparancsolta népének, hogy vegyenek az úrvacsorából az Ő emlékezetére. Ezt mondta: „Tanácsos, hogy az egyház gyakran találkozzon, és az Úr Jézus emlékezetére vegyen a kenyérből és a borból” (T&Sz 20:75).

Az úrvacsora kiszolgálása

A szentírások pontosan leírják, hogyan kell az úrvacsorát kiszolgálni. Az egyház tagjai minden sabbatnapon összegyűlnek, hogy hódoljanak, és vegyenek az úrvacsorából (lásd T&Sz 20:75).

Az úrvacsorát azok szolgálják ki, akik rendelkeznek a megfelelő papsági felhatalmazással. Egy pap vagy egy elder darabokra töri a kenyeret, letérdel, és megáldja azt (lásd T&Sz 20:76). Ezt követően egy diakónus vagy egy más papságviselő kiosztja az úrvacsorai kenyeret a gyülekezetnek. Ezután egy pap vagy egy melkisédeki papságviselő megáldja a vizet, melyet szintén kiszolgálnak az egyháztagoknak. Jézus bort adott a tanítványainak, amikor bevezette az úrvacsorát. Egy utolsó napi kinyilatkoztatásban azonban azt mondta, hogy nem számít, mit eszünk vagy mit iszunk az úrvacsora során, amíg Őrá emlékezünk (lásd T&Sz 27:2–3). Napjainkban az utolsó napi szentek vizet isznak bor helyett.

Jézus kinyilatkoztatta mindkét úrvacsorai ima pontos szavait. Hallgassuk figyelmesen ezeket a gyönyörű imákat, és igyekezzünk megérteni, hogy mit ígérünk, és milyen ígéretekkel kapunk. A következő imával áldják meg a kenyeret:

„Ó Istenünk, Örökkévaló Atyánk, Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy áldd meg és szenteld meg ezt a kenyeret mindazok lelke számára, akik ebből vesznek, hogy azt Fiad testének emlékezetére ehessék, és tanúsítsák neked, Ó Istenünk, Örökkévaló Atyánk, hogy Fiad nevét készek magukra venni, őrá mindenkor emlékezni, és parancsolatait betartani, melyeket nekik adott; hogy Lelke mindig velük legyen. Ámen” (T&Sz 20:77).

A következő imával áldják meg a vizet:

„Ó Istenünk, Örökkévaló Atyánk, Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy áldd meg és szenteld meg ezt a bort [vizet] mindazok lelke számára, akik abból isznak, hogy azt Fiad vérenek emlékezetére tehessék, amely érettük ontatott, és tanúsíthassák neked, Ó Istenünk, Örökkévaló Atyánk, hogy mindig emlékeznek órá, hogy Lelke velük legyen. Ámen” (T&Sz 20:79).

Az úrvacsora szertartását nagyon egyszerű és tiszteletteljes módon végzik el.

- Olvasd el figyelmesen az úrvacsorai imákat, és gondolkozz el az egyes kifejezések jelentésén!

Az úrvacsora alatt megújított szövetségek

- Milyen szövetségeket újítunk meg az úrvacsora alatt? Milyen áldásokat ígér nekünk az Úr, ha betartjuk ezeket a parancsolatokat?

Minden alkalommal, amikor veszünk az úrvacsorából, megújítjuk az Úrral kötött szövetségeinket. A szövetség egy szent ígéret az Úr és az Ő gyermekei között. Az általunk kötött szövetségeket világosan tartalmazzák az úrvacsorai imák. Nagyon fontos tisztában lennünk e szövetségekkel és jelentésükkel.

Szövetséget kötünk, hogy készen állunk magunkra venni Jézus Krisztus nevét. Ezzel megmutatjuk, hogy készek vagyunk magunkat egynek tekinteni Vele és az Ő egyházával, és elkötelezzük magunkat, hogy szolgálni fogjuk Őt és felebarátainkat. Ígéretet teszünk, hogy nem hozunk szégyent vagy gyalázatot a nevére.

Szövetségben fogadjuk, hogy mindig emlékezni fogunk Jézus Krisztusra, és minden gondolatunkat, érzésünket és cselekedetünket Jézus és az Ő küldetése határozza majd meg.

Megígérjük, hogy betartjuk a parancsolatait.

Ezeket a kötelezettségeket akkor vesszük magunkra, amikor megkeresztelkedünk (lásd T&Sz 20:37; Móziás 18:6–10). Amikor veszünk az úrvacsorából, megújítjuk a keresztelekor kötött szövetségeinket. Jézus megadta annak mintáját, hogyan kell venni az úrvacsorából (lásd 3 Nefi 18:1–12). Megígérte, hogy ha követjük

ezt, és hiszünk az Ő nevében, akkor bocsánatot nyerünk a bűneinkre (lásd Joseph Smith fordítás, Máté 26:24).

Az Úr megígérte, hogy ha megtartjuk szövetségünket, Lelke mindig velünk lesz. Az az ember, akit a Lélek vezérel, rendelkezni fog az örök élethez szükséges tudással, hittel, hatalommal és igazlelkűséggel.

- Mit tehetünk azért, hogy ezekre az ígéretre a hét folyamán is emlékezzünk?

Az úrvacsorához való hozzáállásunk

- Hogyan készíthetjük fel magunkat az úrvacsoravételre? Min gondolkodhatunk az úrvacsora alatt, ami segít a Szabadító engesztelésére emlékeznünk?

Mielőtt veszünk az úrvacsorából, lelkileg fel kell készülnünk rá. Az Úr figyelmeztetett, hogy senki ne vegyen érdemtelenül az úrvacsorából. Ez azt jelenti, hogy meg kell bánnunk bűneinket, mielőtt veszünk belőle. A szentírások azt tanítják: „...ha valaki vétkezett, addig ne vegyen, míg engesztelést nem szerez” (T&Sz 46:4). A szentírások azt is mondják: „...ne engedjétek, hogy bárki is tudatosan méltatlanul részesüljön az én testemből és véremből, amikor szolgáltok azzal; Mert aki méltatlanul eszik és iszik a testemből és a véremből, az kárhozatot eszik és iszik a lelkére” (3 Nefi 18:28–29).

Az úrvacsoragyűlés alatt űzzünk ki minden világi gondolatot az elménkből. Legyünk áhítatosak és tiszteletteljesek. Gondoljunk Szabadítónk engesztelésére, és legyünk érte hálásak. Vizsgáljuk meg az életünket: vegyük sorra, miben kellene fejlődünk. Újítsuk meg azt az elhatározásunkat is, hogy betartjuk a parancsolatokat.

Nem kell tökéletesnek lennünk, mielőtt veszünk az úrvacsorából, de szívünket töltsé be a bűnbánat lelkisége. Az úrvacsorával kapcsolatos élményünket leginkább az határozza meg, hogy milyen

Tanároknak: Ha több szülő is van azok között, akiket tanítasz, akkor megkérheted őket, hogy osszák meg azokat az ötleteiket, amelyek segíthetnek a gyermekeiknek felkészülni, hogy áhítatosan vegyenek az úrvacsorából.

hozzállással vesszük magunkhoz. Amennyiben tiszta szívvel veszünk az úrvacsorából, elnyerjük az Úr megígért áldásait.

- Szerinted miért gyarapítja lelki erőnket az, amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából?

További szentírások

- 1 Korinthusbeliek 11:27–29 (érdemesen venni az úrvacsorából)
- János 4:5–14 (Jézus az élő víz)
- János 6:30–35 (Jézus az élet kenyere)

A sabbatnap

24. fejezet

A sabbatnap jelentése

- Mi a sabbatnap?

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt”
(2 Mózes 20:8; lásd még T&Sz 68:29).

A *sabbat* szó a héber *nyugalom* szóból származik. Jézus Krisztus feltámadása előtt a sabbatnapon arra a napra emlékeztek, amikor Isten, a teremtés végeztével, megpihent. Ez volt a jele az Isten és az Ő népe közötti szövetségnek. Mózes első könyvében olvashatjuk, hogy Isten a mennyeket és a földet hat időszak alatt teremtette meg, mely időszakokat napoknak nevezett: „Mikor pedig elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnénk a hetedik napon minden munkájától, a melyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt” (1 Mózes 2:2–3). Napjainkban a sabbaton Jézus Krisztus feltámadásáról is megemlékezünk.

Minden hetedik nap a sabbat napja. Ez egy szent nap, melyet Isten arra rendelt el, hogy megpihenjünk mindennapi munkánktól, és hódoljunk Neki.

A sabbatnap célja

- Hogyan tudnád elmagyarázni a sabbatnap célját olyasvalakinek, aki semmit nem tud a sabbatról?

Jézus azt tanította, hogy a sabbatnap a mi javunkra adatott (lásd Márk 2:27). A sabbat azért van, hogy legyen a héten egy nap, amikor gondolatainkat és tetteinket Isten felé fordíthatjuk. Ez nem csupán egy nap, amikor nem dolgozunk. Ez egy szent nap, amelyen hódolunk, és amelyet áhítatos szellemben töltünk. Miközben megpihenünk szokásos napi tevékenységeinktől, az elménk szabadon

foglalkozhat a lelki dolgokkal. Ezen a napon meg kell újítanunk az Úrral kötött szövetségeinket, és táplálnunk kell a lelkünket a Lélek dolgaival.

- Gondolkozz el, mit tehetsz azért, hogy észben tudd tartani a sabbat célját, amint hetente felkészülsz rá!

A sabbat története

A föld létezésének kezdetén Isten megszentelte a hetedik napot, mint sabbatot (lásd 1 Mózes 2:2–3). A föld különböző népei már a kezdetek óta őrizték a szent hetedik nap hagyományát. Isten a következő szavakkal újította meg az erre a napra vonatkozó parancsolatot az izráelitákkal: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2 Mózes 20:8). A sabbat napjáról való megemlékezés azt is jelezte, hogy az izráeliták az Ő szövetséges népe (2 Mózes 31:12–13, 16; Ésaías 56:1–8; Jeremiás 17:19–27).

Néhány zsidó vezető azonban rengeteg felesleges szabályt kötött a sabbathoz. Meghatározták, hogy mennyit gyalogolhatnak az emberek, milyen csomókat köthetnek, és így tovább. Amikor bizonyos zsidó vezetők bírálták Jézus Krisztust, amiért a sabbaton embereket gyógyít, Jézus emlékeztette őket, hogy a sabbat az emberek javára adatott.

A nefiták is megtartották a sabbat napját Isten parancsolatai szerint (lásd Járom 1:5).

A modern időkben az Úr megismételte azon parancsolatát, hogy emlékezzünk meg a sabbat napjáról, és szenteljük meg azt (lásd T&Sz 68:29).

Az Úr napja

- Miért változott a sabbat a hetedik napról az első napra?

Egészen feltámadásáig, Jézus Krisztus és tanítványai a hetedik napot [a szombatot] tisztelték sabbatként. A feltámadása után a vasárnapot szentelték meg az Úr napjaként, arra való emlékezésépp, hogy azon a napon támadt fel (lásd Cselekedetek 20:7; 1 Korinthusbeliek 16:2). Követői attól kezdve a hét első napján

tartották a sabbatjukat. Mindkét esetben hat napig dolgoztak, egyet pedig a nyugalomra és az áhítatra szántak.

Az Úr határozottan megparancsolta ezekben a napokban, hogy nekünk is a vasárnapot – az Úr napját – kell sabbatként tisztelnünk (lásd T&Sz 59:12).

- Hogyan befolyásolhatja a sabbatnapi hódolatunkat a feltámadásról való megemlékezés?

A sabbatnap megszentelése

- Mit jelent megszentelni a sabbatnapot?

Az Úr mindenekelőtt azt kéri tőlünk, hogy szenteljük meg a sabbatnapot. Egy 1831-ben Joseph Smithnek adott kinyilatkoztatásban az Úr megparancsolta a szenteknek, hogy menjenek el az imádság házába, és ajánlják fel szentségeiket, valamint pihenjenek meg munkáiktól, és róják le odaadásukat a Magasságosnak (lásd T&Sz 59:9–12).

Másodszor, azt kéri tőlünk, hogy pihenjünk meg a mindennapi munkánktól. Ez azt jelenti, hogy ne végezzünk olyan munkát, amely elterelné figyelmünket a lelki dolgokról. Az Úr azt mondta az izráelitáknak: „...semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálóed, se szolgálóleányod, se barmod” (2 Mózes 20:10). A prófétáink azt mondták nekünk, hogy ezen a napon ne vásároljunk, ne vadásszunk, ne horgásszunk, ne menjünk sporteseményekre, illetve ne vegyünk részt semmilyen ehhez hasonló tevékenységeken.

Spencer W. Kimball elder azonban figyelmeztetett bennünket, hogy ha kizárólag dologtalanul, semmittevésrel töltjük az időnket a sabbaton, azzal nem szenteljük meg azt. A sabbat építő jellegű gondolatokat és tetteket kíván. (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 181.)

Milyen dolgokat *tehetünk* a sabbaton? Ésaías próféta azt javasolta, hogy ezen a napon ne a saját kedvtelésünket űzzük, és hívjuk a sabbatot „gyönyörűségnek...”, az Úr szent és dicsőséges napjának”, és szenteljük meg azt (Ésaías 58:13).

Tanároknak: Az osztály tagjai, illetve a családtagok mélyebben el tudnak gondolkodni egy kérdésen, ha elegendő időt hagysz nekik. Miután volt idejük elgondolkodni, kérd meg őket, hogy feleljenek a kérdésre.

Meg kell fontolnunk, hogy milyen igazlelkű dolgokat végezhetünk a sabbaton. Többek között a következőkkel tudjuk megszentelni a sabbat napját: elmegyünk az egyházi gyűlésekre; olvassuk a szent-írásokat és az egyházi vezetőink szavait; meglátogatjuk a beteget, az időseket és a szeretteinket; felemelő zenét hallgatunk és himnuszokat éneklünk; hálaadással imádkozunk Mennyei Atyánkhoz; egyházi szolgálatot látunk el; családtörténeti feljegyzéseket készítünk, írjuk a személyes történetünket; a hitet erősítő történeteket mesélünk a családtagjainknak, bizonyosságunkat tesszük nekik, és lelki élményeket osztunk meg velük; leveleket írunk a misszionáriusoknak és a szeretteinknek; céltudatosan böjtölünk; időt szakítunk a gyermekeinkre és más emberekre.

Azt, hogy mely tevékenységek felelnek meg a sabbatnapon, úgy dönthetjük el, ha megkérdézzük magunktól: Ez vajon felemel és inspirál engem? Tiszteletet fejez-e ki az Úr iránt? Vajon Ófelé tere-li-e a gondolataimat?

Előfordulhat, hogy dolgoznunk kell a sabbaton. Amennyire csak lehetséges, kerüljük el ezt, de ha erre feltétlenül szükség van, hódolattal a szívünkben így is megőrizhetjük a sabbat szellemét.

- Gondolkozz el, mit tehetnél azért, hogy jobban meg tudd szentelni a sabbatnapot! Szülőként vagy nagyszülőként gondolkozz el azon, hogy miként segíthetnél a gyermekeidnek vagy az unokáidnak megérteni a sabbat jelentőségét!

A sabbat megszentelésével járó áldások

- Milyen áldásokban részesülünk, amikor megszenteljük a sabbatnapot?

Ha tiszteletben tartjuk a sabbatnapot, akkor nagyszerű lelki és fizikai áldásokban részesülhetünk. Az Úr azt mondta, hogy ha hálaadással és vidám szívvel tartjuk meg a sabbat napját, akkor teljes lesz az örömünk. Ezt ígérte:

„...tiéd a föld teljessége, [...] akár ételnek vagy ruházatnak, vagy házaknak, vagy csűröknek, vagy gyümölcsösöknek, vagy kerteknek vagy szőlőskerteknek;

Igen, minden dolog, ami a földből sarjad, annak idejében, az ember javára és használatára lett megalkotva, hogy kedvére legyen a szemnek és vidítsa a szívet;

Igen, ételnek és ruházatnak, ízlelésre és szaglásra, hogy erősítse a testet és élénkítse a lelket” (T&Sz 59:16–19).

További szentírások

- 2 Mózes 31:16–17 (a sabbat örök érvényű szövetség az Úr és az Ő népe között)
- Móziás 13:16–19; 18:23; 2 Mózes 35:1–3; 3 Mózes 26:2–4, 6, 12 (meg kell szentelni a sabbatnapot)
- Lukács 6:1–11 (lehet jót tenni a sabbaton)
- Lukács 13:11–17; János 5:1–18 (Jézus jót cselekszik a sabbaton)

A böjt

25. fejezet

Hogyan böjtöljünk helyesen?

- Hogyan tehetjük a böjtöt örömteli eseménnyé?

Isten népe már Ádám ideje óta böjtölt, hogy közelebb kerülhessenek Hozzá, és hódoljanak Neki. Jézus a böjtölés fontosságát saját példáján keresztül mutatta meg (lásd Lukács 4:1–4). Az utolsó napi kinyilatkoztatásokból megtudjuk, hogy az Úr most is elvárja, hogy népe gyakran böjtöljön és imádkozzon (lásd T&Sz 88:76).

Böjtölni annyit jelent, hogy nem eszünk és nem iszunk.

Az alkalmankénti böjt jó a testünknek, és segít, hogy elménk tevékenyebb legyen.

A Szabadító azt tanította, hogy a céltudatos böjtölés többet jelent, mint pusztán megvonni magunktól az ételt és az italt. A böjtölés során a lelki dolgokra is összpontosítanunk kell.

Imádkoznunk kell böjtölés közben

Az ima a böjtölés elengedhetetlen része. A szentírások is együtt említik az imát és a böjtöt. Fontos, tehát hogy böjtünket őszinte ima kísérje. Imádkozzunk a böjt előtt, és utána is.

Legyen célja a böjtünknek

A böjtölésnek számos célja lehet. Böjtöléssel és imádkozással legyőzhetjük saját gyengeségeinket vagy problémáinkat, de olykor azért böjtölünk és imádkozunk, hogy mások kapjanak segítséget vagy útmutatást, mint például egy családtag, aki beteg és áldásra van szüksége (lásd Móziás 27:22–23). Böjtölés által tudomást szerezhetünk bizonyos dolgok igazságáról. Így tett Alma próféta is, aki a Mormon könyve szavai szerint így szólt: „...sok napot böjtöltem

Tanároknak: Az osztályt, illetve a családodat oszd 2–4 fős csoportokra. Beszéljék meg egymás között, hogyan lehet a böjtölést örömteli élménnyé tenni. Ezt követően az elhangzó ötletekből készítenek egy listát a táblán vagy egy nagyobb papíron.

és imádkoztam, hogy magam tudhassam ezeket a dolgokat. És most én magam tudom, hogy ezek igazak; mert az Úristen nyilvánította ki őket nekem az ő Szent Lelke által” (Alma 5:46).

Böjtölhetünk azért, hogy mások befogadják az igazságot. A böjtölés megvigasztalhat bennünket a bánat és a gyász idején (lásd Alma 28:4–6), segíthet alázatossá válnunk, és közelebb kerülnünk Mennyei Atyánkhoz (lásd Hélamán 3:35).

Böjtölésünknek ne az legyen a célja, hogy mások szemében jónak tűnjünk. Az Úr a következő tanácsot adta:

„Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézéstek, mint a kép-mutatóké, a kik eltorzítják arczukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek.

Bizony mondom néktek, elvették jutalmukat.

Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orczádat mosd meg; Hogy ne az emberek lássák böjtölésedet” (Máté 6:16–18).

Legyünk jókedvűek, amikor böjtölünk, és ne hirdessük fennhangon mások előtt, hogy épp böjtöt tartunk.

- Hozzáállásunk hogyan befolyásolja a böjt során szerzett személyes tapasztalatunkat?

A böjti nap

Az utolsó napi szentek minden hónap egyik vasárnapját böjti napnak tekintik. Ezen a napon két egymást követő étkezésen nem fogyasztunk sem ételt, sem pedig italt. Ha szombaton megvacsorázunk, akkor vasárnap estig nem eszünk és nem iszunk.

Minden egyháztagnak böjtölnie kell, ha fizikailag képes rá. Biztassuk gyermekeinket is a böjtölésre a kereszteledésük után, de sohase kényszerítsük őket. A böjti nap különleges a számunkra, mert a böjtölés és az ima által alázatosakká válhatunk az Úr előtt. Ez a nap különösen alkalmas arra, hogy bűneink bocsánatáért imádkozzunk, valamint erőért, hogy legyőzhessük hibáinkat, és meg tudjunk bocsátani másoknak.

A böjti vasárnapon az egyháztagek összegyűlnek, vesznek az úrvacsorából, majd biznyságukat teszik a böjti és biznyságtételes gyűlésen, hogy ezáltal megerősítsék egymást és saját magukat is.

- Hogyan válik javadra, ha megosztod biznyságodat a böjti és biznyságtételes gyűlésen? Hogyan szolgálta már javadat az, hogy meghallgattad mások biznyságát?

Böjti felajánlások

- Miért fizetünk böjti felajánlásokat?

Rendszeres, havi böjtünk során az Úr arra kér minket, hogy segítsünk a rászorulókon. Ennek egyik módja, hogy a megfelelő pap-sági felhatalmazottnak átadjuk azt a pénzt, melyet élelmiszerre költöttünk volna a két étkezéskor. Tőlünk telhetően adakozzunk nagylelkűen. A böjti felajánlásainkon keresztül az Úr segítőtársaivá válhatunk a kevésbé szerencsés testvéreinkről való gondoskodás munkájában.

Áldottak vagyunk, amikor böjtölünk

- Milyen áldásokban lesz részünk, ha helyesen böjtölünk?

Ésaiás, egy Ószövetség-beli próféta, azt írta, hogy az Úr nagyszerű ígéreteket tett azoknak, akik böjtölnek, és segítenek a rászorulókon. Békességet, jobb egészséget és lelki útmutatást ígért nekik. Ésaiás elmondja, milyen áldásokban részesülünk, amikor böjtölünk: „Akkor felhasad, mint a hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok” (Ésaiás 58:8–9).

A böjtölés jobbá teszi az életünket, és megerősít bennünket. Emellett segít, hogy az evangélium tantételei szerint tudjunk élni, mivel általa közelebb kerülünk az Úrhoz.

A böjtölés önuralomra tanít

A böjtölésnek jellemformáló ereje van. Amikor helyesen böjtölünk, megtanulunk uralkodni étvágyunk és szenvedélyeink felett. Egy kicsit erősebbek leszünk azáltal, hogy bebizonyítjuk magunknak:

van önuralmunk. Ha megtanítjuk gyermekeinknek, hogyan böjtöljenek, olyan lelki erőt fognak magukban kifejleszteni, amely által később a nagyobb kísértéseket is képesek lesznek legyőzni az életükben.

A böjtölés lelki erőt ad

Amikor bölcsen és imádságos lélekkel böjtölünk, hitünk is növekszik, így nagyobb lelki erőre teszünk szert. A Mormon könyvében szereplő egyik próféta, Alma mondta el azt a nagyszerű történetet, hogyan találkozott újra Móziás fiaival sok évvel csodálatos, közös megtérésük után. Nagyon boldog volt, amikor megtudta, hogy megerősítették hitüket, és hatalmas lelki erőre tettek szert. Ezt az erőt úgy nyerték el, hogy „sok imádkozásnak és böjtnek adták magukat, ezért rendelkeztek a prófétálás lelkével és a kinyilatkoztatás lelkével” (Alma 17:3).

Móziás fiai 14 éven át prédikáltak a lámánitáknak. Sokat böjtöltek és imádkoztak, ezért az Úr Lelke megerősítette szavuk hatalmát. E miatt lehetett olyan sikeres a misszionáriusi munkájuk. (Lásd Alma 17:4.)

A Szabadító azt mondta azoknak, akik helyesen böjtölnek: „...a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván” (Máté 6:18).

- Hogyan gyarapíthatja a böjtölés az ahhoz szükséges lelki erőnket, hogy ellen tudjunk állni a kísértéseknek? Hogyan növelheti lelki erőnket ahhoz, hogy kinyilatkoztatást kaphassunk, vagy hogy igazlelkű tetteket vigyünk véghez?

További szentírások

- Lukács 2:37; Alma 45:1 (böjtölés által hódolni Istennek)
- Ésaiaás 58:3–11 (a helyes böjtölés)
- Móziás 27:19, 23 (a betegekért való böjt)
- 3 Nefi 27:1–3; 2 Mózes 34:27–28 (böjtölés kinyilatkoztatásért és bizonyosságért)
- Alma 6:6; 17:9 (böjtölés azokért, akik nem ismerik Istent)

- Cselekedetek 13:2–3 (egyházi tisztségviselők kiválasztása böjtölés által)
- Móziás 4:26 (bűneinkre megbocsátást nyerünk, ha segítünk a rászorulókon)

Az áldozat

26. fejezet

Az áldozat törvénye

Az áldozat azt jelenti, hogy bármennyit kér tőlünk az Úr időnkől, erőnkől vagy földi javainkból, azt megadjuk Neki, hogy ezáltal elősegíthessük munkáját. Az Úr megparancsolta, hogy „keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát” (Máté 6:33). Isten iránti odaadásunkat mutatja meg az, hogy mennyire vagyunk hajlandók áldozatot hozni. Az embereket mindig is próbára tették, hogy kiderüljön, vajon hajlandók-e Isten dolgait első helyre tenni az életükben.

- Miért fontos az Úr kérése szerint áldozatot hozni, vagyis úgy, hogy cserébe nem várunk semmit?

Az áldozat törvényét már az ősi időkben is gyakorolták

- Milyen jelentőséggel bírtak azok az áldozatok, amelyeket az ősi időkben az Úr szövetséges népe mutatott be?

Ádám és Éva idejétől kezdve egészen Jézus Krisztusig az Úr népe megtartotta az áldozat törvényét. Azt a parancsolatot kapták, hogy áldozatként ajánlják fel nyájaik zsengejét. Ezeknek az állatoknak tökéletesnek és hibátlanoknak kellett lenniük. A nép arra való emlékeztetőül kapta ezt a szertartást, hogy Jézus Krisztus, az Atya Elsőszülöttje, el fog jönni a világra. Ő minden szempontból tökéletes lesz, és áldozatként felajánlja magát bűneinkért. (Lásd Mózes 5:5–8.)

Jézus eljött, és feláldozta életét, mint ahogy azt a népnek tanították. Áldozatának köszönhetően a feltámadás által mindenki megmenekül a fizikai haláltól, és megszabadulhat bűneitől a Jézus Krisztusba vetett hit által (lásd e könyv 12. fejezetét).

Tanároknak: Nem szükséges mindent megtanítani az egyes fejezetekből. Miközben imád-ságos lelkülettel felkészülsz a tanításra, keresd a Lélek útmutatását, hogy megtudd, mely részeit kell tanítanod a fejezetnek, és milyen kérdéseket tegyél fel.

Krisztus engesztelő áldozata véget vetett a véres áldozatoknak. Ezeket a külsőséges áldozatokat felváltotta az úrvacsora szertartása. Az úrvacsora szertartása azért adatott, hogy emlékeztessen minket a Szabadító hatalmas áldozatára. Gyakran kell vennünk az úrvacsorából. A kenyér és a víz jelképe a Szabadító megsebzett testére, valamint értünk kiontott véreire emlékeztet minket (lásd e könyv 23. fejezetét).

- Miért tartjuk az engesztelést a nagy és végső áldozatnak?

Továbbra is kell kell áldozatokat hoznunk

- Hogyan tartjuk be az áldozat törvényét napjainkban?

Jóllehet a véres áldozatnak vége szakadt, az Úr továbbra is kér tőlünk áldozatot. Ezek azonban már egészen másféle áldozatok. Így szólt: „És vérontást ne ajánljatok fel nekem többé; ...hagyjatok fel... égő felajánlásaitokkal. [...] És áldozatul ajánljatok fel nekem megtört szívet és töredelmes lelket” (3 Nefi 9:19–20). A „megtört szív és töredelmes lélek” azt jelenti, hogy mély szomorúságot érzünk bűneink miatt, miközben alázatosan megbánjuk azokat.

Mindenünket fel kell tudnunk áldozni az Úrnak

- Miért hajlandók az emberek áldozatokat hozni?

Pál apostol azt írta, hogy szánjuk oda magunkat „élő, szent és Istennek kedves áldozatul” (Rómabeliek 12:1).

Ha élő áldozatok akarunk lenni, akkor hajlandónak kell lennünk arra, hogy mindenünket odaadjuk Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáért, hogy felépíthessük a földön Isten királyságát, és munkálkodjunk Sion felállításán (lásd 1 Nefi 13:37).

Egy gazdag ifjú azt kérdezte a Szabadítótól: „...mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?” Jézus így felelt: „A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyosságot ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat.” A gazdag ifjú erre azt mondta: „Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam.” Amikor Jézus ezt meghallotta, így válaszolt: „Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem.” Ezt hallva

az ifjú elszomorodott. Igen vagyonos volt, és szíve a gazdagságán csüggött. (Lásd Lukács 18:18–23; lásd még az ebben a fejezetben található képet.)

A nemes ifjú jó ember volt. Amikor azonban próbára tették, nem volt hajlandó feláldozni világi javait. Ezzel szemben az Úr tanítványai, Péter és András, készek voltak mindenüket feláldozni Isten királyságáért. Amikor Jézus azt mondta nekik: „Kövessetek engem, ...azonnal otthagyn a hálókat, követték őt” (Máté 4:19–20).

A tanítványokhoz hasonlóan mindennapi tevékenységeinket is felajánlhatjuk áldozatként az Úrnak. Mondhatjuk ezt: „Legyen meg a te akaratom.” Ábrahám is így tett. Ábrahám Krisztus előtt élt a földön, azokban az időkben, amikor még áldozatok és égő felajánlásokat kellett tenni. Hogy próbára tegye Ábrahám hitét, az Úr megparancsolta neki, ajánlja fel áldozatként fiát, Izsákot. Izsák volt Ábrahám és Sára egyetlen fia. A parancs, hogy áldozatként felajánlja fiát, rendkívül fájdalmas volt Ábrahám számára.

Ennek ellenére ő és Izsák megtették a Mórija földjére vezető hosszú utat, ahol majd az áldozatot be kellett mutatni. Három napig vándoroltak. Képzeljük csak el Ábrahám gondolatait, és hogy mily fájdalmas terhet hordozhatott szívében. A fiát kellett feláldoznia az Úrnak. Amikor elérkeztek Mórija hegyére, Izsák vitte a fát, Ábrahám pedig a tüzet és a kést arra a helyre, ahol oltárt kellett építeniük. Izsák megkérdezte: „Atyám! ...Ímhol van a tűz és a fa; de hol van az égő áldozatra való bárány?” Ábrahám így válaszolt: „Az Isten majd gondoskodik az égő áldozatra való bárányról, fiam”. Ezután Ábrahám épített egy oltárt, ráhelyezte a fát, majd megköttözte Izsákot, és ráfekttette a farakásra. Ezt követően fogta a kést, hogy megölje Izsákot. Abban a pillanatban az Úr angyala megállította, ezt mondván: „Ábrahám! ...Ne nyujtsd ki a te kezedet a gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek én érettem” (lásd 1 Mózés 22:1–14).

Mily hatalmas örömet érezhetett Ábrahám, amikor többé már nem kívánták meg tőle, hogy feláldozza a fiát! Ő azonban annyira szerette az Urat, hogy bármit hajlandó lett volna megtenni, amit az Úr kér tőle.

- Milyen példákat figyeltél meg az áldozatra ismerőseid életében? Milyen példákról hallottál már az áldozattal kapcsolatban őseid életében? Milyen példákat ismersz a korai egyháztagok, illetve a szentírásokban szereplő emberek életéből? Mit tanultál ezekből a tapasztalatokból?

Az áldozat segít felkészülnünk az Isten jelenlétében való életre

Csakis áldozatok révén válhatunk érdemessé arra, hogy Isten jelenlétében éljünk. Áldozatokat kell hoznunk, hogy majd élvezhessük az örök életet. Sokan azok közül, akik előttünk éltek, mindenüket feláldozták, és nekünk is ugyanezt kell tennünk, ha szeretnénk mi is elnyerni azt a gazdag jutalmat, melyet most ők élveznek.

Lehet, hogy nem kéri tőlünk, hogy áldozzuk fel mindenünket. Ábrahámhoz hasonlóan azonban hajlandónak kell lennünk mindenünket feláldozni, hogy érdemessé váljunk arra, hogy az Úr jelenlétében élhessünk.

Az Úr népe – sokféle módon – mindig is hatalmas áldozatokat hozott. Néhányan megpróbáltatásokat szenvedtek el és kigúnyolták őket az evangéliumért. Több megtértet, aki csatlakozott az egyházhoz, megtagadott a családjuk. A legjobb barátaik elfordultak tőlük. Néhány egyháztag elvesztette a munkáját, volt, aki az életét is. Az Úr azonban észreveszi az áldozatainkat, és megígérte, hogy „a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet” (Máté 19:29).

Ahogy nővekszik az evangéliumról szerzett bizonyosságunk, úgy egyre nagyobb áldozatokat leszünk képesek meghozni az Úrért. Figyeljük meg, milyen áldozatokat hoztak a következő igaz történetek szereplői:

Egy németországi egyháztag éveken át félretette a tizedét, amíg egy papsági felhatalmazott el tudott menni hozzá, hogy átvegye azt.

A Segítőegylet egyik látogatótanítója 30 éven keresztül szolgált anélkül, hogy egyetlen látogatást is elmulasztott volna.

Dél-Afrikában a szentek egy csoportja három napig állva utazott, hogy hallhassák és láthassák az Úr prófétáját.

Egy Mexikóban rendezett területi konferencián az egyháztagok folyamatosan böjtöltek, és éjszakánként a földön aludtak. Mindegyiket arra költötték, hogy eljussanak a konferenciára, így semmi pénzük nem maradt ételre vagy szállásra.

Egy család eladta autóját, hogy az így kapott pénz felajánlják a templomépítési alapba.

Egy másik család eladta otthonát, hogy eljuthassanak a templomba.

Rengeteg hithű utolsó napi szent nagy szegénységben él, mégis fizetik a tizedüket és a felajánlásaikat.

Egy férfitestvér feláldozta munkáját, mert nem volt hajlandó vasárnap dolgozni.

Az egyik gyülekezetben a fiatalok önként felajánlották idejüket, hogy vigyáznak a kisgyermekekre, amíg szüleik segítettek felépíteni a gyülekezeti házat.

Fiatal férfiak és nők kecsgetető állásajánlatokat, továbbtanulási lehetőségeket vagy sportkarriert adnak fel, illetve halasztanak el azért, hogy misszionáriusként szolgálhassanak.

Nagyon sok példát lehetne még felsorolni, hogy az emberek milyen áldozatokat hoztak az Úrért. Mindenképpen megéri feláldozni időnket, tehetségünket, energiánkat, pénzünket és életünket azért, hogy helyünk legyen Mennyei Atyánk királyságában. Az áldozat által elnyerhetjük annak tudását, hogy az Úr elfogad bennünket (lásd T&Sz 97:8).

- Szerinted miért van kapcsolat az áldozatra való hajlandóságunk és a között, hogy mennyire készültünk fel az Isten jelenlétében való életre?

További szentírások

- Lukács 12:16–34 (ahol a kincsünk, ott van a szívünk is)
- Lukács 9:57–62 (az áldozat, mely érdemessé tesz a királyságra)
- T&Sz 64:23; 97:12 (ma kell áldozatot hoznunk)
- T&Sz 98:13–15 (akik elvesztik az Úrért az életüket, megtalálják azt)
- Alma 24 (Ammon népe inkább feláldozta életét, mintsem megszegje az Úrnak tett esküjét)

A munka és a személyes felelősség

27. fejezet

A munka egy örökkévaló tantétel

- Milyen élményekben volt már részed, melyek megmutatták számodra a munka fontosságát?

Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus példájukkal és tanításaikkal mutatták meg nekünk, hogy a munka a mennyben és a földön egyaránt fontos. Isten munkálkodott, hogy megteremtse az eget és a földet. Egy helyre gyűjtötte a vizeket, és előhozta a szárazföldet. Fűvet, növényeket és fákat sarjasztott a földből. Megteremtette a napot, a holdat és a csillagokat, valamint minden élő dolgot a tengerben és a szárazföldön. Ezt követően elhelyezte Ádámot és Évát a földön, hogy gondozzák, és uralmuk alá hajtsanak minden élő dolgot. (Lásd 1 Mózés 1:1–28.)

Jézus azt mondta: „Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom” (János 5:17). Majd hozzátette: „Nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem” (János 9:4).

Parancsolatot kaptunk, hogy dolgozzunk

A munka már azóta része a földi életnek, amióta Ádám és Éva elhagyta az Éden kertjét. Az Úr azt mondta Ádámnak: „Orczád veritékével egyed a te kenyeredet” (1 Mózés 3:19). Ádám és Éva keményen dolgoztak földjükön, hogy gondoskodni tudjanak magukról és gyermekeik szükségleteiről (lásd Mózés 5:1).

Tanároknak: Próbáld meg az osztály, illetve a család minden tagját bevonni a leckébe. Segíthetnek elhelyezni a székeket, mondhatják a nyitó- vagy a záróimát, írhatnak a táblára, felolvashatják a szentíráásokat, válaszolhatnak a kérdésekre, megoszthatják bizonyosságukat, vagy összegezhetik a leckét.

Az Úr azt mondta Izráel népének: „Hat napon át munkálkodjál” (2 Mózes 20:9).

Az Úr így szólt az utolsó napi szentekhez a visszaállított egyház korai napjaiban: „Most én, az Úr, nem vagyok nagyon elégedett Sion lakóival, mert vannak köztük tétlenkedők” (T&Sz 68:31).

Isten egyik prófétája ezt tanította: „A munkát vissza kell helyezni trónjára, egyháztagságunk és életünk uralkodó tantételeként” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant* [2002]. 121.).

Családi felelősségek

- Milyen feladatok hárulnak az apákra, az anyákra és a gyermekekre abban, hogy otthonukat fenntartsák? Hogyan oszthatják meg a munkát a családtagok?

A szülők együtt munkálkodnak azon, hogy gondoskodjanak családjuk fizikai, lelki és érzelmi jólétéről. Soha ne várják el, hogy valaki átvegye tőlük ezt a felelősséget. Pál apostol ezt írta: „Ha pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a hitetlennél” (1 Timótheus 5:8).

A házaspárok kérik az Úr sugalmazását, és kövessék a próféták tanácsait, amikor meghatározzák a családon belüli egyéni felelősségeiket. Az olyan otthon megteremtése, ahol mindennap tanítják az evangélium tantételeit, és ahol szeretet és rend uralkodik, legalább annyira fontos, mint az alapvető ételről és ruházatról való gondoskodás.

A gyermekeknek is ki kell venniük a részüket a családi munkából. Elengedhetetlenül fontos, hogy a gyermekek is végezhessenek képességüknek megfelelő munkát. Meg kell őket dicsérni sikereikért. A munkához való jó hozzáállást, az azzal kapcsolatos szokásokat és készségeket az otthon szerzett tapasztalatok által tanuljuk meg.

Olykor az emberek nehézségekbe ütköznek, amikor megpróbálnak gondoskodni családjukról. Egy súlyos betegség, a házastárs elvesztése vagy egy idősebb szülőről való gondoskodás további felelősségeket szabhat ki ránk az otthonunkban. Mennyei Atyánk

azonban nem feledkeznek meg ezekről a családokról, és erőt ad nekik, hogy eleget tehessenek feladataiknak. Ő mindig megáldja őket, ha hittel fordulnak Hozzá.

Élvezhetjük a munkánkat

- Hozzáállásunk hogyan befolyásolja a munkánkat?

Néhány embernek a munka keserves feladat, míg másoknak az élet izgalmas részét jelenti. Akkor élvezethetjük ki leginkább életünk lehetőségeit, ha megtanuljuk szeretni a munkát.

Nem mindannyian választhatjuk meg, hogy mit fogunk dolgozni. Egyeseknek hosszú órákon át kell fáradozniuk a legalapvetőbb szükségleteik kielégítéséért. Az ilyen munkát valóban nagyon nehéz élvezni. A legboldogabb emberek azonban megtanultak örömet találni munkájukban, bármi legyen is az.

Munkánk során segíthetjük egymást. A legnehezebb teher is könnyebbé válik, ha van kivel megosztanunk.

Nagyon fontos a munkához való hozzáállásunk is. A következő történet megmutatja, hogy akad olyan ember, aki mást is lát a munkájában, nem csak a feladatot. Egy utazó elsétált egy kőbánya mellett, ahol három ember dolgozott. Mindegyiktől megkérdezte, hogy mit csinál. A három ember válasza világosan megmutatta, hogy mennyire különböző módokon lehet hozzáállni ugyanahhoz a munkához. „Követ fejték” – felelte az első ember. „Három aranyat keresek egy nap” – mondta a második. A harmadik ember elmosolyodott, majd így szól: „Segítek felépíteni Isten házát.”

Istent bármely becsületes munkával szolgálhatjuk. Benjámin király, a nefita próféta azt mondta: „...amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Isten szolgálatában vagytok” (Móziás 2:17). Ha munkánkkal csak annyit tudunk előteremteni, hogy saját magunk és családunk szükségleteiről gondoskodjunk, akkor is segítséget nyújtunk Isten néhány gyermekének.

- Hogyan javíthatunk a munkához való hozzáállásunkon?

Isten elítéli a semmittevést

Az Úr nem örül a lusta és tétlen embereknek. Azt mondta: „...tétlenkedőnek ne legyen helye az egyházban, csak ha bűnbánatot tart és útjait kijavítja” (T&Sz 75:29). Azt is megparancsolta: „Ne legyél tétlen; mert aki tétlen, az ne egye a munkás kenyerét, se ne viselje a ruháit” (T&Sz 42:42).

Az egyház korai időszakától fogva azt tanították a próféták az utolsó napi szenteknek, hogy legyenek függetlenek és önállóak, és kerüljék a tétlenséget. Az igaz utolsó napi szentek nem helyezik önként a saját magukról való gondoskodás terhét másokra. Ameddig csak képesek rá, ellátják magukat és családjuk szükségleteit.

Lehetőségeikhez mérten az egyháztagok fogadják el azon rokonaikról való gondoskodás felelősségét, akik valamiért nem képesek ellátni magukat.

- Milyen hatást gyakorol a semmittevés az egyénekre? Milyen hatással van a családokra, illetve a közösségre?

Munka, szórakozás és pihenés

- Miért fontos, hogy egyensúlyban tartsuk életünkben a munkát, a szórakozást és a pihenést?

Meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt a munka, a szórakozás és a pihenés között. Egy régi közmondás szerint a semmittevés a legnehezebb munka, mert nem lehet közben pihenni. Munka nélkül nincs értelme a pihenésnek.

Pihenni azonban nem csak kellemes és szükséges, de meg is parancsolták, hogy pihenjünk a sabbatnapon (lásd 2 Mózes 20:10; T&Sz 59:9–12). A hat napon át tartó munka után a nyugalom napja felfrissülést hoz a következő hétre. Az Úr „a föld teljességét” is megígéri azoknak, akik megtartják a sabbat napját (lásd T&Sz 59:16–20; lásd még e könyv 24. fejezetét).

A hét többi napján – a munka mellett – időt szakíthatunk arra, hogy fejlesszük tehetségeinket, foglalkozzunk kedvenc időtöltéseinkkel,

kiránduljunk, illetve egyéb olyan tevékenységet végezzünk, amelyek felfrissítenek bennünket.

- Hogyan tarthatjuk egyensúlyban a munkát, a szórakozást és a pihenést? Hogyan segíthetnek a szülők gyermekeiknek, hogy megőrizték ezt az egyensúlyt?

A munka áldásai

- Milyen áldások származhatnak a becsületes munkából?

Az Úr kinyilatkoztatta Ádámnak: „Orczád verítékével egyed a te kenyeredet” (1 Mózes 3:19). Ez nemcsak világi értelemben vett törvény volt, hanem Ádám lelkének szabadulásáért hozott törvény is. Valójában nincs éles határ a lelki, a szellemi és a fizikai munka között. A munka létfontosságú ahhoz, hogy gyarapodhassunk, fejleszthessük jellemünket, és sok egyéb miatt is, amit a tétlen ember sohasem ismerhet meg.

David O. McKay elnök ezt mondta: „Ismerjük fel, hogy a munka kiváltsága: ajándék, a munkához való erő: áldás, és a munka szertete: siker” (*Pathways to Happiness* [1957], 381).

„...az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25). A munka a teljes öröm kulcsa Isten tervében. Ha igazlelkűek vagyunk, vissza fogunk térni Mennyei Atyánk színe elé. Ott pedig bőven lesz munkánk. Ahogy hasonlónak válunk Hozzá, a munkánk is hasonlónak válik az Övéhez. Az Ő munkája pedig az, „hogy véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

További szentírások

- Mózes 4:23–25 (megmondták Ádámnak: egész életén át dolgoznia kell, hogy legyen élelme)
- T&Sz 56:16–17 (Isten figyelmezteti a gazdagokat és a szegényeket, hogy ne legyenek kapzsik, irigyek és lusták)
- T&Sz 58:26–29 (buzgón munkálkodjunk a jó ügyekért)
- Máté 25:14–30 (a táalentumokról szóló példázat)

- Efézusbeliek 4:28 (ne lopj, inkább dolgozz)
- 1 Thessalonikabeliek 4:11–12 (dolgozz saját kezeddel)
- 2 Nefi 5:17 (Nefi azt tanította népének, hogy dolgozzanak és iparkodjanak)

A szolgálat

28. fejezet

Hogyan szolgálhatunk?

- Gondolkozz el azon, hogyan szolgáltak már téged és családtagjaidat más emberek!

Jézus kijelentette: „...én ti köztetek olyan vagyok, mint a ki szolgál” (Lukács 22:27). Jézus igaz tanítványaiként nekünk is szolgáljunk kell másokat.

A szolgálat azt jelenti, hogy segítünk azoknak, akiknek támogatásra van szükségük. A krisztusi szolgálat a Szabadító iránt érzett valódi szeretetből fakad, valamint abból a szeretetből és törődésből, melyet azok iránt érzünk, akiken segíthetünk az Ő irányításával. A szeretet több egy érzésnél; amikor szeretünk másokat, segíteni akarunk nekik.

Mindannyiunknak hajlandónak kell lennünk a szolgálatra – tekintet nélkül a jövedelmünkre, korunkra vagy társadalmi helyzetünkre. Néhány ember azt gondolja, hogy kizárólag a szegény és egyszerű embereknek kell szolgálatot végezniük. Mások pedig azt hiszik, hogy csak a gazdagoknak kell szolgálniuk. Jézus azonban mást tanított. Amikor két tanítványának az édesanyja azt kérte Tőle, hogy fogadja be őket a királyságába, Jézus így felelt: „...hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; És a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok” (Máté 20:26–27).

A szolgálatnak sok fajtája van. Segíthetünk másoknak anyagiilag, nyújthatunk szociális jellegű segítséget, vagy támogathatjuk őket fizikailag, illetve lelkiileg is. A rászorulóknak adhatunk például pénzt vagy egyéb szükséges dolgokat. Úgy is segíthetünk a szükségét látóknak, hogy bőkezű böjti felajánlást teszünk. Barátai lehetünk egy újonnan érkezőnek. Gondozhatjuk egy idős ember kertjét, vagy ápolhatunk valakit, aki beteg. Taníthatjuk az

evangéliumot annak, akinek szüksége van az igazságra, vagy megvigasztalhatunk valakit, aki gyászol.

Egyformán tehetünk kisebb vagy nagyobb szolgálatokat is. Sohasem szabad csak azért visszatartani a segítségünket, mert nem tudunk nagy és látványos dolgokat megtenni. Egy özvegy mesélt két gyermekéről, akik röviddel azután látogatták meg, hogy a városba költözött. A gyerekek ebédet hoztak neki és egy kis kártyát, melyen ez állt: „Ha segítségre van szüksége, hívjon minket!” Az özvegynek nagyon jól esett ez az apró figyelmesség, és sohasem felejtette el.

Néha azonban hatalmas áldozatokat kell hoznunk, hogy szolgáljunk valakit. A Szabadító az életét adta értünk, hogy szolgáljon minket.

- Gondolj azokra a családban vagy a közösségben élő emberekre, akik anyagi, szociális, fizikai vagy lelki segítségre szorulnak! Gondolkozz el azon, hogyan szolgálhatnád őket!

Miért akarja a Szabadító, hogy szolgáljunk másokat?

- Miért akarja az Úr, hogy szolgáljunk másokat?

Isten munkája férfiak és nők, fiúk és leányok szolgálatán keresztül megy végbe. Spencer W. Kimball elnök azt mondta: „Isten valóban figyel minket, és vigyáz ránk. Általában azonban egy másik ember által elégti ki a szükségleteinket” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball [2006]. 89.*).

Életünk során mindannyian rászorulunk mások segítségére. Amikor csecsemők voltunk, szüleink etettek, ruháztak minket, és gondoskodtak rólunk. E törődés nélkül meghaltunk volna. Ahogy növekedtünk, mások segítettek készségeink és tulajdonságaink fejlesztésében. Sokunkat ápolni kellett, amikor betegek voltunk. Máskor pénzre volt szükségünk, amikor anyagi válságba kerültünk. Néhányan azt kérjük Istentől, hogy áldja meg a rászorulókat, majd semmit nem teszünk értük. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten rajtunk keresztül munkálkodik.

Amikor segítünk egymásnak, Istent szolgáljuk. Benjámin király, aki egy nagyszerű uralkodó volt a Mormon könyve idejében, saját

példájával tanította meg népének ezt a tantételt. Egész életében szolgálta őket, és maga gondoskodott megélhetőségéről ahelyett, hogy a nép tartotta volna el. Egy sugalmazott beszédben elmagyarázta, miért szerette a szolgálatot:

„...amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok.

...és ha én, akit ti királyotoknak hívtok, azon fáradozom, hogy titeket szolgáljalak, akkor nem kellene-e nektek is azon fáradoznotok, hogy egymást szolgáljátok?” (Móziás 2:17–18).

- Mit tehetünk azért, hogy készen álljunk mások szükségleteinek kielégítésére?

A szolgálaton keresztül áldásokat kapunk

- Milyen áldásokat kaphatunk mások szolgálata által?

Amikor másokat szolgálunk, fontos áldásokat kapunk. A szolgálaton keresztül megerősödik az egymás iránti szeretetünk, és egyre önzetlenebbek leszünk. Amikor mások problémáinak megoldásán munkálkodunk, sajátjaink már kevésbé tűnnek súlyosnak. Ahhoz, hogy örök életet nyerjünk, szolgálnunk kell másokat. Isten azt mondta, hogy akik Vele akarnak élni, szeressék és szolgálják az Ő gyermekeit (lásd Máté 25:34–40).

Amikor megfigyeljük azoknak az életét, akik önzetlenül szolgálnak, láthatjuk, hogy többet kapnak vissza, mint amennyit adtak. Ilyen volt Paul is, egy utolsó napi szent, akinek mindkét lába lebénult egy balesetben. Egyesek keserűvé és magatehetetlenné váltak volna, ő azonban inkább másokra gondolt. Szakmát tanult, majd vásárolt egy házat, ahol feleségével otthont biztosítottak elhagyott, hajléktalan gyermekeknek. Néhányan közülük súlyos fogyatékoságban szenvedtek. A 20 évvel később bekövetkezett haláláig folyamatosan szolgálta ezeket a gyermekeket és másokat is. Cserébe rengeteg szeretetet kapott. Gondolatai elterelődtek lebénult lábairól, és közelebb került az Úrhoz.

Spencer W. Kimball elnök azt mondta: „Sokkal eredményesebbé válunk, amikor másokat szolgálunk, sőt könnyebb »megtalálnunk«

önmagunkat. Hiszen még oly sok minden van, amit meg kell találnunk magunkban!” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 93.).

Lehetőségek a szolgálatra

Néhányan csak azokat szolgáljuk, akikkel szeretünk együtt lenni, és másokat elkerülünk. Jézus azonban azt a parancsolatot adta, hogy mindenkit szeressünk és szolgáljunk. A szolgálatra nagyon sok lehetőség adódik (lásd Móziás 4:15–19).

Szolgálhatjuk például a családtagjainkat. A házastársak legyenek tisztában egymás szükségleteivel. A szülők ne csak azáltal szolgálják gyermekeiket, hogy etetik és ruházzák, hanem hogy tanítják is őket, valamint játszanak és együtt dolgoznak velük. A gyermekek szolgálhatnak úgy, hogy segítenek a házimunkában, valamint a testvéreiknek.

A férj és a feleség szolgálja és segíti egymást. Segíthetnek egymásnak a gyermekek gondozásában, illetve támogathatják egymást egyéni érdeklődésük és foglalatosságaik terén. Az édesanya és az édesapa áldozatot hozhat azáltal, hogy misszióba küldi gyermekét. A báty megvigasztalhatja kishűgát, aki fél a sötétben, vagy taníthatja olvasni. Prófétáink azt mondták, hogy a család a társadalom legfontosabb egysége. Jól kell szolgálnunk családunkat (lásd Móziás 4:14–15).

Számos lehetőség kínálkozik arra, hogy szolgáljuk szomszédainkat, barátainkat, sőt még az idegeneket is. Segíthetünk egy szomszédnak, ha például nehézséget okoz neki a termés betakarítása a vihar előtt. Vigyázhatunk egy beteg édesanya gyermekeire, vagy segíthetünk neki a házimunkában. Ha látjuk, hogy egy fiatal férfi kezd eltávolodni az egyháztól, segíthetünk neki visszatérni. Ha kigúnyolnak egy gyermeket, barátkozhatunk vele, és meggyőzhetünk másokat is, hogy legyenek hozzá kedvesek. Nem kell ismernünk azokat az embereket, akiket szolgálunk. Meg kell találnunk a módját annak, hogy Mennyei Atyánk gyermekei közül minél többet tudjunk szolgálni.

Ha vannak különleges tehetségeink, azok által is szolgálhatunk. Isten azért áld meg minket tehetségekkel és képességekkel, hogy ezekkel jobbra telessük mások életét.

Az egyházban is van lehetőségünk szolgálni. Az egyházi szervezet egyik célja éppen az, hogy lehetőségeket adjon számunkra mások megsegítésére. Az egyház tagjai szolgálhatnak azért, hogy misszionáriusi munkát végeznek, elfogadják a vezetőségi feladatokat, meglátogatnak más egyháztagokat, tanítanak az osztályokban, illetve egyéb egyházi munkák révén is. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában nincs fizetett, hivatásos papság, így minden egyházi teendőt az egyháztagoknak kell ellátniuk.

- Hogyan szakíthatunk elég időt családunkra a számtalan egyházi és közösségi szolgálat mellett?

Jézus Krisztus a szolgálat tökéletes példája

- Melyek a kedvenc szentírásbeli történeteid azok közül, ahol a Szabadító példát mutat a szolgálatra?

A Szabadító a szolgálat tökéletes példája. Elmagyarázta, hogy nem azért jött a földre, hogy Őt szolgálják, hanem azért, hogy Ő szolgáljon bennünket, és az életét adja értünk (lásd Máté 20:28).

Fel sem foghatjuk, hogy Jézus Krisztus mennyire szeret minket. Amikor a földön járt, szolgálta a szegényeket, a tudatlanokat, a bűnösöket és a megvetetteket. Mindazoknak, akik figyeltek szavára, tanította az evangéliumot. Éhes emberek tömegeit táplálta, akik azért jöttek, hogy hallják Őt. Meggyógyította a betegeket, és feltámasztotta a halottakat.

Ő a föld Teremtője és a mi Szabadítónk, mégis sok alázas szolgálatot végzett. Keresztre feszítése előtt találkozott tanítványaival. Miután tanította őket, fogott egy tál vizet és egy kendőt, majd megmosta a lábukat (lásd János 13:4–10; lásd még az ebben a fejezetben található képet). Abban az időben a vendégek lábának megmosása a tisztelet jele volt, és általában szolgálk végezték ezt a

Tanároknak: Amikor megosztjuk a biznyságunkat Jézus Krisztusról, meghívjuk a Szentlelket, és érezhetjük a hatását. A felkészülésed és tanításod során folyamatosan keresd annak módját, hogy biznyságot teless a Szabadítóról, arra buzdítva tanulóidat, hogy ők is megtegyék ugyanezt.

feladatot. Jézus a szeretet és a szolgálat példajaként tette ezt. Amikor hajlandók vagyunk a szeretet szellemében másokat szolgálni, hasonlóbbá válunk Krisztushoz.

- Mit tanulhatunk a Szabadító szolgáltról mutatott példájából?

További szentírások

- Móziás 2 (Benjámin király beszéde a szolgálatról)
- T&Sz 81:5 (segítsünk, emeljünk fel és erősítsünk másokat)
- Kolossébeliek 3:23–24 (úgy szolgálj másokat, ahogy az Urat szolgálád)
- Alma 17–18 (Ammon szolgálta a királyt)
- Galátziabeliek 5:13 (szeretettel szolgáljunk másokat)

Az Úr egészségre vonatkozó törvénye

29. fejezet

Testünk Isten temploma

Földre jövetelünk egyik legnagyobb áldása az, hogy fizikai testet kaptunk. Szükségünk van egy fizikai testre, hogy olyanná válhassunk, mint Mennyei Atyánk. Testünk olyannyira fontos, hogy azt az Úr templomnak nevezi (lásd 1 Korinthusbeliek 3:16–17; 6:19–20). A testünk szent.

Mivel testünk ennyire fontos, Mennyei Atyánk azt akarja, hogy megfelelően gondoskodjunk róla. Tudja, hogy boldogabb és jobb emberek lehetünk, ha egészségesek vagyunk. Ha testünk és elménk tiszta, velünk lehet a Szentlélek. Atyánk tudja, hogy életünk során kísértésekkel kell szembenéznünk, melyek arra csábítanak, hogy helytelenül bánjunk testünkkel, és káros dolgokat fogyaszszunk. Ezért elmondta nekünk, hogy mely dolgok egészségesek, és melyek ártalmasak. Az Istentől kapott, egészségünkkel kapcsolatos ismeretek többsége a Tan és a szövetségek 89. szakaszában található. Ezt a kinyilatkoztatást a Bölcsesség szavának hívjuk.

Ahhoz, hogy érdeemesek legyünk a templomba való belépésre, engedelmességnünk kell a Bölcsesség szavának. Ha nem engedelmességnünk a Bölcsesség szavának, az Úr Lelke visszahúzódik tőlünk. Ha beszennyezzük „Isten templomát”, amely a mi testünk, akkor fizikailag és lelkileg egyaránt kárt okozunk magunknak.

Parancsolatot kaptunk, hogy mit ne vegyünk magunkhoz

- Az Úr mely dolgokról parancsolta meg nekünk, hogy ne vegyük magunkhoz?
-

Az Úr azt parancsolta, hogy ne fogyasszunk bort és más erős, vagyis alkoholtartalmú italokat. Az Első Elnökség azt tanította, hogy az erős italok gyakran vezetnek kegyetlenkedéshez, szegénységhez, betegségekhez és szerencsétlenségekhez az otthonokban. Sokszor becstelenségbe és erkölcstelenségbe taszítanak, és a józan ítélőképesség elvesztését okozzák. Ez egy átok azok számára, akik azt isszák. (Lásd "Message of the First Presidency," *Improvement Era*, Nov. 1942, 686.) Azok a várandós anyák, akik isznak, veszélyeztetik magzatuk fizikai és szellemi fejlődését. Rengeteg autóbaleset is történik minden évben azok miatt, akik alkoholt fogyasztottak.

Az Úr azt is mondta, hogy „a dohány nem való... a testnek” (T&Sz 89:8). A dohányzás testünket és lelkünket is károsítja. Ne cigarettázzunk, ne szivarozzunk, és ne rágjunk dohányt. A tudósok kimutatták, hogy a dohányzás számtalan betegséget okoz, és károsítja a születendő gyermeket is.

Az Úr azt is megparancsolta, hogy ne fogyasszunk „forró italokat” (T&Sz 89:9). Egyházi vezetőink azt mondták, hogy ez a kávéra és a teára vonatkozik, melyek káros anyagokat tartalmaznak. El kell kerülnünk minden olyan italt, melyben káros anyag van.

Ne használjunk kábítószerket, kivéve, ha az orvos indokoltnak látja valamely kezelés során. Egyes kábítószeresek sokkal károsabbak, mint az alkohol vagy a dohány (melyek szintén kábítószernek számítanak). Azoknak, akik visszaélnek ezekkel a kábítószeresekkel, segítséget kell kérniük, erőért kell imádkozniuk, és tanácskozniuk kell a püspökükkel, hogy teljes mértékben bűnbánatot gyakorolhassanak, és tisztává váljanak.

Tartózkodjunk mindentől, amiről tudjuk, hogy káros a szervezeteinkre. Ne használjuk semmi olyan anyagot, amely függőséget okozhat. Tartózkodjunk a mértéktelen evéstől is. A Bölcsesség szava nem sorolja fel az összes olyan dolgot, melyektől tartózkodnunk kell, illetve amelyeket fogyaszthatunk, hanem bizonyos

Tanároknak: Listák készítésével felkeltheted a tanulók érdeklődését, és segíthetsz nekik a témára összpontosítani. Miközben az osztály tagjai, illetve a családtagok megbeszélik, mely anyagokról parancsolta meg nekünk az Úr, hogy ne vegyük magunkhoz, felkérhetsz valakit, hogy írja fel a válaszokat a táblára vagy egy nagyobb papírra. Ugyanígy készíthettek egy listát, amikor megbeszélik, hogy mely dolgok egészségesek a testünk számára.

útmutatásokat ad nekünk. Ez egy értékes fizikai törvény, egyszerűs mind nagyszerű lelki törvény is. Ha a Bölcsesség szava szerinti élünk, lelkileg megerősödünk, mert ha megtisztítjuk testünket, velünk lehet az Úr Lelke.

- Melyek azok a dolgok, melyeket a Bölcsesség szava nem nevez meg, mégis kerülnünk kell őket?

Tanítást kaptunk arról, milyen dolgok válnak hasznára a testünknek

- A Bölcsesség szava szerint mely dolgokat mondta az Úr hasznosnak a testünk számára?

A gyümölcsök, a zöldségek és a gyógynövények jó hatással vannak testünkre – fogyasszuk ezeket bölcsen és hálaadással.

A madarak és az állatok húsa szintén fogyasztható ételként, ennek ellenére mértékkel együnk húst (lásd T&Sz 49:18; 89:12). A hal is értékes táplálék.

A gabonafélék hasznosak testünk számára, különösen a búza.

- Hogyan áldotta meg életedet e táplálékok fogyasztása?

Fontos a munka, a pihenés és a mozgás

- Milyen kapcsolatban áll a munka, a pihenés és a mozgás az Úr egészségre vonatkozó törvényével?

A Tan és a szövetségek 89. szakaszán kívül más szentírások is tanítanak arról, hogyan lehetünk egészségesek. Az egyik helyen ezt olvashatjuk: „Hagyjatok fel a tétlenkedéssel; hagyjatok fel azzal, hogy tisztátalanok vagytok; ...hagyjatok fel azzal, hogy tovább aludjatok, mint szükséges; korán térjetek ágyatokba, hogy ne legyetek fáradtak; keljete fel korán, hogy testetek és elmétek erőre kaphasson” (T&Sz 88:124). Az is megmondattott, hogy „hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat” (2 Mózes 20:9). Az Úr azt tanácsolta, hogy ne dolgozzunk erőnk felett (lásd T&Sz 10:4).

Az egyik utolsó napi próféta azt mondta nekünk, hogy őrizzük meg testi egészségünket. Tanácsa így szólt: „A tápláló ételek, a

rendszeres testmozgás és a megfelelő alvás szükségesek ahhoz, hogy erős legyen a testünk, csakúgy, ahogyan a rendszeres szentírás-tanulmányozás és imádkozás is megerősíti az elmét és a lelket” (Thomas S. Monson, in Conference Report, Oct. 1990, 60; vagy *Ensign*, Nov. 1990, 46).

Az Úr áldásokat ígér azoknak, akik betartják az egészségre vonatkozó törvényét

- Milyen áldásokban részesülünk, ha engedelmessé válunk a Bölcsesség szavának?

Mennyei Atyánk egészségre vonatkozó törvényeket adott nekünk, hogy megtanítson minket arra, miként gondoskodjunk testünkről. A szentírások átadják nekünk Isten törvényét: „...nem időleges parancsolatot adtam..., mert az én parancsolataim lelkiek” (T&Sz 29:35). Ez azt jelenti, hogy a fizikai állapotunkra vonatkozó parancsolatai a lelki jólétünket szolgálják.

Amikor betartjuk az Úr egészségre vonatkozó törvényét, és engedelmessé válunk a többi parancsolatának is, az Úr megígéri, hogy fizikailag és lelkileg egyaránt megáld bennünket.

Megígérte, hogy fizikailag egészségesek leszünk, ennek pedig az lesz az eredménye, hogy „fut[unk] és nem lesz[ünk] fáradtak, és jár[unk] és nem lankad[unk] el” (T&Sz 89:20). Ez egy csodálatos áldás, de a lelki áldások, melyeket ígért, még a fizikai áldásoknál is nagyszerűbbek.

Az Úr megígérte, hogy „bölcsességre és a tudás nagyszerű kincseire talál[unk] rá, méghozzá rejtett kincsekre” (T&Sz 89:19), vagyis a Szentlélek kinyilatkoztatásain keresztül majd fontos igazságokat tanít nekünk. Boyd K. Packer elnök azt mondta: „A fizikai testünk lelkünk eszköze. Abban a csodálatos kinyilatkoztatásban, a Bölcsesség szavában, megmondták nekünk, hogyan tartsuk tisztán testünket a szennyeződésektől, melyek eltompíthatják, vagy akár el is pusztíthatják azokat a különleges fizikai érzékeket, melyek a lelki kommunikációt biztosítják. A Bölcsesség szava egy kulcs az egyéni kinyilatkoztatáshoz” (in Conference Report, Oct. 1989, 16; vagy *Ensign*, Nov. 1989, 14).

Az Úr azt is megígérte, hogy a pusztító angyal elkerül bennünket. Heber J. Grant elnök azt mondta: „Ha ti és én az élet, az egészség, a test és az elme erejének áldásaira vágyunk; ha arra vágyunk, hogy a pusztító angyal elhaladjon mellettünk, ahogy Izráel fiainak idejében is tette, akkor engedelmeskednünk kell a Bölcsesség szavának; akkor Isten el van kötelezve, és az áldások megadatnak nekünk” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant* [2002]. 202.).

- Hogyan segíthetünk a gyermekeknek és a fiataloknak megérteni a Bölcsesség szavának örökkévaló jelentőségét?
- Hogyan segíthetünk azon családtagjainknak vagy barátainknak, akiknek nehézséget okoz engedelmeskedni a Bölcsesség szavának?

További szentírások

- Bírák 13:13–14; Példabeszédek 20:1; Ésaías 5:11–12; Dániel 1 (kerüljük az erős italokat)
- T&Sz 59:16–20 (a földből sarjadó, az embernek hasznos dolgok)
- Példabeszédek 23:20–21 (intés a részegséggel, a falánksággal és a lustasággal kapcsolatban)
- T&Sz 136:24 (fel kell hagyni a részegeskedéssel)

A jószívűség

30. fejezet

Mi a jószívűség?

- Hogyan határoznád meg a jószívűség fogalmát?

A Szabadító élete híven tükrözi az összes ember iránt érzett tiszta szeretetét. Még az életét is feláldozta értünk. A jószívűség azt a tiszta szeretetet jelenti, amely a Szabadító Jézus Krisztusban van. Ő azt parancsolta nekünk, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeret minket. A szentírások elmondják, hogy a jószívűség a tiszta szívből ered (lásd 1 Timótheus 1:5). Akkor szeretünk tisztán, szívből, amikor valódi törődést és együttérzést mutatunk minden testvérünk iránt.

A jószívűség a legnagyobb erény

Mormon próféta azt mondta: „Ragaszkodjatok tehát a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között, mert minden dolognak el kell múlnia – De a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart” (Moróni 7:46–47; lásd még 1 Korinthusbeliek 13; 2 Nefi 26:30; Moróni 7:44–45, 48).

A Szabadító példát mutatott életével, melyet követnünk kell. Ő Isten Fia volt. Tökéletes szeretet lakott benne. Ő megmutatta, hogyan szeressünk. Megtanította nekünk, hogy felebarátaink lelki és fizikai szükségletei legalább annyira fontosak, mint a sajátunk. Mielőtt életét adta értünk, azt mondta:

„Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a miképpen én szerettelek titeket.

Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János 15:12–13).

Az Úrral való beszélgetése közben Moróni így szólt:

„...emlékszem, hogy azt mondtad, hogy olyannyira szeretted a világot, hogy letetted életedet a világért...

És most tudom, hogy ez a szeretet, melyet az emberek gyermekei iránt éreztél, jószívűség; ha tehát nincs az emberekben jószívűség, akkor nem örökölhetik azt a helyet, amit Atyád palotáiban elkészítettél” (Ether 12:33–34).

Valószínűleg nem lesz szükség arra, hogy életünket adjuk, ahogy a Szabadító tette. Azonban lehet bennünk jószívűség, ha Őt állítjuk életünk középpontjába, és követjük példáját és tanításait. A Szabadítóhoz hasonlóan mi is megáldhatjuk testvéreink életét itt a földön.

- Miért a jószívűség a legnagyobb erény?

A jószívűség azt jelenti, hogy gondoskodunk a betegekről, a bánkódókról és a szegényekről

A Szabadító gyakran történetek és példabeszédek által tanított. Az irgalmas szamaritánus története azt tanítja nekünk, hogy segítenünk kell a rászorulókon, tekintet nélkül arra, hogy azok barátaink-e, vagy sem (lásd Lukács 10:30–37; lásd még James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. [1916], 430–32). Pédabeszédében a Szabadító elmondta, hogy volt egy ember, aki épp úton volt egy másik városba, amikor rablók támadtak rá. Elvették a ruháját és a pénzét, megverték, majd otthagyták félholtan az út szélén. Arra járt egy pap, aki meglátta őt, de elment mellette. Ezután egy lévita, vagyis egy templomszolga jött, aki szintén ránézett, majd továbbhaladt. Később egy szamaritánus ment arra, akiket a zsidók lenéztek. Amikor meglátta a férfit, megszánta őt (lásd a fejezetben található képet). Letérdelt mellé, bekötözte a sebeit, és számárháton egy fogadóba vitte. Az irgalmas szamaritánus pénzt adott a fogadósnak, hogy viselje gondját az embernek, amíg felépül.

Jézus azt tanította, hogy adjunk ételt az éhezőknek, hajlékot az otthontalanoknak és ruhát a szegényeknek. Amikor meglátogatjuk a betegeket és azokat, akik börtönben vannak, az olyan, mintha Őérte tennénk meg ezeket. Azt ígérte, hogy amennyiben meg tesszük ezeket a dolgokat, örökölni fogjuk királyságát. (Lásd Máté 25:34–46.)

Ne próbáljuk eldönteni, hogy vajon az illető tényleg megérdemli-e a segítséget, vagy sem (lásd Móziás 4:16–24). Ha már gondoskodunk saját családunk szükségleteiről, akkor segítenünk kell mindenkin, aki arra rászorul. Így olyanná válhatunk, mint Mennyei Atyánk, aki „esőt ád” az igazlelkűknek és a hamisaknak egyaránt (Máté 5:44–45).

Thomas S. Monson elnök arra emlékeztetett bennünket, hogy vannak olyanok, akiknek a fizikai dolgoknál többre van szükségük:

„Tegyük fel magunknak a kérdést: »Cselekedtem-e valami jót e nap? Segítettem-e valakin én?» [Hymns, no. 223]. Micsoda mintája ez a boldogságnak! A megelégedettség és a belső béke mily nagyszerű receptje ez – hálát ébreszteni egy másik emberi lényben!

A lehetőségeink, hogy adjunk önmagunkból, valóban korlátlanok, de ugyanakkor mulandók is. Vannak szívek, melyeket fel kell vidítanunk; kedves szavak, melyeket ki kell mondanunk; ajándékok, melyeket át kell adnunk; jótettek, melyeket el kell végeznünk; és lelkek, akik megmentésre várnak” (lásd *Liahóna*, 2002. jan. 69.).

- Hogyan jellemeznéd azokat az embereket, akik az irgalmas szamaritánusról szóló példázatban elmentek a sebesült férfi mellett? Hogyan jellemeznéd a szamaritánust? Miként vonatkoztathatjuk a mi életünkre ennek a példázatnak az üzenetét?

A jószívűség szívből fakad

- Hogyan szerethetjük az embereket bűneik és hibáik ellenére?

Ha úgy adunk a rászorulóknak, hogy nem érzünk könnyörületet irántuk, akkor nincs bennünk jószívűség (lásd 1 János 3:16–17). Pál apostol azt tanította, hogy amikor megvan bennünk a jószívűség, akkor jó érzéssel vagyunk minden ember iránt. Türelmesek és kedvesek vagyunk, nem kérkedünk, nem vagyunk büszkék, önzőek vagy gorombák. Amikor megvan bennünk a jószívűség, nem emlékezünk a mások által elkövetett gonoszságra, és nem is örülünk annak. Nem azért teszünk jó dolgokat, hogy abból előnyünk származzon. Ehelyett inkább osztozunk azok örömeiben, akik igaz életet élnek. Ha megvan bennünk a jószívűség, akkor hűségesek vagyunk, a legjobbat feltételezzük másokról, és kedvesen bánunk

velük. A szentírások azt tanítják, hogy a jószívűség soha el nem fogy (lásd 1 Korinthusbeliek 13:4–8).

A Szabadító a példaképünk arra, hogyan érezzünk mások iránt, és miként bánjunk velük. Ő megvetette a gonosztságot, de bűneik ellenére szerette a bűnösöket. Könyörületes volt a gyermekekkel, az idősekkel, a szegényekkel és a rászorulókcal egyaránt. Oly hatalmas szeretet volt benne, hogy könyörgött Mennyei Atyánknak, bocsásson meg azoknak a katonáknak, akik szegeket vertek kezébe és lábába (lásd Lukács 23:34). Azt tanította nekünk, hogy ha nem bocsátunk meg egymásnak, akkor Mennyei Atyánk sem fog megbocsátani nekünk (lásd Máté 18:33–35). Így szólt: „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és imádkoztatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket. [...] Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek?” (Máté 5:44, 46). Meg kell tanulnunk úgy éreznünk mások iránt, ahogy Jézus érzett.

A jószívűség erényének fejlesztése

- Hogyan válhatunk még inkább jószívűvé?

Jószívűvé válhatunk egyrészt úgy, ha tanulmányozzuk Jézus Krisztus életét, és betartjuk a parancsolatait. Nézzük meg, hogyan cselekedett bizonyos helyzetekben, és kövessük az Ő példáját, amikor hasonló helyzetbe kerülünk.

Másrészt amikor úgy érezzük, hogy nincs bennünk elég szeretet, imánkban kérhetjük, hogy töltsön el bennünket nagyobb jószívűség. Mormon így buzdított minket: „Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet [jószívűségi], melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak” (Moróni 7:48).

Tanároknak: „A jószívűség erényének fejlesztése” alcím alatt az első négy bekezdés megtanít egy-egy módszert, melyek által még inkább jószívűvé válhatunk. Amennyiben a hely lehetővé teszi a csoportos beszélgetést, akkor bontsd az osztályt, illetve a családodat négyfős csoportokra. A csoportok minden tagjának jelölj ki a négy bekezdésből egyet. Buzdítsd a résztvevőket, hogy tanulmányozzák magukban a számukra kijelölt bekezdéseket, egyúttal kérd meg őket, idézzenek fel ismerőseik életéből vagy szentírásbeli történetek alapján olyan példákat, melyek bemutatják a jószívűvé válás ezen módját. Ezt követően kérd meg őket, hogy a csoportjukban osszák meg egymással a példáikat.

Harmadszor, megtanulhatjuk szeretni magunkat, ami azt jelenti, hogy Mennyei Atyánk gyermekeként felismerjük valódi értékünket. A Szabadító azt mondta, úgy szeressünk másokat, *ahogy magunkat szeretjük* (lásd Máté 22:39). Magunkat pedig akkor fogjuk szeretni, ha bízunk önmagunkban, és tiszteljük magunkat. Ehhez engedelmeskednünk kell az evangélium tantételeinek, meg kell bánunk minden helytelen cselekedetünket, és meg kell bocsátanunk magunknak, amikor megbántuk a bűneinket. Jobban fogjuk szeretni magunkat, amikor érezni tudjuk azt a mély és megnyugtató bizonyosságot, hogy a Szabadító valóban szeret bennünket.

Negyedszer, igyekezzünk elkerülni, hogy jobbnak gondoljuk magunkat másoknál. Türelmesebbek lehetünk a hibáikkal szemben. Joseph Smith azt mondta: „Minél közelebb kerülünk mennyei Atyánkhoz, annál inkább hajlunk arra, hogy [könyörülettel] tekintsünk az elpusztuló lelkekre; legszívesebben a vállunkra vennénk őket, és hátunk mögé hajítanánk bűneinket” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 451.).

A Mormon könyvében olvashatunk Énósról, egy fiatal férfiről, aki tudni szeretne volna, hogy bocsánatot nyert-e bűneire. Azt mondta: „...lelkem éhezett; és letérdeltem Alkotóm előtt, és erős imával és könyörgéssel fohászkodtam hozzá a saját lelkemért; és egész nap fohászkodtam hozzá; igen, és amikor eljött az éjszaka, még mindig magasra emeltem a hangom, hogy az elérte a mennyeket.

És egy hang szólt hozzám, mondván: Énós, bűneid megbocsáttak neked, és áldott leszel” (Énós 1:4–5).

Az Úr elmagyarázta Énósnak, hogy bocsánatot nyert bűneire a Krisztusba vetett hite miatt. Amikor Énós meghallotta ezeket a szavakat, többé már nem gondolt magára. Tudta, hogy az Úr szereti és megáldja, ezért ettől kezdve barátai és rokonai, a nefiták jóléte miatt aggódott. Kiöntötte értük lelkét Istennek. Az Úr válaszában azt mondta, hogy azon parancsolatok iránti hithűségük arányában fogja megáldani őket, melyeket eddig nekik adott. E szavak hallatán Énós szeretete még tovább erősödött, és hosszan imádkozott a lámánitákért, akik a nefiták ellenségei voltak. Az Úr teljesítette kívánságát, és Énós élete hátralévő részét azzal töltötte, hogy

megpróbálta megmenteni a nefiták és a lámániták lelkét. (Lásd Énós 1:6–26.)

Énós annyira hálás volt az Úr szeretetéért és bocsánatáért, hogy hajlandó volt arra áldozni életét, hogy másokat is hozzásegítsen ehhez az ajándékhoz. Énós igazán jószívűvé vált, és mi is azzá válhatunk. Sőt, azzá is kell válnunk, ha szeretnénk megörökölni azt a helyet, mely elő lett készítve számunkra Atyánk királyságában.

További szentírások

- Kolossébeliek 3:12–14 (a jószívűség tökéletesen összefog mindent)
- Alma 34:28–29 (imáink hiábavalók, ha cselekedeteink nem jószívűségből fakadnak)
- 1 Korinthusbeliek 12:29–13:3 (a jószívűség meghatározása)
- T&S 121:45–46 (töltsön el bennünket jószívűség minden ember iránt)

A becsületesség

31. fejezet

A becsületesség a szabadulás tantétele

- Milyen lenne a társadalmunk, ha mindenki tökéletesen becsületes lenne?

A 13. hittétel kijelenti: „Hiszünk abban, hogy tisztességesnek... kell lennünk.” A Mormon könyve beszámol egy népről, melyet „Isten, valamint az emberek iránt tanúsított buzgóságuk is megkülönböz[tetett]; mert minden dologban tökéletesen tisztességesek és egyenes derekúak voltak; és szilárdak a Krisztusba vetett hitben, méghozzá mindvégig” (Alma 27:27). Becsületességükről voltak ismertek Isten előtt és az emberek között. Fontos megtanulnunk, mi a becsületesség, hogy milyen kísértések próbálnak majd a becstelen útra terelni minket, és hogy ezeket miként győzhetjük le.

A szabadulásunkhoz elengedhetetlen, hogy teljesen becsületesek legyünk. Brigham Young elnök ezt mondta: „Amennyiben azokkal a kitételekkel együtt fogadjuk el a [szabadulást], ahogyan azt nekünk felajánlották, akkor őszintéknek kell lenni a gondolatainkban, a visszaemlékezéseinkben, az elmélkedéseinkben és életünk minden cselekedetében” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* [1997]. 293.).

Isten minden dologban becsületes és igazságos (lásd Alma 7:20). Nekünk is tisztességesnek kell lennünk minden dologban, hogy olyanná válhassunk, mint Ő. Járed fivére így tette bizonyosságát: „Igen, Uram, tudom, hogy te... az igazság Istene vagy, és nem hazudhatsz” (Ether 3:12). Ezzel szemben az ördög hazug, sőt, ő a hazugságok atyja (lásd 2 Nefi 9:9). „Azok, akik csálnak és hazudnak, valamint félrevezetnek és megtévesztenek, az ő szolgálivá vál-

nak” (Mark E. Petersen, in Conference Report, Oct. 1971, 65; vagy *Ensign*, Dec. 1971, 73).

A tisztességes emberek szeretik az igazságot és az igazságosságot. Becsületesek minden szavukban és tettekben; nem hazudnak, nem lopnak, és nem csálnak.

A hazugság becstelenség

A hazugság azt jelenti, hogy szándékosan becsapunk másokat. A hamis tanúságtétel a hazugság egyik formája. Az Úr ezt a parancsolatot adta Izráel gyermekeinek: „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot” (2 Mózes 20:16). Jézus is tanította ezt, amikor a földön járt (lásd Máté 19:18). A hazugságnak rengeteg formája létezik. Hazudunk, amikor valótlant állítunk, de akár egy gesztusunkkal vagy pillantásunkkal is becsaphatunk szándékosan másokat, és azzal is, hogy ha hallgatunk, vagy csak az igazság egy részét mondjuk el. Amikor az emberekkel elhitetünk valami olyat, ami nem igaz, akkor nem vagyunk tisztességesek.

Az Úr nem szereti a becstelenséget, és egy nap majd számot kell adnunk hazugságainkért. Sátán megpróbálja elhitetni velünk, hogy nem baj, ha hazudunk. Azt mondja: „...hazudj egy kicsit, ...nincs ebben bántás” (2 Nefi 28:8). Sátán arra buzdít bennünket, hogy próbáljuk meg igazolni hazugságainkat. A becsületes emberek felismerik Sátán kísértéseit, és elmondják a teljes igazságot, még akkor is, ha abból hátrányuk származik.

A lopás becstelenség

Jézus azt tanította: „...ne lopj” (Máté 19:18). A lopás azt jelenti, hogy elveszünk valamit, ami nem a miénk. Amikor engedély nélkül elveszünk valamit, ami például egy üzlet vagy egy közösség tulajdona, akkor lopást követünk el. Lopásnak számít, ha elveszünk a munkáltató tulajdonában lévő árut vagy felszerelést. Ha zenét,

Tanároknak: Ez a fejezet három részből áll, melyek leírják a becstelenség formáit: a hazugságot, a lopást és a csalást. Az osztály tagjait, illetve a családtagokat feloszthatod három csoportra. Minden csoport számára jelölj ki egyet a három rész közül. Kérd meg a csoportok tagjait, hogy magukban olvassák el a számukra kijelölt részt, és gondolják végig a becstelenség abban leírt formáját. Ezután osztályként, illetve családként beszéljétek meg az egyes részeket. Kérdezd meg, hogyan lehetünk becsületesek az említett helyzetekben.

filmet, képeket vagy írott szöveget másolunk a szerzői jog tulajdonosának engedélye nélkül, az is becsstelenség, a lopás egyik formája. Akkor is tisztességtelenek vagyunk, ha több visszajárót, vagy árut fogadunk el, mint amennyi nekünk jár. Lopásnak számít tehát az is, ha bármiből többet veszünk el, mint amennyi jár.

A csalás becsstelenség

Csalásnak számít, ha kevesebbet adunk vissza, mint amennyivel tartozunk, vagy amikor valami olyanhoz jutunk hozzá, amit nem érdemlünk meg. Néhány alkalmazott úgy csapja be munkáltatóját, hogy nem dolgozza le a teljes munkaidejét, mégis elfogadja a teljes fizetését. Vannak olyan munkáltatók, akik tisztességtelenül járnak el a munkavállalóikkal szemben, mert kevesebbet fizetnek nekik, mint amennyit kellene. Sátán azt mondja: „...húzz hasznot a másiktól szavai miatt, ássál vermet felebarátodnak” (2 Nefi 28:8). A becsstelenség egyik formája az is, amikor tisztességtelen előnyre teszünk szert. A silány minőségű szolgáltatás, a selejtes áru eladása szintén csalásnak számít.

Ne próbáljuk kimagyarázni becsstelenségünket

- Mi történik velünk lelkiileg, amikor igyekszünk kimagyarázni a becsstelenségünket?

Az emberek sokféleképpen próbálják kimagyarázni becsstelenségüket. Hazudnak, hogy védjék magukat, vagy hogy mások jó véleményel legyenek róluk. Vannak, akik azt mondják, azért loptak, mert szerintük járt nekik, amit elvettek, vagy hogy nagyobb szükségük volt rá, mint a tulajdonosnak. Vannak, akik azzal védekeznek, hogy szándékukban állt visszaadni, amit elloptak. Egyesek azért csalnak, hogy jobb jegyeket szerezzenek az iskolában, vagy mert „mindenki más is ezt teszi”, esetleg azért, hogy visszavághassanak.

Ilyen és ehhez hasonló indokokkal magyarázzák becsstelenségüket. Az Úr számára azonban nincs elfogadható indok. Amikor megpróbáljuk kimagyarázni tetteinket, azzal becsapjuk magunkat, és Isten Lelke elhagy minket. Végül pedig egyre becsstelenebbé válunk.

Lehetünk teljesen becsületesek

- Mit jelent teljesen becsületesnek lenni?

Annak érdekében, hogy teljesen becsületesek lehessünk, gondosan meg kell vizsgálnunk életünket. Ha felfedezzük, hogy akár a legkisebb mértékben is tisztességtelenek vagyunk, azonnal bánjuk meg azt.

Ha teljesen becsületesek vagyunk, akkor nem lehet bennünket megvesztegetni; hűek vagyunk minden ránk bízott dologhoz, a kötelességeinkhez, az egyességhez vagy szövetséghez, melyet kötöttünk, még akkor is, ha az pénzbe, a barátaink elvesztésébe, vagy akár a saját életünkbe is kerül. Ha így élünk, nem kell szégyenkeznünk sem az Úr, sem mások, sem pedig magunk előtt. Joseph F. Smith elnök azt tanácsolta: „Legyen minden ember élete olyan, hogy jelleme kiállhassa a legszigorúbb ellenőrzést is, olyan, mint egy nyitott könyv, hogy ne kelljen semmitől meghátrálnunk, illetve semmi miatt szégyenkeznünk” (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 252).

- Becsületességünk, illetve becstelenségünk milyen hatással van önértékelésünkre?

További szentírások

- T&Sz 50:17 (csakis az igazság Lelke által beszéljünk)
- T&Sz 76:103–106 (a hazugok sorsa)
- T&Sz 42:27 (megparancsolták, hogy ne szóljunk rosszat felebarátainkról)
- 2 Mózes 20:15–16 (parancsot kaptunk, hogy ne lopjunk, és ne tegyünk hamis tanúbizonyságot)
- T&Sz 42:20, 84–85; 59:6 (tilos lopni)
- T&Sz 3:2 (Isten becsületes)
- T&Sz 10:25–28 (Sátán meg akar tévesztetni)

A tized és más felajánlások

32. fejezet

A tized és a felajánlások fizetése

- Hogyan fejezi ki a Mennyei Atyánk áldásai iránti hálánkat az, hogy milyen hajlandóságot mutatunk a tized és a felajánlások fizetésére?

Parancsolatokat kaptunk, melyek segítenek minden szempontból felkészülnünk arra, hogy Mennyei Atyánk jelenlétében élhessünk. Atyánk kinyilvánította a módját annak, hogyan fejezhetjük ki hálánkat áldásaiért. Köszönetet mondhatunk Neki, ha készségesen fizetjük a tizedet és a felajánlásokat. Ezzel megmutathatjuk Neki, hogy szeretjük Őt, és engedelmeskedünk tanácsának.

- A tized és felajánlások fizetése hogyan segít kinyilvánítani köszönetünket Mennyei Atyánkknak?

Engedelmeskedjünk a tized törvényének

- Mi a becsületes tized?

Az ősi időkben Ábrahám és Jákób is engedelmeskedett a tizedfizetés törvényének, vagyis odaadták jövedelmük egytizedét (lásd Zsidók 7:1–10; 1 Mózes 14:19–20; 28:20–22).

A modern időkben Joseph Smith próféta így imádkozott: „Ó, Uram! Mutasd meg szolgálódnak, mennyit követelsz meg néped javaiból tizedként” (T&Sz 119, a szakasz bevezetője). Az Úr ezt válaszolta: „...ez lesz a kezdete népem tizedfizetésének. És ezt követően azok, akik ily módon tizedet fizettek, fizessenek évente egytized részt

Tanároknak: Tegyél fel kérdéseket az egyes részek elején, hogy elindulhasson egy beszélgetés. Ezután az osztály, illetve a családtagok figyelmét irányítsd a szövegre, ahol további információkat találnak. Az egyes részek végén szintén kérdésekkel segítsd elő, hogy az osztály tagjai, illetve a családtagok elgondolkozzanak, és megbeszéljék, mit jelent mindaz, amit olvastak, és hogyan tudják azt alkalmazni az életükben.

minden jövedelmükből; és legyen ez örökre állandó törvény nekik” (T&Sz 119:3–4). Az Első Elnökség elmagyarázta, hogy az „egyized rész... minden jövedelmükből” a bevételünkre, illetve keresetünkre utal (lásd First Presidency letter, Mar. 19, 1970).

Amikor befizetjük a tizedünket, megmutatjuk hithűségünket az Úrnak. Gyermekeinknek is meg kell tanítanunk e törvény értékét, így majd követik példánkat, és ők is befizetik tizedüket minden jövedelmük után.

- Mit értünk az alatt, hogy a tized hitbéli, nem pedig anyagi tantétel?
- Mit tehetnek a szülők azért, hogy megtanítsák gyermekeiknek a tizedfizetést, és megértessék velük annak fontosságát?

Készségesen kell adnunk

- Miért fontos, hogy milyen hozzáállással fizetjük a tizedünket?

Fontos, hogy készségesen adjunk. „Ha nem örömmel fizetjük be tizedünket, akkor megfosztjuk magunkat az áldás egy részétől. Meg kell tanulnunk jókedvvel, készségesen és örömmel adni. Ajándékunk így áldott lesz” (Stephen L Richards, *The Law of Tithing* [pamphlet, 1983], 8).

Pál apostol azt tanította, legalább annyira fontos az, hogyan adunk, mint az, hogy mit. Azt mondta: „...nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2 Korinthusbeliek 9:7).

- Mit jelent a „jókedvű adakozó” kifejezés?

A tized és más felajánlások

- Az egyház milyen módon használja fel a tizedalapokat és más felajánlásokat?

Az egyház tagjaiként az Úrnak adjuk tizedünket és más felajánlásainkat.

Tized

A tizedet az egyház sokféle célra használja fel, többek között a következőkre:

1. Templomok, gyülekezeti házak és egyéb épületek felépítése, fenntartása és üzemeltetése.
2. Anyagi források biztosítása a cövekek, egyházközségek és egyéb egyházi egységek számára. (Ezek az egységek arra használják az anyagi eszközöket, hogy segítségükkel megvalósítsák az egyház programjait, többek között az evangélium tanítását és társas tevékenységek biztosítását.)
3. A misszionáriusi program támogatása.
4. A fiatalok oktatása az egyházi iskolákban, valamint az ifjúsági és felsőfokú hitoktatás keretében.
5. Az egyházi tankönyvek és egyéb tananyagok nyomtatása és kiszállítása.
6. A családtörténeti és a templomi munka támogatása.

Más felajánlások

Böjti felajánlások. Az egyháztagek minden hónapban böjtölnek, kihagyva két egymást követő étkezést, és befizetik legalább azt az összeget, melyet egyébként élelmiszerre költöttek volna. Tőlük telhetően azonban nagylelkűen adakoznak. Ezt a felajánlást böjti felajánlásnak nevezzük. A püspökök ezeket a böjti felajánlásokat használják arra, hogy ételről, hajlékról, ruháról és orvosi ellátásról gondoskodjanak a rászorulóknak számára. (Lásd e könyv 25. fejezetét.)

A böjti nap részeként az egyháztagek ellátogatnak az úgynevezett böjti és bizonyágtételes gyűlésre, ahol megosztják egymással a Krisztusról és az Ő evangéliumáról szerzett bizonyágukat.

Egyéb hozzájárulások. Az egyháztagek az egyház más erőfeszítéseire is hozzájárulhatnak. Ilyen például a misszionáriusi munka, az Állandó Oktatási Alap, a templomépítkezések és az emberbaráti segítség.

Szolgálat. Az egyháztagek idejüket, szakértelmüket és javaikat is felajánlják mások megsegítésére. Ez a szolgálat lehetővé teszi az egyház számára, hogy szerte a világon segítsen a rászoruló egyháztagekon és nem egyháztagekon egyaránt, közösségi, országos, és – különösen katasztrófák idején – nemzetközi szinten is.

Áldottak vagyunk, amikor fizetjük a tizedet és a többi felajánlást

Az Úr megígérte, hogy ha hithűen fizetjük tizedünket és felajánlásainkat, akkor megáld bennünket. Azt mondta, hogy „hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, ...ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” (Malakiás 3:10).

Egy utolsó napi kinyilatkoztatás egy másik áldást is ígér azoknak, akik fizetik a tizedet: „...bizony, ez az áldozathozatal napja, valamint népem tizedfizetésének napja; mert aki tizedet fizet, az nem égettetik meg az ő eljövetelekor” (T&S 64:23).

A megígért áldások egyaránt vonatkoznak az anyagi és a lelki természetű dolgokra. Ha készségesen adunk, Mennyei Atyánk majd segít nekünk, hogy előteremthessük mindennapi ételünket és ruhánkat, valamint hajlékot biztosíthassunk magunknak. Gordon B. Hinckley elnök a Fülöp-szigeteki szentekhez szólva azt mondta, ha az emberek „elfogadják az evangéliumot, valamint a szerint élnek, és – még ha az csekély összegnek is tűnik – fizetik a tizedüket és felajánlásaikat, az Úr be fogja tartani az ezekre vonatkozó ősi ígérteit. Lesz rizs a tálkáikban, lesz ruha a testükön és fedél a fejük felett. Nem látok más megoldást. Szükségük van egy, a földi erőknél is nagyobb hatalomra, amely felemeli és segíti őket” (“Inspirational Thoughts,” *Ensign*, Aug. 1997, 7). Az Úr emellett gyarapít bennünket „Isten ismeretében és a bizonyosságban, valamint erőt ad, hogy az evangélium szerint tudjunk élni, és családunkat is erre tudjuk ösztönözni” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant* [2002]. 130–131.).

Azok, akik fizetik a tizedüket és felajánlásaikat, hatalmas áldásokban részesülnek, és jó érzéssel tölti el őket annak tudata, hogy Isten földi királyságát segítenek felépíteni.

- Milyen áldásokban részesültél már személyesen a tized és más felajánlások fizetése által? Milyen áldásokat kaptak családtagjaid vagy barátaid?

További szentírások

- T&Sz 119:1–4 (a tized törvénye)
- 1 Mózes 14:18–20; Alma 13:13–16 (Ábrahám tizedet fizet)

A misszionáriusi munka

33. fejezet

Az Úr egyháza misszionárius egyház

- Milyen szerepet játszik a misszionáriusi munka Isten azon tervében, melyet gyermekei számára készített?

Az Úr kinyilatkoztatta evangéliumának tervét Ádámnak: „És így elkezdődött az evangélium prédikálása, kezdettől fogva” (Mózes 5:58). Később Ádám igazlelkű utódait elküldték, hogy prédikálják az evangéliumot: „...mindenhol, minden embert felszólítottak, hogy tartson bűnbánatot; és hitre tanították az emberek gyermekeit” (Mózes 6:23).

Minden próféta egyúttal misszionárius is volt, hiszen parancsolatot kaptak, hogy saját napjaikban hirdessék az evangélium üzenetét. Amikor a papság a földön volt, az Úrnak szüksége volt misszionáriusokra, hogy prédikálják gyermekeinek az evangélium örökkévaló tantételeit.

Az Úr egyháza mindig is misszionárius egyház volt. Amikor a Szabadító a földön élt, apostolokat és hetveneseket rendelt el, és rájuk ruházta az evangélium prédikálásának felhatalmazását és felelősségét. Ők leginkább saját népüknek, a zsidóknak prédikáltak (lásd Máté 10:5–6). Miután Jézus feltámadt, apostolokat küldött a nemzsidók közé, hogy prédikálják evangéliumát. Megparancsolta apostolainak: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek” (Márk 16:15).

Pál apostol nagyszerű misszionárius volt, akit a nemzsidók közé küldtek, és ő megtérésétől kezdve élete végéig prédikálta nekik az evangéliumot. Missziója alatt többször megkorbácsolták,

Tanároknak: Az evangélium tantételeivel kapcsolatos élmények megosztása meghívja a Lelket. Felkérheted előre az osztályod, illetve családod pár tagját, hogy meséljenek el olyan élményeket, melyek jelentőségteljesek számukra, és megerősíthetnek másokat.

megkövezték és bebörtönözték, mégis tovább hirdette az evangéliumot (lásd Cselekedetek 23:10–12; 26).

A misszionáriusi munka újra elkezdődött, amikor az Úr egyháza visszaállítatott Joseph Smith prófétán keresztül. Napjainkban az apostolok és a hetvenesek kapták meg azt a felelősséget, hogy prédikálják az evangéliumot, és gondoskodjanak arról, hogy az evangélium üzenete eljusson a föld minden tájára. Az Úr azt mondta Joseph Smithnek: „...hirdesd evangéliumomat országgrésről országgrészre, és városról városra... tegyél bizonyosságot mindenhol, minden embernek” (T&Sz 66:5, 7). 1830 júniusában Samuel Harrison Smith, a próféta testvére, elindult az egyház történetének első misszionáriusi útjára.

Azóta sok ezer misszionáriust hívtak és küldtek el, hogy prédikálják az evangéliumot. Azt az üzenetet viszik el a világnak, hogy Jézus Krisztus Isten Fia és a mi Szabadítónk, valamint bizonyosságot tesznek, hogy az evangélium visszaállítatott a földre Isten prófétáján keresztül. A misszionáriusok azt a feladatot kapták, hogy minden embernek prédikálják az evangéliumot, valamint kereszteljék meg és tanítsák őket, hogy tegyenek meg minden dolgot, amit az Úr parancsolt (lásd Máté 28:19–20). Az utolsó napi szent misszionáriusok saját költségükön utaznak a világ minden részébe, hogy prédikálják az evangéliumot.

Az evangéliumot az egész világnak prédikálni fogják

- Az Úr sokféle utat előkészített számunkra, hogy megoszthassuk az evangéliumot. Melyek ezek?

Egy utolsó napi kinyilatkoztatás arra szólít minket, hogy minden nemzethez és néphez vigyük el a visszaállított evangéliumot (lásd T&Sz 133:37). Az Úr soha nem ad nekünk parancsolatot anélkül, hogy ne gondoskodna egy útról, hogy végrehajthassuk azt (lásd 1 Nefi 3:7). Az Úr napjainkban is utat készített számunkra, hogy azokban a nemzetekben is taníthassuk az evangéliumot, amelyek korábban zárva voltak előttünk. Ha továbbra is imádkozunk, és gyakoroljuk hitünket, az Úr más országokat is megnyit majd a misszionáriusi munka előtt.

Az Úr emellett „megvilágosítja számos tehetséges ember elméjét, hogy nagyszerű találmányokat alkothassanak, amelyek oly módon viszik előbbre az Úr munkáját, mely eddig elképzelhetetlen volt a világ számára” (Russell M. Nelson, in “Computerized Scriptures Now Available,” *Ensign*, Apr. 1988, 73). Újságok és magazinok, a televízió, a rádió, a műhold, a számítógép, az internet és más hasonló technológiák segítségével emberek millióihoz juttathatjuk el az evangéliumot. Nekünk, akik megkaptuk az evangélium teljességét, használnunk kell ezen találmányokat, hogy eleget tehesünk az Úr parancsolatának: „Mert bizony, a hangnak el kell jutnia erről a helyről az egész világba, és a föld legtávolabbi részeibe – az evangéliumot minden [embernek] prédikálni kell” (T&Sz 58:64).

- Milyen példákat láttál már arra, hogy a technika vívmányai segítenek hatékonyan megosztani az evangéliumot?

A misszionáriusi munka fontossága

- Miért fontos, hogy minden ember hallja és megértse az evangéliumot?

„Mint egyház, számunkra ez a legfontosabb, vagyis hogy szabadulást és felmagasztosulást hozzunk az emberek gyermekei lelkének” (Ezra Taft Benson, in Conference Report, Apr. 1974, 151; vagy *Ensign*, May 1974, 104). A misszionáriusi munka nélkülözhetetlen. Ezáltal adhatunk lehetőséget a világ népeinek, hogy meghallják és elfogadják az evangéliumot. Meg kell tudniuk az igazságot, Istenhez kell fordulniuk, és megbocsátást kell nyerniük bűneikre.

A földet elárasztó hamis tanítások rengeteg testvérünket elvakítják, „akik csak azért vannak távol az igazságtól, mert nem tudják, hol találjanak rá” (T&Sz 123:12). A misszionáriusi munka által elvihetjük nekik az igazságot.

Az Úr megparancsolta: „Dolgozzatok a szőlőskertemben utolsó alkalommal – utoljára szólítsátok a földnek lakóit” (T&Sz 43:28). Azzal, hogy testvéreinknek tanítjuk az evangéliumot, előkészítjük az utat a Szabadító második eljövetelére (lásd T&Sz 34:6).

Mindannyiunknak misszionáriusoknak kell lennünk

- Hogyan találhatunk rá azokra a lehetőségekre, melyek során megoszthatjuk másokkal az evangéliumot? Hogyan készíthetjük fel magunkat az ilyen alkalmakra?

Az egyház minden tagja misszionárius. Akkor is, ha hivatalosan nem kaptunk elhívást, és nem is választottak el minket. Felelősek vagyunk, hogy szavainkkal és tetteinkkel tanítsuk az evangéliumot Mennyei Atyánk minden gyermeke számára. Az Úr azt mondta nekünk: „...minden embernek, akit figyelmeztettek, figyelmeztetnie kell a felebarátját” (T&Sz 88:81). Egy prófétánk azt tanította, hogy mielőtt figyelmeztetnénk felebarátainkat, először mutassuk ki irántuk érzett szeretetünket (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 284.). Segítsünk, hogy megtapasztalhas-sák barátságunkat.

Móziás fiai készségesen elfogadták annak felelősségét, hogy tanítsák az evangéliumot. Amikor megtértek az egyházhoz, szívük megtelt könnyörülettel mások iránt. Arra vágytak, hogy prédikálják az evangéliumot ellenségeiknek, a lámánitáknak, „mert nem tudták elviselni, hogy egyetlen emberi lélek is elveszen; igen, még annak a pusztá gondolata is megremegettette és megreszkettette őket, hogy egyetlen lélek is végtelen gyötrelmet szenvedjen el” (Móziás 28:3). Ahogy az evangélium betölti örömmel az életünket, mi is ehhez hasonló szeretetet és könnyörületet érezünk majd testvéreink iránt, és meg akarjuk osztani az evangélium üzenetét mindenkivel, aki csak hallani szeretné.

Sok módja van annak, hogy megosszuk az evangéliumot. Íme néhány javaslat:

1. Megmutathatjuk barátainknak és a környezetünkben élőknek, hogy milyen öröm fakad az evangélium igazságaira épülő életből, és ily módon világosság lehetünk a világ számára (lásd Máté 5:16).
2. Legyőzhetjük természetes bátortalanságunkat, ha barátságosak vagyunk másokhoz, és kedves dolgokat teszünk értük. Így látni fogják, hogy őszinte érdeklődést mutatunk irántuk, és nem kihasználni akarjuk őket.

3. Elmagyarázhatjuk az evangéliumot nem egyháztag barátainknak és ismerőseinknek.
4. Azokat a barátainkat, akik szeretnének többet megtudni az evangéliumról, meghívhatjuk az otthonunkba, hogy taníthassák őket a misszionáriusok. Ha a nem egyháztag barátaink túl messze laknak, kérvényezhetjük, hogy a környékükön lévő misszionáriusok látogassák meg őket.
5. Megtaníthatjuk gyermekeinknek az evangélium megosztásának fontosságát, és felkészíthetjük őket lelkileg és anyagilag, hogy misszióba menjenek. Mi is felkészülhetünk, hogy idősebb korunkban teljes idejű missziót szolgáljunk.
6. Fizethetjük a tizedünket, és hozzájárulhatunk a misszionáriusi alaphoz is. Az ide érkező adományokat a misszionáriusi munka támogatására használják.
7. Hozzájárulhatunk az egyházközségi, gyülekezeti vagy az általános misszionáriusi alaphoz, hogy anyagilag támogathassuk azokat a misszionáriusokat, akiknek családja erre nem képes.
8. Végezhetünk családtörténeti kutatásokat és templomi munkát, hogy segítsünk őseinknek elnyerni az evangélium áldásainak teljességét.
9. Meghívhatjuk nem egyháztag barátainkat különböző összejövetelekre, például családi estekre, valamint az egyházi programokra, konferenciákra és gyűlésekre.
10. Megajándékozhatunk másokat egyházi folyóiratokkal. Az evangélium üzeneteit az egyház hivatalos internetes oldalain található cikkek segítségével is megoszthatjuk, melyek az LDS.org és a Mormon.org címeiken érhetőek el.

Mennyei Atyánk segítségünkre lesz, hogy hatékony misszionáriusok lehessünk, ha valóban vágyunk az evangélium megosztására, és útmutatásért imádkozunk. Segíteni fog megtalálnunk a módját, hogy megoszthassuk az evangéliumot a körülöttünk élőkkel.

- Gondold át, kikkel oszthatnád meg az evangéliumot, majd dönts el, hogyan fogod ezt megtenni! Kijelölhetsz magadnak

egy bizonyos határidőt, melyen belül igyekszel megosztani ezekkel az emberekkel az evangéliumot.

Az Úr áldásokat ígér a misszionáriusi munka elvégzéséért

Az Úr azt mondta Joseph Smith prófétának, hogy a misszionáriusok nagyszerű áldásokat nyernek el. Az Úr így szólt a missziójukból hazatérő elderekhez: „...áldottak vagytok, mert a bizonyosság, amit tettetek, fel lett jegyezve a mennyben, hogy reá tekintsenek az angyalok; és ők örvendeznek miattatok” (T&Sz 62:3). Azt is mondta, hogy azoknak, akik mások szabadulásáért dolgoznak, megbocsáttatnak a bűneik, és szabadulást hoznak a saját lelküknek (lásd T&Sz 4:4; 31:5; 84:61).

Az Úr azt ígérte nekünk:

„És ha úgy léssen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömötök ővele Atyám királyságában!

És most, ha örömötök nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, mily nagy lesz az örömötök, ha sok lelket hoztok énhozzám!” (T&Sz 18:15–16).

- Mikor tapasztaltad már meg a misszionáriusi munka örömét?

További szentírások

- T&Sz 1:17–23 (Joseph Smith parancsolatot kapott, hogy prédikáljon)
- T&Sz 24:12 (Az Úr megerősíti azokat, akik állandóan törekszenek evangéliumának hirdetésére)
- T&Sz 38:41 (gyengédséggel és szelídséggel osszuk meg az evangéliumot)
- T&Sz 34:4–6; Cselekedetek 5:42 (predikálni kell az evangéliumot)
- T&Sz 60:1–2 (az Úr figyelmezteti azokat, akik félnek predikálni az evangéliumot)
- T&Sz 75:2–5 (akik hirdetik az evangéliumot és hithűek, örök élettel áldatnak meg)

- T&Sz 88:81–82 (mindazok, akiket figyelmeztettek, figyelmeztetések felebarátaikat)
- Máté 24:14 (prédikálni fogják az evangéliumot, mielőtt eljön a vég)
- Ábrahám 2:9–11 (minden nemzet megkapja a papságot)

Tehetségeink fejlesztése

34. fejezet

Különböző tehetségeink és képességeink vannak

Mindannyiunknak vannak különleges adományai, tehetségei és képességei, melyeket Mennyei Atyánktól kaptunk. Születésünkkor magunkkal hoztuk ezeket a tehetségeket és képességeket (lásd e könyv 2. fejezetét).

Mózes próféta nagyszerű vezető volt, de szüksége volt Áronra, a testvérére, hogy az szónokként segítse (lásd 2 Mózes 4:14–16). Közöttünk is vannak olyanok, akik Mózeshez hasonló vezetői képességekkel rendelkeznek, vagy Áronhoz hasonlóan remek szónokok. Néhányan tudunk énekelni, mások pedig hangszeren játszanak. Vannak, akik kiváló sporteredményeket érnek el, megint másoknak nagyon jó a kez ügyességük. Lehetnek másfajta tehetségeink is, mint például a türelem, a jókedvűség vagy mások megértésének és tanításának képessége.

- Miként áldottak már meg mások tehetségei?

Használunk és fejlesztünk kell a tehetségeinket

- Hogyan fejleszthetjük a tehetségeinket?

Felelősek vagyunk, hogy fejlesszük azokat a tehetségeinket, melyeket megkaptunk. Néha azt gondoljuk, nincs sok tehetségünk, vagy azt, hogy más emberek több képességgel lettek megáldva, mint mi. Olykor nem használjuk tehetségeinket, mert félünk, hogy kudarcot vallunk, vagy mások megjegyzéseket tesznek majd ránk. Nem szabad azonban elrejtőnünk a tehetségeinket, inkább használunk kell azokat. Így mások láthatják jó cselekedeteinket, és dicsőíthetik Mennyei Atyánkat (lásd Máté 5:16).

Tanároknak: Az egyik módja, hogy kimutasd az osztálytagoknak, hogy személyesen törődsz velük az, ha a nevükön szólítod őket. Tanuld meg a nevüket. Amikor újak csatlakoznak az osztályhoz, mutasd be őket a többieknek.

Tehetségeink fejlesztéséhez meg kell tennünk bizonyos dolgokat. Először is fel kell fedoznünk tehetségeinket. Vizsgáljuk meg önmagunkat, hogy ráleljünk erősségeinkre és képességeinkre. Ebben családunk és barátaink is segítségünkre lehetnek. Kérjük Mennyei Atyánkat segítségét is, hogy megismerhessük tehetségeinket.

Másodszor, hajlandónak kell lennünk időt és fáradságot áldozni vágyott tehetségünk kifejlesztésére.

Harmadszor, hinnünk kell abban, hogy Mennyei Atyánk segít nekünk, és hinnünk kell önmagunkban is.

Negyedszer, el kell sajátítanunk a tehetségünk kifejlesztéséhez szükséges készségeket. Ehhez beiratkozhatunk egy tanfolyamra, megkérhetünk egy barátot, hogy tanítson minket, vagy utánaolvas-hatunk a minket érdeklő témának.

Ötödször, gyakorolnunk kell tehetségünket. Bármely tehetség kifejlesztése fáradságos munkát igényel, hiszen egy tehetség mesteri kimunkálása nem kis feladat.

Hatodszor, meg kell osztanunk másokkal tehetségeinket. Tehetségeink azáltal fejlődnek, hogy használjuk őket (lásd Máté 25:29).

Könnyebb megtennünk ezeket a lépéseket, ha közben imádkozunk, és segítségül hívjuk az Urat. Ő azt szeretné, hogy fejlesszük tehetségeinket, és ebben segíteni is fog nekünk.

Gyengeségeink ellenére fejleszthetjük tehetségeinket

- Hogyan fejleszthetjük tehetségeinket a gyengeségeink ellenére?

Mivel halandók és bukottak vagyunk, vannak bizonyos gyengeségeink. Az Úr segítségével képesek vagyunk legyőzni gyengeségeinket és bukott természetünket (lásd Ether 12:27, 37). Beethoven legnagyobb műveit azután szerezte, hogy megsüketült. Énő nehézkesen beszélt, de legyőzte gyengeségét, és erőteljes tanítóvá vált (lásd Mózes 6:26–47).

Néhány nagyszerű sportolónak először le kellett győznie testi fogyatékoságát, mielőtt sikeresen kifejleszthette volna tehetségeit. Shelly Mann jó példa erre. „Öt éves korában gyermekbénulása volt. [...] Szülei naponta hordták az uszodába, azt remélve, hogy a víz

majd segít fenntartani a karját, míg újra megtanulja használni. Amikor Shelly először ki tudta emelni karját a vízből, örömeben sírva fakadt. Később megpróbálta keresztben átúszni a medencét, majd hosszában is. Azután az lett a célja, hogy több hosszt is leússzon egymás után. Addig próbálkozott és úszott kitartóan nap mint nap, míg végül [olimpiai] aranyérmet nyert pillangóúszásban, amely az egyik legnehezebb úszásnem” (Marvin J. Ashton, in Conference Report, Apr. 1975, 127; vagy *Ensign*, May 1975, 86).

Heber J. Grant rengeteg gyengeségét legyőzte, és tehetségekké formálta azokat. Ez volt a mottója: „Ha kitartunk valami mellett, megtétele könnyebbé válik számunkra; nem azért, mert magának a dolognak a természete megváltozik, hanem mert növekszik a cselekvéshez szükséges erőnk” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Heber J. Grant* [2002]. 36–37.).

Az Úr megáld bennünket, ha bölcsen használjuk tehetségeinket

Joseph F. Smith elnök azt mondta: „Isten minden fia és leánya kapott valamilyen tehetséget, melyek jó vagy rossz célra történő használatával majd szigorúan el kell számolniuk” (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 370). A tehetség a sáfárság (az Isten királyságában kapott felelősség) egyik formája. A tálumokról szóló példabeszéd elmondja, hogy ha jól szolgálunk sáfárságunkban, később nagyobb felelősségeket bízhatnak ránk. Ha nem jól szolgálunk, végül elveszik tőlünk sáfárságunkat. (Lásd Máté 25:14–30.)

A szentírásokból azt is megtudhatjuk, hogy cselekedeteink szerint leszünk megítélve (lásd Máté 16:27). Amikor mások érdekében fejlesztjük és használjuk tehetségeinket, azzal jót cselekszünk.

Az Úrnak kedvére van, amikor bölcsen használjuk tehetségeinket. Megáld bennünket, ha azokat mások javára és arra használjuk, hogy felépítsük királyságát itt a földön. Az áldások egy részét az abból fakadó öröm és szeretet jelenti, hogy szolgálhatjuk testvéreinket. Tehetségeink fejlesztése során emellett önuralomra is szert teszünk. Mindezek elengedhetetlenek, ha érdemesek akarunk lenni arra, hogy újra Mennyei Atyánkkal éljünk.

- Tudsz példát mondani arra, mikor valakinek fejlődött a tehetsége, mert bölcsen használta azt? (Gondolhatsz olyanokra is, akiket a szentírásokból vagy az egyház történetéből ismersz.)

További szentírások

- Jakab 1:17 (az ajándékok Istentől erednek)
- T&Sz 46:8–11; 1 Timótheus 4:14 (kutassuk és fejlesszük ajándékainkat)
- 2 Korinthusbeliek 12:9 (az erőtlenségek erősséggé válnak)
- Jelenések 20:13; 1 Nefi 15:33; T&Sz 19:3 (cselekedeteink által ítélnék meg minket)
- Zsidók 13:21 (hozzunk jó cselekedeteket)

Az engedelmesség

35. fejezet

Készségesen kell engedelmeskednünk Istennek

- Milyen különbséget eredményez, ha készségesen, nem pedig kellenként engedelmeskedünk?

Egy törvénytudó egyszer megkérdezte Jézustól:

„Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?”

Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Máté 22:36–40).

Ezek a szentírások megmutatják, milyen fontos szeretnünk az Urat és a felebarátainkat. De hogyan fejezhetjük ki az Úr iránt érzett szeretetünket?

Jézus választ adott erre a kérdésre, amikor így szólt: „A ki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám” (János 14:21).

Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy miért engedelmeskedünk Isten parancsolatainak. Azért, mert félünk a büntetéstől? Azért, mert jutalmat várunk cserébe? Vagy azért, mert szeretjük Istent és Jézus Krisztust, és szolgálni szeretnénk őket?

Annál, hogy nem tartjuk be a parancsolatokat, még az is jobb, ha azért engedelmeskedünk, mert félünk a büntetéstől. Sokkal

Tanároknak: Az osztály tagjai, illetve a családtagok mélyebben el tudnak gondolkodni egy kérdésen, ha elegendő időt hagysz nekik. Miután volt idejük elgondolkodni, kérd meg őket, hogy feleljenek a kérdésre.

boldogabbak leszünk azonban, ha azért tartjuk be Isten parancsolatait, mert szeretjük Őt, és engedelmeskedni akarunk Neki. Ha készségesen engedelmeskedünk Neki, akkor Ő is készségesen megáld bennünket. Azt mondta: „Én, az Úr... örömet lelek azok megtisztelésében, akik mindvégig igazlelkűségben és igazságban szolgálnak engem” (T&Sz 76:5). Az engedelmesség emellett segít fejlődünk, és olyanná válnunk, mint Mennyei Atyánk. Azok azonban, akik semmit nem tesznek, amíg meg nem parancsolják nekik, és akkor is csak vonakodva tartják be a parancsolatokat, elvesztik jutalmukat (lásd T&Sz 58:26–29).

- Mit tehetünk, hogy növekedjen az engedelmesség iránti vágyunk?

Engedelmeskedhetünk anélkül is, hogy értenénk a parancsolat okát

- Miért nem szükséges mindig értenünk az Úr céljait ahhoz, hogy engedelmesek legyünk?

Isten parancsolatainak betartásával felkészülünk az örök életre és a felmagasztosulásra. Néha nem tudjuk, mi az oka egy-egy parancsolatnak. Amikor azonban engedelmeskedünk – anélkül, hogy értenénk a parancsolat okát – megmutatjuk Istenbe vetett hitünket és bizalmunkat.

Ádám és Éva azt a parancsolatot kapta, hogy mutassanak be áldozatokat az Úrnak. Egy nap az Úr angyala megjelent Ádámnak, és megkérdezte, miért mutatott be áldozatokat. Ádám azt felelte, hogy nem tudja az okát; azért tette, mert az Úr megparancsolta neki. (Lásd a Mózes 5:5–6-ot, és a fejezetben található képet.)

Az angyal ezután tanította Ádámnak az evangéliumot, és beszélt neki a Szabadítóról, aki el fog jönni. A Szentlélek leszállt Ádámról, ő pedig jövendőlni kezdett a föld lakosairól egészen az utolsó nemzedékig. (Lásd Mózes 5:7–10; T&Sz 107:56.) Ezen tudásban és nagyszerű áldásokban azért részesülhetett Ádám, mert engedelmes volt.

Az Úr elkészíti az utat

A Mormon könyve beszámol arról, hogy Nefi és testvérei egy igen nehéz feladatot kaptak az Úrtól (lásd 1 Nefi 3:1–6). Nefi fivérei panaszkodtak, hogy az Úr nehéz dolgot követel tőlük. Nefi azonban ezt mondta: „Megyek és megteszem azon dolgokat, amelyeket az Úr megparancsolt, mert tudom, hogy az Úr nem ad parancsolatokat az emberek gyermekeinek, csak akkor, ha utat készít számukra, hogy végrehajthassák azt a dolgot, amit megparancsolt nekik” (1 Nefi 3:7). Amikor úgy találjuk, hogy nehéz betartani az Úr egyik parancsolatát, emlékezzünk Nefi szavaira.

- Tudnál példát mondani arra, amikor az Úr előkészített számodra egy utat, mely által engedelmeskedhettél Neki?

Az engedelmesség szempontjából nincs túl kicsi vagy túl nagy parancsolat

Néha egy-egy parancsolat nem tűnik olyan fontosnak. A szentírá-sok említést tesznek egy Naámán nevű emberről, aki szintén ezt gondolta. Naámán szörnyű betegségben szenvedett, ezért útra kelt Szíriából Izraelbe, hogy megkérje Elizeus prófétát, gyógyítsa meg. Naámán rangos ember volt hazájában, ezért sértőnek találta, amikor Elizeus nem személyesen üdvözölte, hanem csak egy szolgát küldött maga helyett. Naámán még jobban felháborodott, amikor megkapta Elizeus üzenetét: fürödjön meg hétszer a Jordán folyóban. „Avagy nem jobbak-é... Damaskus folyóvizei Izrael minden vizeinél? Avagy nem fürödhetném-é meg azokban, hogy megtisztuljak?” – kérdezte Naámán, majd haragosan távozott. A szolgálai azonban megkérdezték tőle: „...ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta neked, avagy nem tetted volna-é meg? Mennyivel inkább, a mikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz?” Naámán elég bölcs volt ahhoz, hogy megértse, mennyire fontos Isten prófétájának engedelmeskedni – még akkor is, ha az semmi-ségnek látszik. Megfürdött tehát a Jordán vizében, és meggyógyult. (Lásd 2 Királyok 5:1–14.)

Néha úgy tűnik, egy-egy parancsolat túl nehéz ahhoz, hogy be tudjuk azokat tartani. Nefi testvéreihez hasonlóan talán mi is így sóhajtunk fel: „Nehéz dolgot kíván tőlünk Isten.” Nefihez hasonlóan azonban mi is biztosak lehetünk abban, hogy amikor Isten parancsolatot ad nekünk, az utat is elkészíti számunkra, hogy majd engedelmeskedni tudjunk Neki.

„Nehéz dolog” volt, amikor az Úr azt parancsolta Ábrahámnak, hogy áldozatként ajánlja fel szeretett fiát, Izsákot (lásd 1 Mózes 22:1–13; lásd még e könyv 26. fejezetét). Ábrahám hosszú éveket várt Izsák születésére, a fiúra, akit Isten megígért neki. Hogyan veszíthetné el fiát pont ily módon? Ez a parancsolat rendkívül nehéz lehetett Ábrahám számára. Ennek ellenére úgy döntött, engedelmeskedik Istennek.

Nekünk is hajlandónak kell lennünk minden olyan dolgot megtenni, melyet Isten megkövetel tőlünk. Joseph Smith próféta azt mondta: „...felállítottam magamnak ezt a szabályt: *Amikor az Úr parancsol, akkor cselekedj!*” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 167.). Ez lehet a mi szabályunk is.

- Milyen áldásokban részesültél már amiatt, hogy engedelmeskedtél egy látszólag apróságnak tűnő parancsolatnak?

Jézus Krisztus engedelmeskedett Atyjának

- Milyen példákat tudsz felhozni Jézus Krisztus Atyja iránti engedelmességére?

Jézus Krisztus nagyszerű példát mutatott a Mennyei Atyánk iránti engedelmességre. Azt mondta: „...azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem” (János 6:38). Egész életét az Atyjának való engedelmességnek szentelte, mely nem volt mindig könnyű a számára. A többi halandóhoz hasonlóan Őt is körülvették a kísértések (lásd Zsidók 4:15). A Gecsemáné kertjében így imádkozott: „Atyám! ha lehetséges, müljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te” (Máté 26:39).

Mivel Jézus mindenben engedelmeskedett Atyja akaratának, így lehetővé tette a szabadulást mindannyiunk számára.

- Hogyan segít engedelmessé válnunk, ha emlékezünk a Szabadító példájára?

Az engedelmisség és az engedetlenség következményei

- Milyen következményekkel jár az Úr parancsolatainak való engedelmisség illetve engedetlenség?

A mennyek királyságát törvény kormányozza, és amikor bármilyen áldásban részesülünk, az ama törvény iránti engedelmisség által történik, amelyen az áldás alapszik (lásd T&Sz 130:20–21; 132:5). Az Úr azt ígérte, hogy engedelmisségünk és szorgalmunk által tudásra és intelligenciára tehetünk szert (lásd T&Sz 130:18–19), emellett lelkileg is fejlődhetünk (lásd Jeremiás 7:23–24). Ezzel szemben az engedetlenség csalódásokhoz vezet, és azzal a következménnyel jár, hogy elveszítjük az áldásokat. „Ki vagyok én, mondja az Úr, olyan, aki ígért és nem teljesített? Parancsolok, és az emberek nem engedelmeskednek; visszavonok, és nem kapják meg az áldást. Akkor aztán azt mondják a szívükben: Ez nem az Úr munkája, mert ígéretei nem teljesedtek be” (T&Sz 58:31–33).

Amikor betartjuk Isten parancsolatait, akkor Ő is teljesíti az ígéreteit, ahogy ezt Benjámín király is tanította: „...megköveteli tőletek, hogy úgy tegyetek, ahogyan azt megparancsolta nektek; amit ha megtesztek, akkor rögtön megáld benneteket” (Móziás 2:24).

Az engedelmesek örök életet nyernek

Az Úr azt ígérte: „...ha betartod a parancsolataimat, és mindvégig kitarasz, akkor örök életed lesz, amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (T&Sz 14:7).

Az Úr további áldásokról is említést tesz, melyeket azok kaphatnak meg, akik mindvégig igazlelkűségben és igazságban engedelmeskednek Neki:

„...így szól az Úr: Én, az Úr, irgalmas és könyörületes vagyok azokkal szemben, akik félnek engem, és örömet lelek azok megtisztelésében, akik mindvégig igazlelkűségben és igazságban szolgálnak engem.

Nagy lesz az ő jutalmuk, és örök lesz az ő dicsőségük.

És nekik minden rejtelmet kinyilatkoztatok, igen, királyságom minden rejtett rejtelmét, a régi napoktól fogva, és az eljövendő korokon át tudatni fogom velük akaratom jó szándékát, minden olyan dolgot illetően, mely királyságomhoz tartozik.

Igen, még az örökkévalóság csodáit is ismerni fogják, és eljövendő dolgokat mutatok majd nekik, méghozzá sok nemzedék dolgait.

És nagy lesz az ő bölcsességük, és értelmük felér az égbe...

Mert Lelkem által megvilágosítom őket, és hatalmam által tudatom velük akaratom titkait – igen, méghozzá azon dolgokat, amelyeket szem nem látott, fül sem hallott, és [amelyek] nem hatoltak még be az ember szívébe” (T&Sz 76:5–10).

- Mit jelent számokra „a mindvégig kitartás” kifejezés?
- Mit tehetünk azért, hogy hűek maradjunk az evangélium tantételeihez még akkor is, ha ez népszerűtlen? Hogyan segíthetünk a gyermekeknek és a fiataloknak hűek maradni az evangélium tantételeihez?

További szentírások

- Ábrahám 3:25 (azért jöttünk a földre, hogy próbára tegyék engedelmisségünket)
- 1 Sámuel 15:22 (az áldozatnál jobb az engedelmisség)
- Prédikátor 12:13; János 14:15; Rómabeliek 6:16; T&Sz 78:7; 132:36; 5 Mózes 4:1–40 (engedelmeskednünk kell Istennek)
- 2 Nefi 31:7 (Jézus Krisztus engedelmes volt)
- Példabeszédek 3:1–4; 6:20–22; 7:1–3; Efézusbeliek 6:1–3; Kolossébeliek 3:20 (a gyermekek engedelmeskedjenek szüleiknek)
- T&Sz 21:4–6 (engedelmeskedjünk a prófétának)
- János 8:29–32; Móziás 2:22, 41; T&Sz 82:10; 1 Nefi 2:20 (az engedelmisség áldásai)
- T&Sz 58:21–22; 98:4–6; 134:5–7 (engedelmeskedjünk az ország törvényeinek)

- Ésaías 60:12; T&Sz 1:14; 93:39; 132:6, 39 (az engedetlenség következményei)
- 2 Nefi 31:16; T&Sz 53:7; Máté 24:13; Lukács 9:62 (mindvégig ki kell tartanunk)

A család örökkévaló lehet

36. fejezet

A családok fontossága

- Mennyei Atyánk miért egy család tagjaként küldött bennünket a földre?

„...a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el... a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló rendeltetésére vonatkozó tervében” (A család: Kiáltvány a világhoz. Lásd *Liahóna*, 2004. okt. 49.).

Miután Mennyei Atyánk házastársakként összeadta Ádámot és Évát, megparancsolta nekik, hogy legyenek gyermekeik (lásd 1 Mózes 1:28). Kinyilatkoztatta, hogy a házasság egyik célja az, hogy lélekgyermekei halandó testet kaphassanak. A szülők így Mennyei Atyánk társaivá lesznek az Ő munkájában, aki azt szeretné, hogy minden egyes lélekgyermeké fizikai testet kapjon, és megtapasztalja a földi életet. Amikor egy férfi és egy nő gyermekeket hoz erre a világra, segítenek Mennyei Atyánk tervének végrehajtásában.

Örömmel kell fogadnunk minden egyes új gyermeket a családban, hiszen mindannyian Isten gyermekei. Időt kell szakítanunk arra, hogy élvezve az együttlétet, játszunk és tanuljunk velük.

David O. McKay elnök azt mondta: „Teljes szívemből hiszem, hogy az örök életre való felkészülés legjobb helye... az otthonunk” (“Blueprint for Family Living,” *Improvement Era*, Apr. 1963, 252). Otthon, a családjunk körében megtanulhatjuk az önuralmat, az áldozatot, a hűséget és a munka értékét. Emellett megtanulhatunk szeretni, másokkal osztozni, és egymást szolgálni.

Az apák és az anyák felelőssége, hogy tanítsák gyermekeiket Mennyei Atyánkról. Példájuk által meg kell mutatniuk, hogy mivel

Tanároknak: Miközben ezt és a következő két fejezetet tanítod, melyek a családokról szólnak, légy tekintettel azok érzéseire, akiknek otthoni körülményeik nem ideálisak.

szeretik Őt, betartják a parancsolatait. A szülők tanítsák meg gyermekeiket imádkozni, és arra, hogy engedelmeskedjenek a parancsolatoknak (lásd Példabeszédek 22:6).

- Miért az otthon a legjobb hely arra, hogy felkészüljünk az örök életre?
- Hogyan segíthetünk az egyház fiataljainak megérteni a család szentségét és a házasság szövetségét?

Az örökkévaló család

A családok örökké együtt lehetnek. Ahhoz, hogy ebben az áldásban részesüljünk, a templomban kell házasságot kötnünk. Amikor az emberek a templomon kívül kötnek házasságot, a házasság az egyik fél halálával véget ér. Ha azonban a melkisédeki papság felhatalmazásával a templomban kötünk házasságot, akkor azt az időre és az örökkévalóságra kötjük meg. Így ha betartjuk az Úrral kötött szövetségeinket, akkor férjként, feleségként és gyermekeként örökké együtt leszünk majd családukkal. A halál nem választhat el bennünket.

Szeretetteljes családi kapcsolatok

- Hogyan teremthetünk nagyobb harmóniát otthonunkban?

A férj és a feleség mindig legyen figyelmes és kedves egymással. Soha ne tegyenek vagy mondjanak olyat, amivel megsértenék egymás érzéseit. Próbáljanak meg mindent megtenni azért, hogy egymást boldoggá tegyék.

Amikor a szülők megismerik Istent, és igyekeznek olyanná válni, mint Ő, a gyermekeiknek is azt tanítják majd, hogy szeressék egymást. Benjámin király a Mormon könyvében azt mondta:

„...nem fogjátok megengedni, hogy gyermekeitek... harcoljanak és vitatkozzanak egymással...

Hanem arra fogjátok őket tanítani, hogy az igazság és józanság útjain járjanak; arra fogjátok tanítani őket, hogy szeressék egymást és szolgálják egymást” (Móziás 4:14–15).

Erősíthetjük családtagjaink önbizalmát, ha bátorítjuk és őszintén megdicsérik őket. Minden gyermeknek fontosnak kell éreznie magát. A szülők mutassanak őszinte érdeklődést gyermekeik tettei iránt, törődjenek velük, és fejezzék ki szeretetüket. A gyermekek is mutassák ki szeretetüket szüleik iránt. Legyenek engedelmesek, és próbáljanak olyan életet élni, amely tisztességet szerez szüleiknek, és becsületet a család nevének.

- A szülők mivel biztathatják gyermekeiket arra, hogy egymás jó barátai legyenek? Mit tehetnek a testvérek, hogy ápolják a barátságukat?
- Mit tehet a férj és a feleség, hogy segítsenek egymásnak boldognak lenni?

Hogyan lehet sikeres a családnk?

- Te mit teszel azért, hogy segíts megerősíteni és sikeressé tenni a családot?

Harold B. Lee elnök ezt tanította: „Az Úr munkájának legfontosabb része, amelyet valaha is végeztek majd, saját otthonok falain belül lesz” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee* [2000]. 134.).

Sátán jól tudja, milyen fontos szerepet játszanak a családok Mennyei Atyánk tervében. Épp ezért az elpusztításukra törekszik azért, hogy megpróbál távol tartani bennünket az Úrtól. Olyan tettekre igyekszik csábítani minket, melyek családnk széthullásához vezetnek.

Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kijelentette: „A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet, a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek” (*Liahóna*, 2004. okt. 49.).

Mindannyian boldog, sikeres családot szeretnénk. A következő dolgok segítenek abban, hogy ezt elérhessük:

1. Imádkozzunk együtt családnkkal minden reggel és este (lásd 3 Nefi 18:21). Imádkozzunk együtt férjként és feleségként.

2. Tanítsuk a gyermekeknek az evangéliumot minden héten a családi estén.
3. Rendszeresen tanulmányozzuk a szentírásokat családjunk körében.
4. Családjunk életében legyenek olyan dolgok, melyeket közösen teszünk meg. Például végezzünk el együtt néhány ház körüli munkát, menjünk el együtt kirándulni, és igyekezzünk közösen meghozni a döntéseket.
5. Tanuljuk meg, hogyan legyünk kedvesek, türelmesek, hosszú-tűrők és jószívűek (lásd Moróni 7:45–48).
6. Rendszeresen járjunk az egyházi gyűlésekre (lásd T&Sz 59:9–10).
7. Kövessük az Úrnak a T&Sz 88:119-ben adott tanácsát: „Szervezdjétek; készítsetek elő minden szükséges dolgot; és alapítsatok meg egy házat, méghozzá az ima házát, a böjtölés házát, a hit házát, a tanulás házát, a dicsőség házát, a rend házát, Isten házát”.
8. Vezessünk családtörténetet, végezzünk közösen templomi munkát, és részesüljünk a templom összepecsételő szertartásaiban.

A család a legfontosabb egység Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Az egyház azért van, hogy segítsen a családoknak elnyerni az örök életet és a felmagasztosulást. Az egyház szervezeteit és programjait szintén azzal a céllal hozták létre, hogy megerősítsenek bennünket egyénileg, és segítsenek, hogy családjunkkal örökké együtt élhessünk.

- Mit tehetnek a családok, hogy túljussanak a nehéz időszakokon?
- Láttad-e már annak bizonyítékait, hogy mennyire fontosak az olyan erőfeszítések, mint a családi ima, a családi szentírás-tanulmányozás, a családi tanács, a közös családi étkezések és a családi est?

További szentírások és más források

- Mózes 2:27–28 (megteremtették és megáldották a férfit és a nőt)
- 1 Mózes 2:24 (a férfi ragaszkodjon a feleségéhez)
- T&Sz 49:15–16 (Isten rendelte el a házasságot)
- Efézusbeliek 6:4 (igazlelkűségben neveljük fel gyermekeinket)
- T&Sz 132:15–21 (az örökkévaló házasság)
- T&Sz 88:119–26 (útmutatás a sikeres családi élethez)
- T&Sz 93:40–50 (az Úr megparancsolja a szülőknek, hogy világosságban és igazságban neveljék fel gyermekeiket)
- A család: Kiáltvány a világhoz (elérhető az LDS.org honlapon, és számos egyházi kiadványban, többek között: *Liahóna*, 2004. okt. 49.; *A fiatalság erősségeért: Isten iránti kötelességünk teljesítése* [cikkszám: 36550 135], 44. oldal; valamint *Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár* [cikkszám: 36863 135], 30–32.)

Családi felelősségek

37. fejezet

A szülők felelősségei

- Milyen felelőssége van a férjnek és a feleségnek gyermekeik nevelésében?

Minden embernek fontos szerepe van családjában. A prófétákon keresztül az Úr elmagyarázta, hogy mit kell tenniük az apáknak, az anyáknak és a gyermekeknek, és hogyan kell érezniük egymás iránt. Hogy családként teljesíteni tudjuk célunkat, meg kell tanulnunk, mit vár el tőlünk az Úr férjként, feleségként és gyermekként. Ha mindannyian megtesszük a saját részünket, örökre egygyé válhat a családjunk.

A szülői mivolt szent felelősségének ellátásában „az anyáknak és az apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást” (A család: Kiáltvány a világhoz. Lásd *Liahóna*, 2004. okt. 49.). Együtt kell dolgozniuk, hogy gondoskodni tudjanak családjuk lelki, érzelmi, szellemi és fizikai szükségleteiről.

Vannak olyan felelősségek, melyekben osztoznia kell a férjnek és a feleségnek. A szülőknek tanítaniuk kell gyermekeiknek az evangéliumot. Az Úr figyelmeztetett bennünket, hogy ha a szülők nem tanítják gyermekeiket a hitről, a bűnbánatról, a keresztelezésről és a Szentlélek ajándékáról, akkor a bűn az ő fejükre száll. A szülők tanítsák meg gyermekeiket imádkozni, és arra, hogy engedelmességedjenek az Úr parancsolatainak. (Lásd T&Sz 68:25, 28.)

A szülők leginkább példamutatással taníthatják gyermekeiket. A férj és a feleség szavakkal és tetteikkel egyaránt fejezzék ki az egymás és gyermekeik iránt érzett szeretetüket és tiszteletüket. Nem szabad

Tanároknak: Mint a 36. fejezetnél, most is légy tekintettel azok érzéseire, akiknek otthoni körülményeik nem ideálisak. Hangsúlyozd ki, hogy az Úr vezetésével, valamint a családtagok és az egyház tagjainak segítségével az egyedülálló szülők képesek sikeresen felnevelni a gyermekeiket.

megfeledeznünk arról, hogy családunk minden tagja Isten gyermeke. A szülők szeretettel és tisztelettel bánjanak gyermekeikkel, legyenek velük határozottak, de ugyanakkor kedvesek.

A szülőknek meg kell érteniük, hogy a gyerekek néha rossz döntéseket hoznak, még azután is, hogy tanították nekik az igazságot. Ha ez megtörténik, a szülők akkor se adják fel, hanem folytassák gyermekeik tanítását, mutassák ki az irántuk érzett szeretetüket, legyenek jó példaképek a számukra, valamint börtöljenek és imádkozzanak értük.

A Mormon könyve egyik története beszámol arról, hogy egy apa imái miként segítettek fiának visszatérni az Úr ösvényére. Az ifjabb Alma eltávolodott igazlelkű apja, Alma tanításaitól, és arra törekedett, hogy elpusztítsa az egyházat. Az apa azonban hittel imádkozott fiáért. Az ifjabb Almát pedig meglátogatta egy angyal, és gonoszságait megbánva később nagyszerű vezetője lett az egyháznak. (Lásd Móziás 27:8–32.)

A szülők áhítatos és tiszteletteljes környezetet teremthetnek otthon, ha szeretetben tanítják és nevelik gyermekeiket. Emellett igyekezzenek vidám élményeket is szerezni nekik.

- Miként támogathatja egymást a férj és a feleség ezen szerepeikben? Hová fordulhatnak támogatásért az egyedülálló szülők?

Az apa felelősségei

- Milyen jó példákat láttál már egy gyermekét nevelő édesapára?

„Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről” (*Liahóna*, 2004. okt. 49.).

Az egyház tagjaként egy érdemes édesapának lehetősége van viselni a papságot, ami családja papsági vezetőjévé teszi. Családját alázatosan és kedvesen szabad csak vezetnie, nem pedig kegyetlenül vagy erőszakkal. A szentírások azt tanítják, hogy a papságviselők meggyőzéssel, gyengédséggel, szeretettel és kedvesen vezessenek másokat (lásd T&Sz 121:41–44; Efézusbeliek 6:4).

Az apa megosztja a papság áldásait családjá tagjaival. Amikor egy férfi viseli a melkisédeki papságot, ezen áldásokat úgy oszthatja meg, hogy szolgál a betegeknek, és különleges papsági áldásokban részesíti családjá tagjait. Egy elnöklő papsági vezető irányítása alatt megáldhatja a csecsemőket, keresztelhet, konfirmálhat, és papsági elrendeléseket végezhet. A parancsolatok betartásával példát kell mutatnia családjá számára. Figyeljen rá, hogy családjá naponta kétszer közösen imádkozzon, és tartson rendszeresen családi estet.

Az apa szakítson időt minden egyes gyermekére. Tanítsa őket a helyes tantételekre, beszélgessen el velük problémáikról és aggályaikról, és a szeretet hangján szólva adjon nekik tanácsokat. Számos jó példát találhatunk erre a Mormon könyvében (lásd 2 Nefi 1:14–3:25; Alma 36–42).

Az apának kell gondoskodnia családjá fizikai szükségleteiről is. Győződjön meg arról, hogy van elegendő ételük, van hol lakniuk, van ruhájuk, és igyekezzen taníttatni őket. Akkor se adja át a családjáról való gondoskodás felelősségét, ha nem képes egyedül megfelelni annak.

Az anya felelősségei

- Milyen jó példákat láttál már egy gyermekét nevelő édesanyára?

David O. McKay elnök azt mondta, az anyaság a legnemesebb elhívás (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* [2003]. 168.). Ez egy szent elhívás, hiszen társaivá lesznek Istennek azáltal, hogy világra hozzák lélekgyermeküket. Gyermeket szülni a legnagyobb áldások egyike. Ha nincs a családban apa, akkor az anya elnököl a család felett.

Boyd K. Packer elnök elismeréssel szólt azon nőtestvérekről, akiknek nem lévén saját gyermekük, igyekeztek másokról gondoskodni. Így szólt: „Amikor anyákról beszélek, nemcsak azokról a nőkről ejtek szót, akik gyermekeket szültek, hanem azokról is, akik mások által szült gyermekeket neveltek, és azokról a nőkről is, akiknek nincsenek saját gyermekeik, de örökbe fogadták másokét” (*Mothers* [1977], 8).

Az utolsó napi próféták azt tanították, hogy „az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek” (*Liahóna*, 2004. okt. 49.). Egy anya töltsön együtt sok időt gyermekeivel, és tanítsa nekik az evangéliumot. Játsszon és dolgozzon velük, hogy felfedezhessék az őket körülvevő világot. Tanítsa meg családjának, hogyan tehetik kellemes helyé az otthonukat. Ha melegszívű és szeretetteljes, hozzásegíti gyermekeit, hogy elégedettek legyenek önmagukkal.

A Mormon könyvben olvashatunk arról a kétezer ifjúról, akik kiválóságukat édesanyjuk tanításainak köszönheték (lásd Alma 53:16–23). Hélamán próféta vezetésével az ifjak csatába indultak. Édesanyjuktól megtanulták, hogy legyenek becsületesek, bátrak és megbízhatók, és azt, hogy ha nem kételkednek, akkor Isten ki fogja szabadítani őket (lásd Alma 56:47). Mindannyian túléltek az ütközetet. Így fejezték ki az édesanyjuk tanításaiba vetett hitüket: „Mi nem kételkedünk abban, hogy anyáink tudták ezt” (Alma 56:48). Minden bizonyossággal rendelkező édesanya óriási hatással lehet gyermekeire.

A gyermekek felelősségei

- Hogyan segítenek szüleiknek a gyermekek egy boldog otthon megteremtésében?

Szüleik mellett a gyermekek is felelősek azért, hogy családjuk boldog legyen. Engedelmeskedjenek a parancsolatoknak, és igyekezzenek együttműködni családtagjaikkal. Az Úrnak nem tetszik, ha a gyermekek veszekednek (lásd Móziás 4:14).

Az Úr megparancsolta a gyermekeknek, hogy tiszteljék szüleiket. Azt mondta: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj... a földön” (2 Mózes 20:12). A szülők tisztelete azt jelenti, hogy szeretjük és megbecsüljük őket, valamint engedelmeskedünk nekik. A szentírások így szólnak a gyermekekhez: „...szót fogadjatok a ti szüleiteknek az Úrban; mert ez az igaz” (Efézusbeliek 6:1).

Spencer W. Kimball elnök azt mondta, hogy a gyermekek tanuljanak meg dolgozni, és vegyék ki részüket az otthoni és a ház körüli munkákból. Kapjanak például olyan feladatokat, hogy tartsák

tisztán és rendben a házat. (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* [2006]. 130.)

- Hogyan mutathatnak a gyermekek tiszteletet és megbecsülést szüleik iránt?
- Mit tettek szüleitek azért, hogy tiszteljétek és becsüljétek őket?

A felelőségek elfogadása áldásokat hoz

- Mit tehetnek az egyes családtagok, hogy lakóhelyükből boldog otthon varázsoljanak?

Egy szeretetteljes, boldog család nem a véletlen műve. Ehhez a család minden tagjának meg kell tennie a saját részét. Az Úr a szülőknek és a gyermekeknek egyaránt adott felelőségeket. A szentírások azt tanítják, örüljünk egymásnak, legyünk figyelmesek és előzékenyek egymással, így amikor együtt beszélgetünk, imádkozunk, énekelünk vagy dolgozunk, élvezhetjük a harmónia áldásait a családukban. (Lásd *Kolossébeliek* 3.)

- Milyen hagyományok vagy szokások járulhatnak hozzá egy boldog otthon kialakításához?

További szentírások és más források

- Példabeszédek 22:6 (a gyermeknevelésről)
- Efézusbeliek 6:1–3 (a gyermekek engedelmeskedjenek szüleiknek)
- T&Sz 68:25–28; Efézusbeliek 6:4 (a szülők felelőségei)
- A család: Kiáltvány a világhoz (elérhető az LDS.org honlapon, és számos egyházi kiadványban, többek között: *Liahóna*, 2004. okt. 49.; *A fiatalság erősségéért* [cikkszám 36550 135], 44. oldal; valamint *Hűek a hithez* [cikkszám 36863 135], 30–32)
- *Családi kalauz* (cikkszám: 31180 135)

Az örökkévaló házasság

38. fejezet

A házasságot Isten rendelte el

A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme Isten tervének. Az Úr azt mondta: „...aki tiltja a házasságot, azt nem Isten rendelte, mert a házasságot Isten rendelte el az embereknek” (T&Sz 49:15). A házasság már kezdettől fogva az evangélium egyik törvénye volt. Arra hivatott, hogy ne csak a halandó életünkre szóljon, hanem örökké tartson.

Ádámot és Évát Isten még azelőtt adta össze, hogy a halál megjelent volna a világban. Örökkévaló házasságban éltek, és ennek törvényét tanították gyermeiknek és azok gyermekeinek. Az idő múlásával gonoszság költözött az emberek szívébe, és az e szent szertartás elvégzésére szóló felhatalmazás elvétetett a földről. Az evangélium visszaállításával az örökkévaló házasság is visszaállított a földre.

- Miért fontos tudnunk, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el?

Az örökkévaló házasság létfontosságú a felmagasztosulásunkhoz

- Mi az Úr tana a házasságról, és ez miben különbözik a világ nézeteitől?

A világon sokak szerint a házasság csak egy társadalmi szokás, egy törvényes együttélési megállapodás férfi és nő között. Az utolsó napi szentek számára azonban a házasság ennél jóval többet jelent. Felmagasztosulásunk a házasságtól függ, és mellette más olyan tantételektől és szertartásoktól, mint a hit, a bűnbánat, a keresztelés és a Szentlélek ajándékának befogadása. Hisszük, hogy a házasság a legszentebb kapcsolat, amely létrejöhet férfi és nő között. Ez a

szent kapcsolat pedig hatással van boldogságunkra most és az örökkévalóságban egyaránt.

Mennyei Atyánk azért adta nekünk az örökkévaló házasság törvényét, hogy olyanná válhassunk, mint Ő. Az Úr azt mondta:

„A celesztialis dicsőségben három menny vagy fokozat van;

A legmagasabb elnyeréséhez az embernek be kell lépnie a papság e rendjébe [értve ezalatt a házasság új és örök szövetségét];

Ha nem teszi meg ezt, nem nyerheti el” (T&Sz 131:1–3).

Az örökkévaló házasságot megfelelő felhatalmazás által kell megkötni a templomban

- Ahhoz, hogy örökkévaló legyen, miért a templomban, egy arra megfelelően felhatalmazott személy által kell házasságot kötni?

Az örökkévaló házasságkötést csak az végezheti el, aki rendelkezik a pecsételő hatalommal. Az Úr megígérte: „...ha egy ember feleséget vesz magának... az új és örök szövetség által... az által, akit felkentek... és ha megmaradnak [az Úr] szövetség[ében], ...az teljességgel érvényes lesz, amikor kikerülnek a világból” (T&Sz 132:19).

Az örökkévaló házasságkötést nemcsak megfelelő papsági felhatalmazás által, hanem Urunk egyik szent templomában kell elvégezni. A templom az egyetlen hely, ahol erre a szent szertartásra sor kerülhet.

A templomban az utolsó napi szent pár letérdel a szent oltárhoz – azon családtagjaik és barátaik jelenlétében, akik már részesültek a felruházásban – és Isten előtt házassági szövetséget kötnek. Férjnek és feleségnek nyilvánítják őket az időre és az örökkévalóságra. Ezt egy olyan személy teheti meg, aki viseli Isten szent papságát, és felhatalmazást kapott arra, hogy elvégezze ezt a szent szertartást. Az Úr irányításával cselekszik, és a felmagasztosulás áldásait ígéri

Tanároknak: Fontos, hogy minden egyháztag – akár házas, akár egyedülálló – megértse az örökkévaló házasság tanát. Azonban légy tekintettel azon felnőttek érzéseire, akik nem házasok. Szükség szerint segíts az osztály tagjainak, illetve a családtagoknak megérteni és tudni azt, hogy Mennyei Atyánk minden olyan gyermeke, aki hű marad szövetségéhez ebben az életben, az örökkévalóságban részesülhet majd az evangélium minden áldásában, beleértve azt is, hogy örökkévaló családja legyen.

a párnak. Elmagyarázza nekik, mit kell megtenniük annak érdekében, hogy elnyerjék ezeket az áldásokat, és emlékezteti őket, hogy minden áldás az Isten törvényeinek való engedelmességtől függ.

Ha nem a templomban, papsági felhatalmazás által köttetik meg a házasság, akkor az csak erre az életre szól, és a halál után a házastársak nem formálhatnak jogot egymásra vagy gyermekeikre. Az örökkévaló házasság azonban lehetővé teszi, hogy családként folytathassuk életünket a halandó élet után.

Az örökkévaló házasság áldásai

- Milyen áldások származnak az örökkévaló házasságból e földi életben és az örökkévalóságban?

Utolsó napi szentekként örökkévaló nézőpontból szemléljük az életet. Nem csak a pillanatnak élünk. Azonban már ebben az életben is áldást hozhat ránk az örökkévaló házasságunk. Íme néhány ezek közül:

1. Tudjuk, hogy házasságunk örökké tarthat. A halál csak ideiglenesen választhat el bennünket egymástól. Semmi sem választhat el minket örökre, kivéve a saját engedetlenségünk. Ez a tudás segít, hogy keményebben dolgozzunk egy boldog és sikeres házasságért.
2. Tudjuk, hogy családi kapcsolataink az egész örökkévalóságon át folytatódhatnak. Ez a tudás segít, hogy figyelmesen tanítsuk és neveljük gyermekeinket. Segít abban is, hogy türelmesebbek legyünk velük, és még jobban szeressük őket. Ennek eredményeként otthonunk egy boldogabb hely lesz.
3. Mivel Isten által elrendelt módon kötöttünk házasságot, ha érdemesek maradunk, akkor jogosultak vagyunk arra, hogy a Lélek kiáradjon a házasságunkra.

Az örökkévalóságban pedig a következő áldásokat élvezhetjük:

1. Isten celesztialis királyságának legmagasabb fokán élhetünk.
2. Istenhez hasonlóan felmagasztosulhatunk, és elnyerhetjük a teljes boldogságot.

- Örökkévaló látásmódunk milyen hatással lehet a házassággal és a családdal kapcsolatos érzéseinkre?

Fel kell készülnünk az örökkévaló házasságra

- Mit tehetünk azért, hogy segítsünk a fiataloknak felkészülni az örökkévaló házasságra?

Spencer W. Kimball elnök azt tanította: „Valamennyi döntésünk közül talán a házasság a leglényegesebb és a leghosszabb hatású, ugyanis nem csupán az azonnali boldogsághoz, hanem az örökkévaló örömökhöz is köze van. Hatásai nemcsak két embert érintenek, hanem az ő családjukat is, különösen pedig gyermekeiket és gyermekeik gyermekeit sok nemzedéken át. Kétségtelen, hogy amikor az életre és az örökkévalóságra választunk társat, a legkörültektől kell terveznünk, gondolkodnunk, imádkoznunk és böjtölnünk, hogy biztosak legyünk benne, valamennyi döntésünk között ez az egy nem lehet hibás” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball [2006]. 210–211.*).

Minden utolsó napi szentnek ki kell tűznie célként az örökkévaló házasságot. Ez azokra is vonatkozik, akik már kötöttek polgári házasságot. Az örökkévaló házasságra való felkészülés rengeteg elmélkedést és imát igényel. Csak azok az egyháztagok léphetnek be a templomba, akik igazlelkű életet élnek (lásd T&S 97:15–17). Ez nem úgy történik, hogy egy nap hirtelen elhatározzuk, hogy a templomban akarunk házasságot kötni, majd még aznap elmegyünk oda, és megházasodunk. Mindenek előtt meg kell felelnünk bizonyos követelményeknek.

A templomba való belépésünket megelőzően legalább egy évig tevékeny és érdemes egyháztagnak kell lennünk. A férfiaknak viselniük kell a melkisédeki papságot. A püspöknek vagy a gyülekezeti elnöknek interjút kell készítenie velünk. Ha érdemesnek talál bennünket, akkor egy templomi ajánlást kapunk tőle. Ha még nem vagyunk érdemesek, akkor tanácsokat ad nekünk, és segít olyan célokat kitűznünk, amelyek érdemessé tesznek minket arra, hogy elmehessünk a templomba.

Miután megkapjuk ajánlásunkat a püspöktől vagy a gyülekezeti elnöktől, a cövekelnököknek vagy a misszióelnököknek is interjút kell tartania velünk. A következő kérdéseket tehetik fel nekünk a templomi ajánlási interjún:

1. Hiszel-e Istenben, az Örökkévaló Atyában, az Ó Fiában, Jézus Krisztusban és a Szentlélekben, és van-e róluk bizonyosságod? Van-e szilárd bizonyosságod a visszaállított evangéliumról?
2. Támogatod-e Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét mint próféta, látnok és kinyilatkoztató? Elfogadod-e, hogy ő az egyetlen személy a földön, aki felhatalmazással rendelkezik az összes papsági kulcs gyakorlására?
3. Az erkölcsi tisztaság törvénye szerint élsz-e?
4. Teljes tizedet fizetsz-e?
5. Betartod-e a Bölcsesség szavát?
6. Tisztességesen bánysz-e másokkal?
7. Igyekszel-e betartani a szövetségeket, amelyeket kötöttél, miszerint jelen leszel az úrvacsora- és papsági gyűléseken, és hogy életedet összhangban tartod az evangélium törvényeivel és parancsolataival?

Amikor templomi ajánlásért folyamodtok, ne feledjétek, hogy a templomba való belépés szent kiváltságnak számít. Ez egy nagyon komoly dolog, nem szabad könnyedén venni.

Komolyan törekednünk kell arra, hogy betartsunk minden szövetséget, melyet a templomban kötünk. Az Úr azt mondta, ha igazak és hithűek vagyunk, elnyerjük a felmagasztosulásunkat. Olyanná válunk, mint Mennyei Atyánk. (Lásd T&S 132:19–20.) A templomi házasságkötés megér minden áldozatot. Ezáltal mérték nélkül áradhatnak majd ránk az örökkévaló áldások.

- Mivel buzdíthatjuk a fiatalokat arra, hogy tűzzék ki célul: a templomban fognak házasodni? Hogyan segíthetünk erre felkészülniük?

További szentírások

- 1 Mózes 1:26–28 (sokasodjunk, és töltsük be a földet)
- 1 Mózes 2:21–24 (az első házasságkötést Isten végezte el)
- Máté 19:3–8 (amit Isten összekötött)
- T&Sz 132 (a házasság törvényének örökkévaló természete)
- T&Sz 42:22–26 (a házassági esküt meg kell tartani)
- Jákób 3:5–7 (a férfiak és a feleségek legyenek hűek egymáshoz)

Az erkölcsi tisztaság törvénye

39. fejezet

Megjegyzés a szülőknek

Ez a fejezet olyan részeket is tartalmaz, melyek meghaladják a fiatal gyermekek érettségi szintjét. E részek tanítása előtt jobb, ha megvárják, míg a gyermekek elég idősek lesznek ahhoz, hogy megértsék, mit jelent a szexuális kapcsolat és a gyermeknemzés. Egyházi vezetőink megmondták, hogy a szülőkre hárul az a felelősség, hogy gyermekeiknek tanítsanak a nemzésről (a fogamzás folyamatáról és a születésről). A szülőknek meg kell tanítaniuk őket az erkölcsi tisztaság törvényére is, ahogyan az ebben a fejezetben áll.

A szülők már akkor elkezdhetik megtanítani gyermekeiknek a testükhöz való helyes hozzáállást, amikor még nagyon fiatalok. Ha nyíltan, de tiszteletteljesen beszélnek gyermekeikkel, és a testrészek, valamint azok működésének helyes elnevezéseit használják, akkor a gyermekek úgy nőnek fel, hogy nem lesz bennük felesleges szégyenérzet a testük miatt.

A gyermekek természetüknél fogva kíváncsiak. Szeretnék tudni, hogyan működik a testük, vagy hogy honnan jönnek a kisbabák. Ha a szülők ezekre a kérdésekre azonnal és világosan válaszolnak oly módon, hogy azt a gyermekek is megértsék, akkor továbbra is hozzájuk fordulnak majd kérdéseikkel. Ha azonban a szülők úgy válaszolnak, hogy a gyermekek zavarba jönnek, vagy elutasítva érzik magukat, akkor valószínűleg valaki máshoz fognak fordulni kérdéseikkel, és lehetséges, hogy helytelen válaszokat kapnak, vagy épp egyetlen hozzáállással találkoznak.

Azonban egyáltalán nem bölcs dolog, és nem is szükséges, hogy a gyermekeknek mindent egyszerre mondjunk el. A szülők csak

arról adjanak nekik felvilágosítást, amiről kértek, és csak annyit, amennyit meg tudnak érteni. E kérdések megválaszolása során a szülők megtaníthatják gyermekeiknek, hogy tiszteljék mások testét és a sajátjukat egyaránt. Meg kell tanítaniuk gyermekeiknek azt is, hogy visszafogottan és erényesen öltözködjenek. A szülőknek helyre kell tenniük a hamis gondolatokat, és ki kell javítaniuk a durva beszédet, melyet gyermekeik másoktól eltanulnak.

Mire a gyermekek éretté válnak, a szülők beszéljék meg velük nyíltan a gyermeknemzést. A gyermekeknek meg kell érteniük, hogy ez a hatalom jó, és az Úr adta a számunkra. Ő azonban elvárja tőlünk, hogy az általa szabott kereteken belül használjuk.

A kisgyermekek tisztán és ártatlanul jönnek a földre Mennyei Atyánktól. Amennyiben a szülők útmutatásért imádkoznak, az Úr majd sugalmazást ad nekik, hogy a megfelelő időben és módon taníthassák gyermekeiket.

A gyermeknemzés hatalma

- Miért kell a szülőknek a nemzésről és az erkölcsi tisztaságról tanítaniuk a gyermekeiket? Hogyan tehetik ezt megfelelően?

Isten minden élőlénynek megparancsolta, hogy szaporodjon a saját fajtáján belül (lásd 1 Mózes 1:22). A szaporodás része volt Isten azon tervének, hogy minden életforma fennmaradjon a földön.

Ezután a földre helyezte Ádámot és Évát, akik különböztek az összes többi teremtménytől, mivel az Ő lélekgyermekei voltak. Az Éden kertjében összeházasította Ádámot és Évát, és megparancsolta nekik, hogy sokasodjanak és töltsék be a földet (lásd 1 Mózes 1:28). Életüket azonban erkölcsi törvények szerint, nem pedig ösztöneikre hallgatva kellett irányítaniuk.

Isten azt akarta, lélekgyermekei családokba szülessenek, hogy ezáltal megfelelő gondoskodásban és tanításban lehessen részük. Ádámhoz és Évához hasonlóan nekünk is fizikai testet kell biztosítanunk e lélekgyermekek számára. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kijelentette, „hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki” (A család: Kiáltvány a világhoz. Lásd *Liahóna*, 2004. okt. 49.). Isten megparancsolta, hogy egy férfi és

egy nő csakis házasságon belül létesíthet egymással nemi kapcsolatot. Ezt a parancsolatot az erkölcsi tisztaság törvényének nevezik.

Az erkölcsi tisztaság törvénye

- Mit jelent az erkölcsi tisztaság törvénye?

Nemi kapcsolatot kizárólag a házastársunkkal létesíthetünk, akivel törvényes házasságot kötöttünk. Senki – akár férfi, akár nő – nem alakíthat ki nemi kapcsolatot házasság előtt. Házasságkötésünk után is csak házastársunkkal szabad nemi életet élnünk.

Az Úr azt parancsolta az izráelitáknak: „Ne paráználkodjál” (2 Mózes 20:14). Azok az izráeliták, akik megszegették ezt a parancsolatot, komoly büntetést kaptak. Az Úr az utolsó napokban újra elismételte ezt a parancsolatot (lásd T&Sz 42:24).

Azt tanították nekünk, hogy az erkölcsi tisztaság törvénye nem csak a nemi aktusra terjed ki. Az Első Elnökség más nemi bűnöktől is óva intette a fiatalokat:

„Házasság előtt ne tegyetek semmi olyat, amivel felébresztitek azokat az erőteljes érzelmeket, melyeket csakis a házasságon belül juttathattok kifejezésre. Tartózkodjatok a szenvedélyes csókolózástól, ne feküdjetek egymásra, és még ruhán keresztül se érintsetek meg egymás nemi szerveit, melyek testetek szent részei. Ne engedjétek meg senkinek, hogy ezt tegye veletek. Ti magatok se ébresszétek fel ezeket az érzelmeket saját testetekben” (*A fiatalság erősségéért* [füzet, 2001]. 27.).

Az erkölcsi tisztaság megszegésének egyéb módjai mellett a homoszexuális viselkedés is komoly bűn. Az utolsó napi próféták beszéltek a homoszexuális viselkedés veszélyeiről, valamint arról, hogy az egyház törődik azokkal, akik ilyen hajlammal küszködnek. Gordon B. Hinckley elnök azt mondta:

„Először is hisszük, hogy a férfi és a nő közötti házasságot Isten rendelte el. Hiszük, hogy a házasságok örökké tarthatnak, amennyiben az örökkévaló papság hatalmával köttetnek az Úr házában.

Sokszor megkérdeznék minket arról, hogy mi az álláspontunk a magukat úgynevezett melegeknek és leszbikusoknak tartó

emberekkel kapcsolatban. A válaszom az, hogy Isten fiaiként és leányaiként szeretjük őket. Lehet, hogy vannak bizonyos erőteljes hajlamaik, amelyeket nehéz kordában tartani. A legtöbb embernek vannak alkalmanként ilyen vagy olyan hajlamai. Amennyiben nem cselekszenek e hajlamok szerint, akkor tovább folytathatják az életüket, ahogyan bármely más egyháztag is teszi. Ha azonban megszegik az erkölcsi tisztaság törvényét és az egyház erkölcsi normáit, akkor ki vannak téve az egyház fegyelmezésének csakúgy, mint bárki más.

Mi szeretnénk segíteni ezeknek az embereknek, szeretnénk őket megerősíteni és támogatni a problémáik közepette, és segítséget nyújtani a nehézségeikben. De nem nézhetjük tétlenül, ha erkölcs-tétlenül viselkednek, ha megpróbálják támogatni, megvédeni vagy gyakorolni az úgynevezett azonos neműek közötti házasságot. Ha ezt megengednénk, azzal jelentéktelennek tüntetnénk fel az Isten által szentesített házasság komoly és szent alapját, valamint annak célját, a családalapítást” (in Conference Report, Oct. 1998, 91; vagy lásd *Liahóna*, 1999. jan. 82.).

Sátán azt akarja, szegjük meg az erkölcsi tisztaság törvényét

- Hogyan csábítja Sátán az embereket arra, hogy megszegjék az erkölcsi tisztaság törvényét?

Sátán, tervének megfelelően, igyekszik annyi embert félrevezetni, ahányat csak tud, így akadályozva meg, hogy visszatérjünk Mennyei Atyánkhoz. Az egyik legpusztítóbb dolog, amit tehet, hogy rávesz minket az erkölcsi tisztaság törvényének megszegésére. Sátán ravasz, és hatalmas ereje van. Szeretné elhíttetni velünk, hogy az erkölcsi tisztaság törvényének megszegése nem bűn. Nagyon sok embert vezetett már félre. Meg kell védenünk magunkat a gonosz hatásokkal szemben.

Sátán támadást intéz az erény normái ellen. El akarja velünk hitetni, hogy mivel az emberi test gyönyörű, így nyugodtan büszkélkedhetünk vele, és bátran megmutathatjuk. Mennyei Atyánk azonban azt kívánja tőlünk, fedjük el testünket, hogy ne ébresszünk másokban helytelen gondolatokat.

Sátán nemcsak arra buzdít minket, hogy erkölcstelenül öltözködjünk, hanem arra is, hogy erkölcstelen és illetlen gondolataink legyenek. Ezt erkölcstelenséget sugalló képek, filmek, történetek, viccek, zene és táncok segítségével éri el. Az erkölcsi tisztaság törvénye megkívánja, hogy gondolataink és tetteink tiszták legyenek. Alma próféta azt tanította, hogy amikor Isten megítél minket, „gondolataink is kárhóztatni fognak minket; és ebben a rettenetes helyzetben nem merünk majd felnézni az Istenünkre” (Alma 12:14).

Jézus azt tanította: „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál!

Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében” (Máté 5:27–28).

Gordon B. Hinckley elnök így figyelmeztetett bennünket: „Szörnyű kísértések világában éltek. A pornográfia olcsó szennye rémisztő, mindent elsodró áradatként söpör végig az egész földön. Ez méreg. Ne nézzétek vagy olvassátok. Elpusztít benneteket, ha mégis így tesztek. Elragadja az önbecsüléseteket. Megrabolja az élet szépségei iránti érzéketeket. Szétrombol benneteket, és leránt a gonosz gondolatok – sőt cselekedetek – mocsarába. Maradjatok távol tőle! Órizkedjete tőle, mint valami ragályos kórtól, mert éppoly halálos! Legyetek erényesek gondolataitokban és tetteitekben egyaránt! Isten – egy cél érdekében – isteni vágyat helyezett belétek, melyet könnyen megzavarhat a gonoszság és a pusztító szélsőségesség. Amíg fiatalok vagytok, ne randevúzzatok tartósan senkivel. Ha eléritek a kort, hogy a házasságon gondolkodjatok, akkor érkezett el az ideje az udvarlásnak. De nektek, középiskolás fiúknak, még nincs erre szükségetek – mint ahogy a lányoknak sem!” (in Conference Report, Oct. 1997, 71–72; vagy lásd *Liahóna*, 1998. jan. 56.).

Sátán néha érzelmeinken keresztül kísért meg minket. Tudja, hogy mikor érezzük magunkat magányosnak, levertnek, vagy épp összezavarodottnak. Ezt az időszakot választja arra, hogy az erkölcsi tisztaság törvényének megszegésére csábítson bennünket. Mennyei Atyánk erőt adhat, hogy baj nélkül túljussunk ezeken a megpróbáltatásokon.

A szentírások beszámolnak egy József nevű igazlelkű ifjúról, aki-ben ura, Pótifár teljesen megbízott, így mindenét, amivel csak rendelkezett, az ő felügyeletére bízta. Pótifár felesége szemet vetett Józsefre, és megpróbálta rávenni, hogy paráználkodjon vele. József azonban ellenállt a csábításnak, és elmenekült tőle. (Lásd 1 Mózes 39:1–18.)

Pál a következőt tanította: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1 Korinthusbeliek 10:13). Alma kihangsúlyozta, hogy nem fognak bennünket azon felül megkísértetni, amit el tudunk viselni, ha megalázkodunk az Úr előtt, az Ő szent nevét szólítjuk, valamint folyamatosan éberek vagyunk és imádkozunk (lásd Alma 13:28).

- Milyen kapcsolat van a visszafogottság és az erkölcsösség között? A szülők hogyan taníthatják meg gyermekeiknek a visszafogott öltözködést, beszédet és viselkedést?
- Hogyan vehetjük fel a küzdelmet a pornográfia elterjedése és hatásai ellen?
- Milyen ígéreteket tett nekünk az Úr, melyek segítségével le tudjuk győzni Sátán kísértéseit?

Az erkölcsi tisztaság törvényének megszegése rendkívül súlyos bűn

Alma próféta sokat szenvedett amiatt, hogy egyik fia megszegte az erkölcsi tisztaság törvényét. Így szólt fiához, Koriánthonhoz: „Hát nem tudod, fiam, hogy ezek a dolgok utálatosak az Úr szemében? Igen, az ártatlan vér ontását vagy a Szentlélek megtagadását kivéve minden bűnnél utálatosabbak” (Alma 39:5). Az erkölcstelenség a gyilkosság után a legsúlyosabb bűn.

Ha egy férfi és egy nő megszegi az erkölcsi tisztaság törvényét, és gyermekük fogan, kísértést érezhetnek arra, hogy elkövessenek egy másik förtelmes bűnt: az abortuszt. Az abortusz csak nagyon

Tanároknak: A visszafogottsággal és erkölcsösséggel kapcsolatos kérdésekben segítséget nyújt *A fiatalság erősségeért* című füzet (cikkszám: 36550 135), amely beszerezhető az elosztóközpontokból, a gyülekezeti házad könyvtárából, valamint elérhető az LDS.org honlapon is.

kevés esetben lehet indokolt. Az egyházi vezetők azt mondták, hogy néhány kivételes körülmény indokolttá teheti az abortuszt. Ilyen például, ha a terhesség vérfertőzés vagy nemi erőszak eredménye, ha a szakorvos véleménye szerint az anya élete vagy egészsége komoly veszélyben forog, vagy ha úgy látja, hogy a magzaton olyan súlyos elváltozások vannak, hogy születése után nem maradna életben. De még ezek a kivételes esetek sem jogosítanak fel automatikusan az abortusz elvégzésére. Azok is, akik ilyen helyzetbe kerülnek, csak azután vegyék fontolóra, miután tanácskoztak a helyi egyházi vezetőkkel, és komoly imán keresztül megerősítést kaptak.

„Amikor egy férfinak és egy nőnek házasságon kívül fogan gyermeke, minden igyekezettel arra kell biztatni őket, hogy házasodjanak össze. Amikor nem valószínű, hogy a házasságuk sikeres lesz – életkoruk, illetve más körülmények miatt –, akkor a nem házas szülőknek azt kell tanácsolni, hogy az UNSZ Családsegítő Szolgáltatáson keresztül kínálják fel gyermeküket örökbefogadásra, így gondoskodva arról, hogy a gyermeket olyan szülőkhöz pecsételjék, akik érdemesek belépni a templomba” (Első elnökségi levél, 2002. június 26. és 2002. július 19.).

Menneyi Atyánk szemében rendkívül fontos, hogy gyermekei engedelmeskedjenek az erkölcsi tisztaság törvényének. Azokat az egyháztagokat, akik megszegik ezt a törvényt, vagy másokat erre ösztönöznek, egyházi fegyelmezésnek vetik alá.

Bocsánatot nyerhetnek azok, akik megszegik az erkölcsi tisztaság törvényét

Azok, akik megszegették az erkölcsi tisztaság törvényét, békességre lelhetnek. Az Úr azt mondta: „És ha a gonosztevő megtér minden vétkeiből, melyeket cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat... Semmi gonoszságról, melyet cselekedett, emlékezés nem leszen” (Ezékiel 18:21–22). A békesség a megbocsátáson keresztül érkezik.

Kimball elnök azt tanította: „Minden megbocsátás feltételhez kötődik. [...] A bűjtnek, az imáknak, az alázatosságnak fel kell érnie a

bűn nagyságával, vagy túl kell tennie azon. Megtört szívre és bűnbánó lélekre van szükség. [...] Könnyekre és őszinte, szívbeli változásra. Tudatosulnia kell bennünk a bűnnek, fel kell hagynunk a gonoszszággal, és be kell ismernünk a hibát az Úr megfelelően felhatalmazott képviselőinek” (*The Miracle of Forgiveness* [1969], 353).

A legtöbb ember számára a bűnbánat legnehezebb része a bűn bevallása. Nemcsak az Úrnak kell bevallani bűnünket, hanem annak is, aki ellen vétkeztünk – a férjünknek, illetve a feleségünknek –, valamint a megfelelő papsági felhatalmazottnak. A papsági vezető (püspök vagy cövekelnök) megítéli egyházi helyzetünket. Az Úr azt mondta Almának: „...és aki vétkezik ellenem... ha bűneit bevallja előttem és előtted, és őszinte szívvel bűnbánatot tart, annak bocsáss meg, és én is meg fogok neki bocsátani” (Móziás 26:29).

Kimball elnök azonban arra figyelmeztetett: „Noha a megbocsátást gazdagon megígérték, azok a lelkek, akik nem bánják meg teljes mértékben a bűneiket, nem részesülnek semmilyen ígéretben, de még a megbocsátás legkisebb jelében sem. [...] Nem tudjuk elég nyomatékosan emlékeztetni az embereket, hogy nem követhetnek el sorozatosan bűnöket abban a reményben, hogy majd újra és újra bocsánatot fognak nyerni azokra” (*The Miracle of Forgiveness*, 353, 360). Akik bocsánatot nyertek, majd ismét elkövetik a bűnt, azokon számon fogják kérni a korábban elkövetett bűneiket is (lásd T&S 82:7; Ether 2:15).

Akik betartják az erkölcsi tisztaság törvényét, nagyszerű áldásokban részesülnek

- Milyen áldásokban részesülünk, ha betartjuk az erkölcsi tisztaság törvényét?

Amikor engedelmeskedünk az erkölcsi tisztaság törvényének, büntudat és szégyenérzet nélkül élhetünk. Saját életünk és gyermekeink élete is áldott lesz, ha tiszták és makulátlanok vagyunk az Úr előtt. Gyermekeink példát vehetnek rólunk, és követhetik a nyomdokainkat.

További szentírások

- Máté 19:5–9; 1 Mózes 2:24 (a házassági kapcsolat szent)
- Titus 2:4–12 (az erkölcsösségre vonatkozó utasítások)
- 1 Korinthusbeliek 7:2–5; Efézusbeliek 5:28 (a házastársi hűség)
- Jelenések 14:4–5 (az erkölcsi tisztaság törvénye iránti engedelmesség áldásai)
- Példabeszédek 31:10 (az erény magasztalása)
- Alma 39:9 (ne menjünk szemünk kívánságai után)
- T&Sz 121:45 (szüntelenül erény díszítse a gondolatainkat)
- Alma 42:16 (a bűnbánattal együtt jár a büntetés)
- Alma 42:30 (ne mentegessük a bűneinket)
- T&Sz 58:42–43 (a bűnbánók bevallják és elhagyják bűneiket)

A templomi munka és a családtörténet

40. fejezet

Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy gyermekei visszatérjenek Hozzá

Jézus Krisztus engesztelése révén mindnyájan feltámadunk, és többé nem ízleljük meg a halált. Ha azonban szeretnénk örökké együtt élni a családunkkal Mennyei Atyánk jelenlétében, meg kell tennünk mindent, amit a Szabadító parancsol nekünk. Ez magában foglalja a keresztkedést, a konfirmálást és a templomi szertartásokban való részesülést is.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként mindannyian megkeresztelkedtünk és konfirmáltunk a megfelelő papsági felhatalmazás által. Mindnyájan elmehetünk a templomba is, hogy elvégezzük a szabadító papsági szertartásokat. Mennyei Atyánk sok-sok gyermekének azonban erre nem volt lehetősége, mert olyan időben éltek, amikor az evangélium nem volt számukra elérhető.

Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy minden gyermeke visszatérjen Hozzá, és Vele éljen. Azok számára, akiknek földi életük során nem volt lehetőségük megkeresztelkedni, vagy elnyerni a templomi szertartásokat, készített egy utat, amely által részesülhetnek ezekben. Arra kért minket, hogy végezzük el e szertartásokat az őseinkért a templomokban.

Az Úr templomai

- Miért fontosak a templomok az életünkben?

Tanároknak: A képek kiválóan alkalmasak a figyelem felkeltésére, és segítenek a tanulóknak jobban megérteni a tanultakat. Megkérheted az osztály tagjait, illetve a családtagokat, hogy miközben a fejezetben található templom képét nézik, gondolkozzanak el a templomi munkával kapcsolatos érzéseiken.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza templomai különleges épületek, melyeket az Úrnak szenteltek. Az érdeemes egyháztagnak elmehetnek a templomokba, hogy szertartásokban részesüljenek, és szövetségeket kössenek az Úrral. A keresztléshez hasonlóan e szertartások és szövetségek elengedhetetlenek a szabadulásunkhoz. Ezeket az Úr templomaiban kell elvégeznünk.

Azért is látogatjuk a templomokat, hogy tanulhassunk Mennyei Atyánkról és Fiáról, Jézus Krisztusról, valamint hogy jobban megérthessük a Velük való kapcsolatunkat és az élet célját. A templomokban tanítást kapunk a halandóság előtti létről, a földi élet értelméről és a halál utáni életről.

A templomi szertartások örökre összepecsételik a családokat

- Mit jelent az, hogy összepecsételnek minket?

Minden templomi szertartást a papság hatalma által végeznek. Azok a szertartások, melyeket e hatalom által végeznek el a földön, a mennyben is meg lesznek pecsételve. A Szabadító azt tanította apostolainak: „...a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve leszén” (Máté 16:19; lásd még T&Sz 132:7).

Csak a templomban pecsételhetnek minket össze úgy, hogy örökre egy család lehessünk. A templomban kötött házasság örökre összeköti a férfit és a nőt mint férj és feleség, ha megtartják a szövetségeiket. A keresztlés és minden más szertartás erre a szent eseményre készít fel minket.

Amikor egy férfi és egy nő a templomban kötnek házasságot, születendő gyermekeik is örökkévaló családjuk részévé válnak. Azok a házaspárok is megkaphatják ezen áldásokat, akik polgári házasságot kötöttek, ha felkészítik magukat és gyermekeiket a templomba való belépésre, és arra, hogy egymáshoz pecsételjék őket. Azok a szülők, akik hivatalosan örökbe fogadnak egy gyermeket, szintén magukhoz pecsételhetik őt.

- Mit kell egy házaspárnak tennie annak érdekében, hogy a pecsételő erő érvénybe lépjen a házasságukban?

Őseinknek szükségük van a segítségünkre

- Milyen felelősséggel tartozunk őseink iránt, akik anélkül haltak meg, hogy részesültek volna a papsági szertartásokban?

Mario Cannamela 1882-ben kötött házasságot Maria Vittával. Olaszországban, Tripani városában éltek. Ott nevelték fel családjukat, és rengeteg csodálatos évet töltöttek együtt. Mario és Maria életük során nem hallották Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának üzenetét. Nem voltak megkeresztelve. Nem volt lehetőségük elmenni a templomba, így nem pecsételték össze őket, hogy családjuk örökkévaló lehessen. Halálukkor házasságuk véget ért.

Egy évszázaddal később egy nagyszabású családi összejövetelre került sor. Mario és Maria leszármazottai elmentek a Los Angeles templomba, ahol dédunokájuk és felesége egy oltárnál térdelve Mario és Maria helyett elvégezte a pecsételést. Szemük könnybe lábadt, miközben osztoztak Mario és Maria örömeiben.

Nagyon sok olyan ősrünk van, akik úgy haltak meg, hogy a földön nem hallottak az evangéliumról. Ők most a lélekvilágban élnek (lásd e könyv 41. fejezetét), ahol Jézus Krisztus evangéliumát tanítják nekik. Azok, akik elfogadták az evangéliumot, arra várnak, hogy elvégezzék értük a templomi szertartásokat. Mi is osztozhatunk őseink örömeiben, miközben elvégezzük értük ezeket a szertartásokat a templomban.

- Hogyan bizonyítja Isten igazságosságát, könyörületét és irgalmát a halottak szabadulásának tana?
- Milyen élményeid vannak az őseidért végzett templomi munkával kapcsolatban?

Családtörténet: hogyan lássunk hozzá őseink megsegítéséhez?

- Melyek a családtörténeti munka elvégzésének alapvető lépései?

Az utolsó napi szenteket arra buzdítják, hogy végezzenek családtörténeti kutatást. Ezáltal megismerjük őseinket, és szertartásokat végezhetünk értük. A családtörténeti kutatás három alapvető lépésből áll:

1. Beazonosítjuk az őseinket.
-

2. Kiderítjük, mely őseinkért kell templomi szertartásokat végezni.
3. Meggyőződünk arról, hogy elvégzik értük a szertartásokat.

A legtöbb egyházközségben és gyülekezetben szolgálnak család-történeti tanácsadók, akik válaszolnak kérdéseinkre, és a megfelelő forrásokhoz irányítanak bennünket. Ha egy egyházközségben vagy gyülekezetben nincs családtörténeti tanácsadó, akkor a püspök vagy a gyülekezeti elnök adhat tanácsokat.

Azonosítsuk be őseinket!

Őseinkért csak akkor tudunk templomi szertartásokat végezni, ha ismerjük a nevüket. Napjainkban rengeteg csodálatos forrás áll rendelkezésünkre, melyek segítenek őseink beazonosításában.

Az őseinkkel kapcsolatos adatok összegyűjtését kezdjük azzal, hogy felkutatjuk az otthonunkban található információkat, például a születési, házassági vagy halotti anyakönyvi kivonatokat. Találhatunk családi Bibliákat, gyászjelentéseket, családtörténeti feljegyzéseket, naptárakat és naplókat. A rokonainktól is kérhetünk információkat. Miután összegyűjtöttük az otthoni és a rokonainktól kapott információkat, más forrásokban is kereshetünk, mint például a FamilySearch.org-on. Ellátogathatunk az egyház egyik helyi családtörténeti központjába is.

Az, hogy hány ősuncket sikerül beazonosítanunk, attól függ majd, hogy mennyi információhoz tudunk hozzáférni. Lehetséges, hogy egyelőre csak nagyon kevés információhoz jutottunk hozzá, ezért szüleinken és nagyszüleinken kívül másokat nem tudunk beazonosítani. Ha már nagy mennyiségű családi feljegyzés áll rendelkezésünkre, akkor már több nemzedékre visszamenőleg is beazonosíthatjuk őseinket.

Az összegyűjtött információkat családi csoportíveken és családfákon rendszerezhetjük.

Derítsük ki, mely őseinkért kell templomi szertartásokat végezni!

A halottakért már az egyház korai időszakától kezdve végeznek templomi szertartásokat, ezért lehetséges, hogy néhány szertartást már elvégeztek őseinkért. Hogy megtudjuk, mely őseinknek van

szüksége templomi szertartásokra, két helyen kell vizsgáldnunk. Saját családi feljegyzéseink információkkal szolgálhatnak az elvégzett szertartásokról. Ha mégsem, akkor fordulhatunk az egyház feljegyzéséhez, mely tartalmazza az összes elvégzett templomi szertartást. Egyházközségünk vagy gyülekezetünk családtörténeti tanácsadója segíthet ezen erőfeszítéseinkben.

Győződjünk meg arról, hogy elvégezzük a szertartásokat!

A lélekvilágban nagyon sok ősünk izgatottan várja, hogy elvégezzék értük a templomi szertartásokat. Amint sikerül beazonosítanunk őket, intézkedjünk, hogy a lehető leghamarabb elvégezhessek értük ezt a munkát.

A családtörténeti munka egyik áldása abból származik, hogy elme-gyünk a templomba, és szertartásokat végzünk az őseinkért. Fel kell készíteni magunkat arra, hogy templomi ajánlást kaphassunk, így amikor lehetőségünk nyílik rá, majd el tudjuk végezni ezt a csodálatos munkát. Ha gyermekeink tizenkét évesek vagy annál idősebbek, osztozhatnak velünk ezekben az áldásokban azáltal, hogy megkeresztelkednek és konfirmálnak az őseikért.

Ha nem tudunk ellátogatni a templomba, és elvégezni a szertartásokat, a templom megszervezi, hogy más egyháztagok megtegyék ezt helyettünk.

- Hogyan segített az Úr neked vagy családotd más tagjainak információkat találni az őseitekről?

További családtörténeti kutatási lehetőségek

- Milyen egyszerű lehetőségek kínálóznak a családtörténeti munkában való részvételre azok számára, akiknek sok más feladatot is el kell látniuk?

Azon túl, hogy a már beazonosított őseinkért elvégezzük a templomi szertartásokat, számos más módon is segíthetünk a lélekvilágban lévőknek. Törekedjünk a Lélek útmutatására, miközben imádságos lélekkel megfontoljuk, mit tehetünk. Körülményeinktől függően elvégezhetjük a következőket:

1. Menjünk el a templomba, amilyen gyakran csak tudunk. Miután saját magunkért már elvégeztük a szabadító szertartásokat a templomban, azokért is tegyük ezt meg, akik a lélekvilágban várakoznak.
 2. Kutassuk fel azokat az őseinket is, akiket már körülményesebb megtalálni. A családtörténeti tanácsadók segíthetnek hasznos forrásokat találnunk.
 3. Segítsünk az egyház indexelési programjában. Ennek keretében az egyháztagok genealógiai információkat dolgoznak fel, melyek bekerülnek az egyház családtörténeti számítógépes programjaiba. Ezek a programok megkönnyítik számunkra őseink beazonosítását.
 4. Nyújtsunk be családtörténeti információkat az egyház aktuális családtörténettel kapcsolatos számítógépes programjain keresztül. Ezek a programok olyan genealógiai információkat tartalmaznak, melyeket szerte a világból küldtek be az emberek. Lehetővé teszik a családtörténeti információk másokkal való megosztását. A családtörténeti tanácsadók további információkat tudnak nyújtani az egyház számítógépes programjairól.
 5. Vegyünk részt családi programokon. Sokkal több munkát végezhetünk el az őseinkért, ha a többi családtaggal együtt munkálkodunk.
- Gondold át, mit tehetsz azért, hogy még inkább részt vehess a templomi és családtörténeti munkában!

További szentírások

- 1 Péter 4:6 (az evangéliumot hirdették a halottaknak)
 - Malakiás 4:5–6; T&Sz 2:2; 3 Nefi 25:5–6 (Illés küldetése)
 - 1 Korinthusbeliek 15:29; T&Sz 128:15–18 (a halottakért végzett munka)
 - T&Sz 138 (a halottak megváltása)
-

A halandóság utáni lélekvilág

41. fejezet

A halál utáni élet

- Mi történik velünk a halálunk után?

Mennyei Atyánk készített számunkra egy tervet, hogy megszabadulhassunk. Tervének részeként eltávoztunk jelenlétéből, hogy a földön éljünk, és egy halandó, hús-vér testet kapjunk. Ez a halandó testünk egyszer meghal, lelkünk pedig belép a lélekvilágba.

A lélekvilág a várakozás, a munka és a tanulás helyszíne. Az igazlelkűek itt megpihennek minden gondtól és bánattól. Lelkünk addig fog ott élni, amíg készen nem állunk a feltámadásra. Ekkor halandó testünk újra egyesül a lelkünkkel, és elnyerjük a dicsőség azon fokát, amelyre felkészültünk (lásd e könyv 46. fejezetét).

Sokan eltűnődtek azon, hogy milyen is a lélekvilág. A szentírások és az utolsó napi próféták adtak néhány értékes felvilágosítást a lélekvilágról.

- Milyen vigaszt nyertél abból a tudásból, hogy van élet a halál után? Hogyan használhatjuk a halandóság utáni lélekvilágról való ismereteinket mások megvigasztalására?

Hol van a halandóság utáni lélekvilág?

Az utolsó napi próféták azt tanították, hogy az elhunytak lelkei nincsenek messze tőlünk. Ezra Taft Benson elnök azt mondta: „Olykor a mostani és az ez utáni élet közötti fátyol nagyon elvékonyodik. Elhunyt szeretteink nincsenek messze tőlünk” (in Conference Report, Apr. 1971, 18; vagy *Ensign*, June 1971, 33). Brigham Young elnök azt tanította, hogy a halandóság utáni lélekvilág a

földön, körülöttünk található (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* [1997]. 279.).

Milyen a lelkünk?

A lelkek ugyanúgy néznek ki, mint a halandók, leszámítva azt, hogy a lélekestet alakja tökéletes (lásd Ether 3:16). A lelkek magukkal viszik a földről az igazlelkűség dolgai iránt tanúsított odaadó, avagy ellenséges hozzáállásukat (lásd Alma 34:34). Ugyanolyan vágyaik és kívánságaik vannak, mint amikor még a földön éltek. Minden léleknek felnőtt alakja van. Felnőttek voltak már a halandó lét előtt, és a halál után szintén felnőtt alakban léteznek, még akkor is, ha csecsemőként vagy gyermekként halnak meg (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* [1998]. 131–132.).

- Miért fontos tudnunk, hogy lelkünk ugyanazon tulajdonságokkal fog rendelkezni a lélekvilágban is, mint most?

Milyen körülmények jellemzik a halandóság utáni lélekvilágot?

Alma próféta azt tanítja a Mormon könyvében, hogy a lélekvilág két részből, vagyis két állapotból tevődik össze:

„...azok lelkét, akik igazlelkűek, a boldogság állapotába fogadják be, melyet paradicsomnak hívnak, a nyugalom állapotának, a béke állapotának, ahol megpihennek majd minden bajuktól, és minden gondtól és bánattól.

És akkor majd leszen, hogy a gonoszok lelkét, igen, akik gonoszak – mert íme, nincs bennük része vagy porciója az Úr Lelkének; mert íme, gonosz cselekedeteket választottak a jó helyett; tehát az ördög lelke költözött beléjük, és vette birtokba a házukat – és ezeket ki fogják vetni a külső sötétségre; ott lesz majd zokogás és siránkozás és fogak csikorgatása, és ez a saját gonoszságuk miatt lesz, mert fogolyként az ördög akarata vezette őket.

Most, ez a gonoszok lelkének állapota, igen, sötétségben, és rettenetes, félelmetes állapotban várják Isten haragjának tüzes felháborodását őrajtuk; és így maradnak feltámadásuk idejéig ebben

az állapotban, ahogyan az igazlelkűek a paradicsomban” (Alma 40:12–14).

A lelkek között földi életük tisztasága és az Úr akaratának való engedelmségük alapján tesznek különbséget. Az igazlelkűeket elválasztják a gonoszoktól (lásd 1 Nefi 15:28–30), de a lelkek tovább fejlődhetnek, amikor megismerik az evangélium tantételeit, és azokkal összhangban élnek. A paradicsomban élő lelkek taníthatják a börtönben lévő lelkeket (lásd T&Sz 138).

A paradicsom

Alma próféta tanítása szerint az igaz lelkek a lélekvilágban megpihennek minden földi gondtól és bánattól. Mindazonáltal van bőven teendőjük, hiszen az Úr munkáját végzik. Joseph F. Smith elnök látomásban látta, hogy közvetlenül azután, hogy Jézus Krisztust keresztre feszítették, Ő meglátogatta az igazlelkűeket a lélekvilágban. Hírnököket jelölt ki közöttük, hatalmat és felhatalmazást adott nekik, és megbízta őket, hogy „menjenek és vigyék el az evangélium világosságát azoknak, akik sötétben vannak, méghozzá mind az emberek lelkeinek” (T&Sz 138:30).

Az egyházat a lélekvilágban is megszervezték, ahol a papságviselők tovább folytatják feladataikat (lásd T&Sz 138:30). Wilford Woodruff elnök azt tanította: „Ugyanaz a papság létezik a fátyol másik oldalán is... Minden apostol, minden hetvenes, minden elder és így tovább, aki hitben halt meg, amint átlép a fátyol túoldalára, megkezdí szolgálátát” (*Deseret News*, Jan. 25, 1882, 818).

A családi kapcsolatok szintén nagyon fontosak. Brigham Young egyik tanácsosa, Jedediah M. Grant elnök előtt egyszer feltárult a lélekvilág. Élményét megosztotta Heber C. Kimball-lal, aki később így emlékezett vissza: „Azt mondta, hogy azok az emberek, akiket ott látott, családokat alkottak... És hogy amikor a családokat néztem, láttam, hogy némelyik közülük hiányos volt, ...mert egyes

Tanároknak: Hogy segíthess az osztály tagjainak, illetve a családtagoknak megérteni a paradicsom és a lélekbörtön közötti állapotot, húzz a tábla közepén vagy egy nagy papírlapon egy függőleges vonalat, hogy két oszlopot kapj. Az egyik oszlop tetejére írd a következőt: „Az igazlelkűek állapota”, a másik oszlop tetejére pedig: „A gonoszok állapota”. Kérd meg a többieket, hogy a fejezetben olvasottak alapján adjanak leírást a lélekvilágról. Válaszaikat foglald össze a megfelelő oszlopokban.

családok nem lehettek együtt, mivel nem becsülték meg földi elhívásukat” (*Deseret News*, Dec. 10, 1856, 316–17).

A lélekbörtön

Péter apostol börtönnek nevezte a lélekvilágot, mely néhány ember számára valóban az (lásd 1 Péter 3:18–20). A lélekbörtönben van azoknak a lelke, akik még nem kapták meg Jézus Krisztus evangéliumát. A lelkeknek is van önrendelkezésük, így választhatnak a jó és a gonosz között. Ha elfogadják az evangéliumot és a templomokban értük elvégzett szertartásokat, elhagyhatják a lélekbörtönt, és a paradicsomban élhetnek.

A lélekbörtönben vannak azok is, akik elutasították az evangéliumot, miután azt prédikálták nekik a földön vagy a lélekbörtönben. Ők a pokolként ismeretes állapotban szenvednek, mert elvetették maguktól Jézus Krisztus irgalmát, aki azt mondta: „Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek; De ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogy nekem; Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem” (T&Sz 19:16–18). Miután megszenvedtek a bűneikért, Jézus Krisztus engesztelése által megörökölhetik a dicsőség legalacsonyabb fokát, vagyis a telesztíális királyságot.

- A lélekvilágra jellemző állapotok miben hasonlítanak a mostani életünkben uralkodó állapotokra?

További szentírások

- 1 Péter 4:6 (az evangéliumot hirdetik a halottaknak)
- Mózes 7:37–39 (a gonoszok a lélekbörtönbe jutnak)
- T&Sz 76 (kinyilatkoztatás a dicsőség három királyságáról)
- Lukács 16:19–31 (a koldus és a gazdag ember a lélekvilágban)

Izráel házának összegyűjtése

42. fejezet

Izráel háza Isten szövetséges népe

- Milyen felelősségei vannak Isten szövetséges népének a világ nemzeteivel szemben?

Jákób egy nagyszerű próféta volt, aki évszázadokkal Krisztus előtt élt. Mivel Jákób hithű volt, az Úr egy különleges nevet adott neki: Izráelnek szólította, mely azt jelenti, „Istennel uralkodó” vagy „Isten uralkodjon” (Bible Dictionary, “Israel,” 708). Jákóbnak tizenként fia született. Leszármazottjaik Izráel tizenkét törzseként, vagy másképpen izráelitákként váltak ismertté (lásd 1 Mózes 49:28).

Jákób Ábrahám unokája volt. Az Úr örök szövetséget kötött Ábráhámmal, melyet megújított Izsákkal, valamint Jákóbbal és az ő gyermekeivel (lásd e könyv 15. fejezetét; lásd még az ebben a fejezetben található képet, mely Jákóbot ábrázolja, amint megáldja fiait). Isten megígérte, hogy amíg engedelmeskednek parancsolatainak, az izráeliták lesznek az Ő szövetséges népe (lásd 5 Mózes 28:9–10). Áldást fognak hozni a világ minden nemzetére, mert ők viszik el hozzájuk az evangéliumot és a papságot (lásd Ábrahám 2:9–11). Ezáltal megtartják az Úrral kötött szövetségüket, és Ő is megtartja a velük kötött szövetségét.

Izráel háza szétszóratott

Izráel házát sokszor figyelmeztették az Úr prófétái, hogy mi vár rájuk, ha gonosszá válnak. Mózes így jövendölt: „És szétszórt téged az Úr minden nép közé, a földnek egyik végétől a földnek másik végéig” (5 Mózes 28:64).

Az izráeliták a figyelmeztetés ellenére folyamatosan megszegték Isten parancsolatait. Harcba indultak egymás ellen, és a nép két részre szakadt. Északon terült el Izráel királysága, délen pedig Júda királysága. A tizenkét törzsből tíz az északi királyságban élt, akiket egy háború során ellenségeik elfogtak, és fogságba hurcoltak. Néhányan közülük később az északi földekre menekültek, és eltűntek a világ szeme elől.

Az északi királyság bukása után száz évvel a déli királyság is hasonló sorsra jutott. KR.E. 586-ban elpusztították a fővárost, Jeruzsálemet, és Izráel két fennmaradt törzsét is rabságba vetették. Később e törzsekből néhányan visszatértek, és újra felépítették Jeruzsálemet. Közvetlenül a város pusztulása előtt az Izráel házához tartozó Lehi és családja elhagyta Jeruzsálemet, és az amerikai kontinensre vándorolt.

Krisztus földi szolgálata után Jeruzsálemet újra elpusztították, ezúttal a rómaiak. A zsidók szétszórattak a világ minden részére. Napjainkban a föld minden országában találunk izráelitákat. Közülük sokan nem is tudják, hogy Izráel ősi házának leszármazottai.

- Milyen előnye származott Isten gyermekeinek abból, hogy szövetséges népe szétszórattott a föld színén?

Izráel házát össze kell gyűjteni

- Miért akarja az Úr, hogy népét összegyűjtsék?
- Hogyan lesz Izráel háza összegyűjtve?

Az Úr megígérte, hogy szövetséges népét egy napon össze fogják gyűjteni: „Juhaimnak maradékát pedig összegyűjtöm minden földről, a melyekre elűztem őket” (Jeremiás 23:3).

Isten a misszionáriusi munka által gyűjti össze gyermekeit. Amint az emberek megismerik Jézus Krisztust, és részesülnek a szabadság szertartásaiban, valamint az azzal járó szövetségekben, ők is „a szövetség gyermekei” lesznek (3 Nefi 20:26). Hogy miért akarja Isten összegyűjteni a gyermekeit, annak több fontos oka is van. Egyrészt az, hogy elsajátíthassák az evangélium tanításait, és felkészítsék magukat a Szabadítóval való találkozásra, amikor

Ő újra eljön. Másrészt azért gyűjti össze őket, hogy templomokat építsenek, és szent szertartásokat végezzenek őseikért, akik anélkül haltak meg, hogy erre lehetőségük lett volna. Továbbá, hogy erősíthessék egymást, egységesek legyenek az evangéliumban, és védelemre találjanak a világ gonosz hatásai elől, valamint hogy felkészüljenek az evangélium másokkal történő megosztására.

Joseph Smith kapta meg a hatalmat és a felhatalmazást, hogy irányítsa Izráel háza összegyűjtésének munkáját. Ezt Mózes próféta adta át neki, aki 1836-ban megjelent előtte a Kirtland templomban (lásd T&S 110:11). Azóta minden egyes próféta viseli Izráel háza összegyűjtésének kulcsait. Az összegyűjtés fontos részét képezi az egyház munkájának. A szövetséges nép összegyűjtése most zajlik azáltal, hogy az emberek elfogadják a visszaállított evangéliumot, és szolgálják Ábrahám, Izsák és Jákób Istenét (lásd 5 Mózes 30:1–5).

Az izráelitákat először lelkileg kell összegyűjteni, majd azután fizikailag is. A lelki összegyűjtés úgy történik, hogy csatlakoznak Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához, valamint hogy megkötik szent szövetségeiket, és betartják azokat. Ez a fajta összegyűjtés már Joseph Smith próféta idejében megkezdődött, és ma is világszerte folyik. Minden ember, aki megtér az egyházhoz, izráelitának számít – vagy vér szerint, vagy pedig örökbefogadás által –, és így Ábrahám és Jákób családjához tartozik (lásd Ábrahám 2:9–11; Galátziabeliek 3:26–29).

Joseph Fielding Smith elnök azt mondta: „Nagyon sok nemzet képviselteti magát... az egyházban. [...] Azért jöttek, mert az Úr Lelke megnyugodott rajtuk; ...elnyerték az összegyűjtés lelkét, és mindent hátrahagytak az evangéliumért” (*Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 3:256; dőlt betűs kiemelés az eredeti szerint).

Izráel fizikai összegyűjtése azt jelenti, hogy a szövetséges népet „összegyűjtjük... haza, örökségük földjeire, és letelepítjük őket mind a nekik megígért földeken” (2 Nefi 9:2). Efraim és Manassé törzsét az amerikai földrészre gyűjtik majd össze, Júda törzse pedig visszatér Jeruzsálem városába és a környező földekre. A tíz elveszett

törzs Efraim törzsétől kapja majd meg a nekik ígért áldásokat (lásd T&S 133:26–34).

Amikor az egyházat megszervezték, a szentek azt az utasítást kapták, hogy gyülekezzenek Ohióban, majd Missouriban, később pedig a Nagy-sóstó völgyében. Napjaink prófétái azt tanítják nekünk, hogy az egyháztagok saját országaikban igyekezzenek felépíteni Isten királyságát. Russell M. Nelson elder ezt mondta: „Azon döntésünk, hogy Krisztushoz jöjjünk, nem földrajzi helyzetünktől függ; ez egyéni elkötelezettség kérdése. Az embereket anélkül »vezetik majd el az Úr... ismeretéhez« [3 Nefi 20:13], hogy el kellene hagyniuk a szülőföldjüket. Igaz, hogy az egyház korai szakaszában a megtérés gyakran kivándorlást is jelentett. Most azonban az összegyűjtés a nemzeteken belül történik. [...] A brazil szentek összegyűjtési helye Brazíliában van; a nigériai szentek összegyűjtési helye Nigériában van; a koreai szentek összegyűjtési helye Koreában van; és így tovább. Sion »a tisztaszívűek«. [T&S 97:21.] Sion az, ahol igaz szentek vannak” (*Liahóna*, 2006. nov. 81.).

Izrael fizikai összegyűjtése egészen a Szabadító második eljöveteleig és a millenniumig zajlik majd (lásd Joseph Smith – Máté 1:37). Ekkor az Úr ígérete beteljesedik:

„...ímé, eljőnek a napok, ezt mondja az Úr, a mikor nem mondják többé; Él az Úr, a ki felhozta Izrael fiait Égyiptom földéről;

Hanem ezt: Él az Úr, a ki felhozta Izrael fiait északnak földéről és mindama földekről, a melyekben elszórta őket! Mert visszaviszem őket az ő földjükre, a melyet az ő atyáiknak adtam” (Jeremiás 16:14–15).

- Az Úr szövetséges népének tagjaiként hogyan gyűjtöttek össze minket lelkileg?
- Te hogyan vettél már részt mások összegyűjtésében?

Tanároknak: Amikor az emberek elmesélik, hogyan tértek meg Jézus Krisztus visszaállított evangéliumához, akkor a lelki összegyűjtésről osztanak meg történeteket. Esetleg felkérhetsz néhány embert előre, hogy mondják el megtérésük történetét.

További szentírások

- 1 Mózes 17:1–8 (Isten Ábrahámmal kötött szövetsége)
- Rómabeliek 9:4–8; Galátziabeliek 3:29 (akik követik Jézus Krisztust és az Ő igéjét, azok a szövetség gyermekei)
- 2 Nefi 30:2; Móziás 5:10–11 (akik bűnbánatot tartanak, követik a prófétákat és hisznek Jézus Krisztusban, azok az Úr szövetséges népévé válnak)
- 2 Királyok 17 (fogságba vetik az északi királyság népét)
- 2 Krónika 36:11–20 (fogságba vetik a déli királyság népét)
- Jakab 1:1 (a tizenkét törzset szétszórják)
- 1 Nefi 10:12–13 (a nefiták kivándorlása része volt a szétszórásnak)
- Jeremiás 3:14–18 (egyet egy városból, kettőt egy nemzetségből)
- Ezékiel 20:33–36 (Izráelt összegyűjtik minden országból)
- 3 Nefi 20:29–46 (a zsidók Jeruzsálemben gyülekeznek)
- 1 Nefi 15:13–18; 3 Nefi 21:26–29 (az összegyűjtés az evangélium visszaállításával vette kezdetét)
- T&Sz 38:31–33 (az Úr szövetséges népe megszabadul)
- Ésaías 11:11–13 (az Úr összegyűjti népét)
- Jelenések 18:4–8 (szózat hallatszik majd, mely kihirdeti az összegyűjtést)
- T&Sz 133:6–15 (a nemzsidók Sionba, a zsidók Jeruzsálembé gyűjtetnek)

A második eljövétel jelei

43. fejezet

Jézus Krisztus vissza fog térni a földre

- Melyek a második eljövétel jelei?

A Szabadító azt mondta Joseph Smithnek: „...én hatalommal és nagy dicsőséggel ki fogom nyilatkoztatni magam a mennyből... és igazlelkűségben lakozok majd az emberekkel a földön ezer évig, és a gonoszok nem állnak meg” (T&Sz 29:11; lásd még e könyv 43. és 44. fejezetét). Jézus megmondta, hogy bizonyos jelek és események figyelmeztetnek majd bennünket arra, hogy közeleg az Ő második eljövételének ideje.

Jézus Krisztus követői évezredek óta a béke és az öröm idejeként várják a második eljövételt. Mielőtt azonban a Szabadító eljön, a föld népeinek hatalmas megpróbáltatásokat és súlyos csapásokat kell elszenvedniük. Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy felkészülten várjuk ezt a vészterhes időszakot, és hogy lelkiileg is készen álljunk, amikor a Szabadító eljön az Ő dicsőségében. Ezért jeleket adott nekünk, vagyis olyan eseményeket, melyek majd jelzik a Szabadító második eljövételének közeledtét. Az idők folyamán ezeket a jeleket Isten kinyilatkoztatta a prófétáinak. Azt mondta, hogy Krisztus minden hithű követője ismerni fogja a jeleket, és figyel majd azokra (lásd T&Sz 45:39). Ha engedelmesek és hithűek vagyunk, valamint tanulmányozzuk a szentírásokat, akkor mi is ismerni fogjuk a jeleket.

Tanároknak: Az osztály minden tagja, illetve minden családtag számára kijelölhetsz a fejezetben tárgyalt jelek közül egyet vagy kettőt (a nagyobb osztályokban egy jelet több embernek is ki lehet osztani). A lecke részeként hagyj nekik egy kis időt arra, hogy magukban tanulmányozhassák a jeleket, és elgondolkodjanak azon, milyen bizonyítékokat láttak arra napjainkban, hogy ezek a jelek kezdenek beteljesedni. Ezután kérd fel őket, hogy osszák meg egymással a meglátásaikat.

Néhány jel, mely Jézus Krisztus második eljövételét tudatja, már bekövetkezett, vagy éppen most zajlik. A többi még csak ezután fog bekövetkezni.

Gonoszság, háború és zűrzavar

A jelek közül sok ijesztő és borzalmas. A próféták arra figyelmeztettek, hogy a földön hatalmas zűrzavar, gonoszság, háború és szenvedés lesz. Dániel próféta azt mondta, hogy a második eljövett megelőző időszak oly nyomorúságos lesz, amelyet a föld még nem látott (lásd Dániel 12:1). Az Úr kijelentette: „...meghidegül az emberek szeretete, és megsokasodik a gonoszság” (T&Sz 45:27). „És minden dolog mozgásban lesz; és... minden embert félelem száll meg” (T&Sz 88:91). Földrengésekre, betegségekre, éhínségre, hatalmas viharokra, villámlásokra és mennydörgésekre kell számítunk (lásd Máté 24:7; T&Sz 88:90). Jégesők pusztítják majd el a föld termését (lásd T&Sz 29:16).

Jézus azt mondta tanítványainak, hogy szerte a világon háborúk lesznek: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről... Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen” (Máté 24:6–7). Joseph Smith próféta így szólt: „...ne csüggedjete el, amikor veszélyes időkről beszélünk nektek, mert azoknak hamarosan el kell jönniük, mert közeledik a kard, az éhínség és a dögvész. Hatalmas pusztítások lesznek a föld színén, mert ne gondoljátok, hogy az összes szent próféta jövendöléséből egyetlen jóta vagy pontocska is hiányozni fog, és sok van hátra, ami még nem teljesedett be” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 264.).

E jelek közül sok éppen most teljesedik be. Gonoszság uralkodik mindenütt. A nemzetek állandó háborúskodásban állnak egymással. Földrengésekről és súlyos elemi csapásokról kapunk híreket. Rengeteg ember szenved pusztító viharok, szárazság, éhínség és járványok miatt. Biztosak lehetünk abban, hogy ezek a csapások egyre súlyosabbá válnak az Úr eljövetele előtt.

A második eljövett megelőző események közül azonban nem mindegyik borzalmas. Sok közülük örömet hoz a világnak.

Az evangélium visszaállítása

Az Úr azt mondta: „...világosság tör elő azok között, akik sötét-ségben ülnek, és ez evangéliumom teljessége lesz” (T&Sz 45:28). Az ősi próféták megjövendölték az evangélium visszaállítását. János apostol látta, hogy az evangéliumot egy angyal fogja visszaállítani (lásd Jelenések 14:6–7). E prófécia beteljesedéseként Moróni angyal és rajta kívül még több más mennyei látogató elhozta Jézus Krisztus evangéliumát Joseph Smithnek.

A Mormon könyve előkerülése

Az Úr beszélt a nefitáknak egy másik jelről is, mely az lesz, hogy a Mormon könyve eljut majd az utódaikhoz (lásd 3 Nefi 21). Az Ószövetség-beli időkben Ésaiás és Ezékiel próféták előre látták a Mormon könyve előjövételét (lásd Ésaiás 29:4–18; Ezékiel 37:16–20). Ezek a próféciaik éppen most teljesednek be. A Mormon könyve előkerült, és azt elviszik az egész világnak.

Az evangéliumot az egész világnak prédikálják

Az utolsó napok egy másik jele, hogy „Isten országának ez az evangélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek” (Máté 24:14; lásd még Joseph Smith – Máté 1:31). Minden ember a saját nyelvén fogja hallani az evangélium teljességét (lásd T&Sz 90:11). Az egyház visszaállítása óta misszionáriusok prédikálják az evangéliumot. A misszionáriusi erőfeszítések olyannyira megsokszorozódtak, hogy napjainkban már több tízezer misszionárius prédikál sokféle nyelven a világ számos országában. A második eljövétel előtt és a millennium alatt az Úr majd kimunkálja, hogy az igazság eljuthasson minden nemzethez.

Illés eljövetele

Malakiás próféta megjövendölte, hogy Krisztus második eljövetele előtt Illés prófétát elküldik a földre, aki visszaállítja a pecsételő hatalmat, mely által a családokat egymáshoz lehet pecsételni. Arra is sugalmazza majd az embereket, hogy törődjenek őseikkel és leszármazottaikkal. (Lásd Malakiás 4:5–6; T&Sz 2.) Illés próféta 1836 áprilisában eljött Joseph Smithhez. Attól kezdve egyre növekszik a genealógiai és a családtörténeti munka iránti

érdeklődés, és a templomokban a pecsételő szertartásokat is elvégezhetjük az élők és a halottak számára.

Lehi utódai hatalmas nemzetté válnak

Az Úr azt mondta, eljövetele közeledtével a lámániták igazlelkű és tiszteletreméltó néppé lesznek. Így szólt: „...mielőtt eljő az Úr nagy napja, ...a lámániták kivirulnak, akár a rózsza” (T&Sz 49:24). Lehi utódai közül napjainkban rengetegen részesülnek az evangélium áldásaiban.

Az Új Jeruzsálem felépítése

Jézus Krisztus eljövetelének közeledtével a hithű szentek felépítenek egy igazlelkű várost, Isten városát, melyet Új Jeruzsálemnek hívnak majd. Jézus Krisztus maga fog ott uralkodni. (Lásd 3 Nefi 21:23–25; Mózes 7:62–64; Hittételek 1:10.) Az Úr azt mondta, hogy a várost Észak-Amerikában, az Egyesült Államok Missouri államában fogják felépíteni (lásd T&Sz 84:2–3).

Ez csupán néhány azon jelek közül, melyeket az Úr adott számunkra. A szentírások ezeken kívül még sokkal többet megemlítenek.

- Milyen bizonyítékot látsz arra, hogy a jelek épp most teljeseznek be?

Az idők jeleinek ismerete segíthet nekünk

- Hogyan maradhatunk nyugodtak és békések annak ellenére, hogy a jelek közül némelyik szörnyű és félelmetes?

Az Úr így szólt a második eljövételről: „...az órát és a napot ember nem tudja, sem az angyalok a mennyben” (T&Sz 49:7). Az Úr a fügefáról szóló példabeszédében tanított erről. Azt mondta, amikor látjuk, hogy egy fügefa levelet hajt, arról tudhatjuk, hamarosan itt a nyár. Ehhez hasonlóan, amikor látjuk a szentírásokban leírt jeleket, tudhatjuk, hogy közeleg az Ő eljövetele. (Lásd Máté 24:32–33.)

Az Úr azért adta ezeket a jeleket, hogy segítsen nekünk. Rendbe tehetjük az életünket, és felkészíthetjük magunkat és családunkat azokra a dolgokra, melyek ezután fognak bekövetkezni.

Figyelmeztettek bennünket az elemi csapásokra, és megmondták, hogy készüljünk fel rájuk. Ennek ellenére várakozással és örömmel tekinthetünk a Szabadító eljövetelére. Az Úr azt mondta: „Ne nyugtalankodjatok, mert amikor mindezen dolgok [a jelek] bekövetkeznek, tudhatjátok, hogy a nektek tett ígérek is be fognak teljesedni” (T&Sz 45:35). Azt mondta az igazlelkűeknek, hogy eljövetelekor ők nem pusztulnak el, „hanem megmaradnak azon a napon. És a föld nekik adatik örökségül; ...és gyermekeik bűn nélkül nőnek fel... Mert az Úr ott lesz közöttük, és rajtuk lesz az ő dicsősége, és ő lesz a királyuk és a törvényhozójuk” (T&Sz 45:57–59).

További szentírások

- 1 Korinthusbeliek 15:22–28 (a vég eljő; a halál elmúlik)
- Máté 16:1–4 (az idők jeleinek felismerése)
- Máté 24; T&Sz 29:14–23; 45:17–57; 88:87–94; Joseph Smith – Máté 1 (a második eljövétel jelei)
- 1 Thessalonikabeliek 5:1–6 (figyeljünk a jelekre, és készüljünk fel)
- T&Sz 38:30 (készüljünk fel, hogy majd ne féljünk)
- T&Sz 68:11 (ismerhetjük a jeleket)

Jézus Krisztus második eljövetele

44. fejezet

Örömmel várni a Szabadító második eljövetelét

Feltámadása után negyven nappal Jézus és apostolai összegyűltek az Olajfák hegyén. Elérkezett az idő, hogy a Szabadító elhagyja a földet. Elvégezte mindazt a munkát, melyet akkor meg kellett tennie, és visszatért Mennyei Atyánkhoz a második eljövetele idejéig.

Miután utasításokat adott apostolainak, Jézus felszállt a mennybe. Amíg ők az eget nézték, két angyal állt meg mellettük ezt mondván: „Galileabeli férfiak, mit álltok nézve a mennybe? Ez a Jézus, a ki felviteték tőletek a mennybe, akképen jó el, a miképen láttátok őt felmenni a mennybe” (Cselekedetek 1:11).

Attól kezdve egészen napjainkig Jézus Krisztus követői reménykedve várják az Ő második eljövetelét.

Mit fog tenni Jézus, amikor újra eljön?

Amikor újra eljön a földre, Jézus Krisztus a következőket fogja tenni:

1. *Megtisztítja a földet.* Amikor Jézus újra eljön, hatalommal és fenséges dicsőségben érkezik majd. A gonoszok elpusztulnak, hőség perzsel fel minden erkölcstelenséget és romlottságot, a földet pedig tűz tisztítja meg (lásd T&Sz 101:24–25).
2. *Ítélik a népe felett.* Amikor Jézus újra eljön, ítélni fog a nemzetek felett, és elválasztja az igazlelkűeket a gonoszoktól (lásd Máté 25:31–46; lásd még e könyv 46. fejezetét).

Tanároknak: Az osztály tagjainak, illetve a családtagoknak kijelölhetsz egyet-egyet a fejezet beszámozott részeiből. Kérd meg őket, hogy tanulmányozzák magukban a nekik kijelölt részt az adott témára vonatkozó szentírásszakaszokkal együtt. Ezt követően buzdítsd őket, hogy beszélgessenek arról, mit tanultak.

A Jelenések könyvének szerzője, János, így írt erről az ítéletről: „És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték nékik ítélettétel; és látám azoknak lelkeit, a kiknek fejüket vették a Jézus bizonyágtételéért és az Isten beszédéért, ...és éltek és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig.” A gonoszok, akiket látott, „pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő” (Jelenések 20:4–5; lásd még T&Sz 88:95–98).

3. *Bevezeti a millenniumot.* A millennium azt az ezer évet jelenti, amikor Jézus fog uralkodni a földön. Az igazlelkűek felragadtatnak, hogy találkozzanak Jézussal az Ő eljövetelekor (lásd T&Sz 88:96). Krisztus eljövetelével kezdődik meg a millenniumi uralkodás. (Lásd e könyv 45. fejezetét.)

Brigham Young elnök azt mondta:

„A millennium alatt – amikor Isten királysága hatalommal, dicsőséggel és tökéletességben uralkodik a földön, és a gonzság uralma, amely oly sokáig fennállt, legyőzetik – Isten szentjei abban a kiváltságban részesülnek, hogy felépíthetik templomaikat, beléphetnek azokba, úgyszólván oszlopaivá válva Isten templomainak [lásd Jelenések 3:12], és szolgálni fognak halottaikért. Akkor látni fogjuk, amint eljönnek a barátaink – talán olyanok is, akikkel itt ismerkedtünk meg. [...] És kinyilatkoztatásokban részesülünk, hogy megismerjük őseinket – egészen Ádám apánkig és Éva anyánkig visszamenőleg –, és belépünk Isten templomaiba, és szolgálni fogunk értük. Akkor majd [a gyermekeket] a [szüleikhez] pecsételik egészen addig, amíg a láncolat tökéletessé nem lesz Ádámgig visszamenőleg, amely által a papsági lánc is tökéletes lesz Ádámtól kezdve egészen a végsőig” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* [1997]. 333–334.).

4. *Bevégzi az első feltámadást.* Azok, akik elnyerték azt a kiváltságot, hogy az igazak feltámadásakor jöjjenek elő, felkelnek sírjaikból, és felragadtatnak, hogy találkozzanak a Szabadítóval, miközben Ő leereszkedik a mennyből. (Lásd T&Sz 88:97–98.)

Miután Jézus Krisztus feltámadt a halálból, Vele együtt más igazlelkű emberek is feltámadtak, és megjelentek Jeruzsálemben,

valamint az amerikai földrészen is. (Lásd Máté 27:52–53; 3 Nefi 23:9–10.) Ez volt a kezdete az első feltámadásnak, és azóta már mások is feltámadtak. Azok, akik már feltámadtak és azok, akik az Úr eljövetelekor fognak feltámadni, mindannyian a celesztiális királyság dicsőségét öröklik (lásd T&Sz 76:50–70).

A celesztiális dicsőséget öröklők feltámadása után az emberek egy másik csoportja is fel fog támadni: ők lesznek azok, akik a teresztriális dicsőséget kapják meg. Miután feltámadtak, véget ér az első feltámadás.

Azok a gonosz emberek, akik az Úr második eljövetelekor a földön élnek, ekkor mind elpusztulnak. Nekik, és azoknak a gonoszoknak, akik már korábban meghaltak, várakozniuk kell az utolsó feltámadásig. A millennium végén tehát minden halott, aki még nem támadt fel, előjön, hogy találkozzon Istennel. Ők vagy a telesztiális királyságot öröklik, vagy pedig Sátánnal együtt a külső sötétségre vettetnek (lásd T&Sz 76:32–33, 81–112).

5. *A menny és föld királyaként elfoglalja az Őt megillető helyet.*

Amikor Jézus eljön, megalapítja kormányzatát a földön, és az egyház a királyság részévé válik. Krisztus ezer éven át fog uralkodni békében a föld minden népe felett.

Amikor Jézus Krisztus először jött a földre, nem érkezett nagy dicsőséggel: egy szerény istállóban született meg, ahol szalmával bélelt jászolba fektették. Nem kísérték roppant seregek, ahogy azt a zsidók a Szabadítójuktól várták. Ehelyett eljött, és azt mondta: „Szeressétek ellenségeiteket, ...jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket” (Máté 5:44). Akkor visszautasították, és keresztre feszítették. Második eljövetelekor azonban nem így lesz, „mert minden fül meghallja, és minden térd meghajlik, és minden száj vallomást tesz”, hogy Jézus a Krisztus (T&Sz 88:104). Úgy üdvözlük majd, mint „uraknak Ura és királyoknak Királya” (Jelenések 17:14), és „csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének” nevezik Őt (Ésaiás 9:6).

- Milyen gondolatok és érzések támadnak benned, miközben eltűnődsz a második eljövétel eseményein?

Honnan fogjuk tudni, hogy már közel van a Szabadító eljövetele?

Amikor Jézus Krisztus megszületett, nagyon kevesen tudták, hogy a világ Szabadítója jött el. Amikor újra eljön, már senkiben nem lesz kétség afelől, hogy ki is Ő. A Szabadító eljövételének pontos időpontját senki sem ismeri: „Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül” (Máté 24:36; lásd még T&Sz 49:7).

Az Úr példabeszédben tudatta velünk, miről ismerhetjük fel eljövételének idejét:

„A fügefáról vegyétek pedig a példát. A mikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Azonképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt” (Márk 13:28–29).

Az Úr jeleket is adott, hogy tudhassuk, mikor közeledik az eljövetele. Miután kinyilatkoztatta a jeleket, így figyelmeztetett bennünket:

„Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jó el a ti Uratok. [...]

Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem gondoljátok, abban jó el az embernek Fia” (Máté 24:42–44).

A könyv 43. fejezetében további információkat olvashatunk arról, honnan fogjuk tudni, hogy közel van Jézus második eljövetele.

Hogyan lehetünk felkészültek a Szabadító eljövételére?

A Szabadító eljövételére való felkészülés legjobb módja, ha elfogadjuk az evangélium tanításait, és azokat életünk részévé tesszük. Amennyire csak tudunk, igyekezzünk mindennap úgy élni, ahogy Jézus tanította, amikor a földön járt. A prófétához is fordulhatunk útmutatásért, és követhetjük a tanácsát. Élünk érdemesen arra, hogy a Szentlélek vezessen bennünket. Ha így teszünk, akkor a

Szabadító eljövését boldogan, nem pedig félelemmel várjuk majd. Az Úr azt mondta: „Ne félj, kicsi nyáj, tiétek a királyság, míg el nem jövök. Íme, hamar eljövök. Így lesz. Ámen” (T&Sz 35:27).

- Miért kell inkább saját felkészültségünkkel törődnünk a második eljövétel pontos idejének meghatározása helyett?

További szentírások

- János 14:2–3; Máté 26:64 (Jézus helyet készít, és majd újra eljön)
- Malakiás 3:2–3; 4:1; T&Sz 64:23–24 (a föld megégettetik)
- T&Sz 133:41–51 (a gonoszok elpusztulnak)
- Máté 13:40–43 (az ítélet megjövendölése)
- 1 Korinthusbeliek 15:40–42; T&Sz 76; 88:17–35 (a dicsőség királyságai)
- T&Sz 43:29–30; 29:11 (a Szabadító eljövele bevezeti a millenniumot)
- Hittételek 1:10 (Jézus fog uralkodni)
- Alma 11:43–44; 40:23 (magyarázat a feltámadásról)
- T&Sz 88:96–98 (a halottak feltámadnak)
- Zakariás 14:9; Jelenések 11:15; 1 Nefi 22:24–26 (Jézus királyként fog uralkodni)

A millennium

45. fejezet

A földi élet a millennium alatt

- Kik lesznek a földön a millennium alatt?

Jézus Krisztus második eljövetelekor ezer évig tartó béke, szeretet és öröm veszi kezdetét a földön. Ezt az ezeréves időszakot nevezük millenniumnak. A szentírások és a próféták segítenek megértenünk, hogy milyen is lesz az élet a földön a millennium ideje alatt.

Mivel a Szabadító második eljövetelekor a gonoszok elpusztulnak, a millennium kezdetén kizárólag igazlelkű emberek lesznek a földön, akik erényes és becsületes életet éltek. Ők vagy a teresztriális, vagy a celesztialis királyságot fogják örökölni.

A millennium ideje alatt is halandók népesítik be a földet, és hozánk hasonlóan nekik is lesznek gyermekeik (lásd T&Sz 45:58). Joseph Smith azt mondta, hogy a földre gyakran ellátogatnak majd halhatatlan lények, hogy segítsenek a kormányzásban és a többi munkában. (Lásd *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [1976], 268.)

Az embereknek továbbra is lesz önrendelkezésük, és egy bizonyos ideig még szabadon követni fogják a különböző vallásaikat és elképzeléseiket. Végül azonban mindenki azt vallja majd, hogy Jézus Krisztus a Szabadító.

A millennium alatt Jézus „személyesen uralkodik majd a földön” (Hittételek 1:10). Joseph Smith elmagyarázta, hogy Jézus „a szentek felett fog uralkodni, és le fog jönni, hogy tanítson” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 270.).

Tanároknak: A millennium témaköre néha arra készíti az embereket, hogy olyan dolgok felett okoskodjanak, amelyek nincsenek benne a szentírásokban, illetve az utolsó napi próféták tanításaiban. Az óra levezetése közben légy körültekintő, hogy elkerüld az efféle spekulációkat.

Az egyház munkája a millennium alatt

- Milyen két nagy munka lesz elvégezve a millennium alatt?

Két nagy munka vár az egyház tagjaira a millennium alatt: a templomi és a misszionáriusi munka. A templomi munka magában foglalja mindazon szertartásokat, amelyek szükségesek a felmagasztosuláshoz. Ezek a következők: keresztelés, kézrátétel a Szentlélek ajándékáért, valamint a templomi szertartások, vagyis a felruházás, a templomi házasság és a családok összepecsételése.

Sok ember halt meg anélkül, hogy elnyerhette volna e szertartásokat, ezért a földön élőknek kell ezeket elvégezniük értük. Ez a munka napjainkban az Úr templomaiban zajlik. A munka azonban túl sok ahhoz, hogy a millennium kezdete előtt be lehessen fejezni, ezért az a millennium alatt lesz elvégezve. A feltámadt lények segítenek majd kijavítani azokat a hibákat, melyeket az elhunyt őseink felkutatása során ejtettünk, és elvezetnek azokhoz az információkhoz, melyek által teljessé tehetjük feljegyzéseinket. (Lásd Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 2:167, 251–52.)

A másik nagy feladatunk a millennium alatt a misszionáriusi munka lesz. Az evangéliumot nagy hatalommal tanítják majd minden embernek. Végül nem lesz szükség arra, hogy az evangélium első tantételére oktassák az embereket, mert „ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr” (Jeremiás 31:34).

- Hogyan tudunk most felkészülni a millennium alatt végzendő munkára?

A föld állapota a millennium alatt

- Miben fog különbözni a millennium alatti földi élet a mostanitól?

Joseph Smith próféta azt tanította, hogy a millennium alatt „a föld megújul és elnyeri paradicsomi dicsőségét” (Hittételek 1:10).

Sátánt megkötözik

A millennium alatt Sátánt megkötözik. Ez azt jelenti, hogy nem lesz hatalma megkísérteni azokat, akik abban az időszakban élnek

(lásd T&Sz 101:28). A „gyermek[ek] bűn nélkül nőnek fel, mígnem megszabadulnak” (T&Sz 45:58). „...népének igazlelkűsége miatt, Sátánnak nem lesz hatalma; tehát sok éven át nem lehet majd szabadon; mert nincs hatalma az emberek szíve felett, mert azok igazlelkűségben élnek és Izráel Szentje uralkodik” (1 Nefi 22:26).

Békesség a földön

A millennium alatt nem lesz háború, az emberek békében és összhangban fognak élni. Mindent, amit addig háborús célokra használtak, hasznos dolgokra fordítanak majd. „...és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból metszőkéseket, és nép népre kardot nem emel, és hadakozást többé nem tanul” (Ésaiás 2:4; lásd még Ésaiás 11:6–7; T&Sz 101:26).

Az igazlelkű kormányzat

John Taylor elnök azt tanította: „Az Úr lesz az egész föld királya, és az egész emberiség valóban az Ő alattvalója lesz, és minden nemzet az ég alatt tudomásul veszi a felhatalmazását, és leborul a jogara előtt. Mindazok, akik igazlelkűen szolgálják Őt, kapcsolatban állnak majd Istennel és Jézussal; angyalok szolgálnak majd nekik, és ismerni fogják a múltat, a jelent és a jövőt; és a többi ember, akik még nem mindenben engedelmeskednek a törvényeinek, és nem kaptak meg minden utasítást a szövetségeire vonatkozólag, nekik is teljes mértékben engedelmeskedniük kell az Ő kormányának. Mert ez Isten uralkodása lesz a földön, és Ő végrehajtja a törvényeit, és a világ nemzeteitől megköveteli azt az engedelmességet, amely törvényesen az Ő joga” (*Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor [2001]. 225.*).

Nem lesz halál

A millennium alatt nem lesz halál olyan értelemben, ahogyan azt most mi ismerjük. Amikor az emberek megöregednek, nem kell megízlelniük a halált, és nem temetik el őket. Ehelyett a halandó állapotukból „egy szempillantás alatt” halhatatlan állapotba kerülnek. (Lásd T&Sz 63:51; 101:29–31.)

Minden dolog kinyilatkoztatásra kerül

Vannak olyan igazságok, melyeket még nem tártak fel előttünk. Ezek a millennium alatt lesznek kinyilatkoztatva. Az Úr azt mondta, „minden dolgot kinyilatkoztat – Az elmúlt dolgokat, és a rejtett dolgokat, amelyeket senki nem ismert, a föld dolgait, hogy mi által alkottatott, valamint annak szándékát és célját – A legbecsesebb dolgokat, a fent lévő dolgokat, valamint a lent lévő dolgokat, a földben, és a földön, és az égben lévő dolgokat” (T&Sz 101:32–34).

Egyéb tevékenységek a millennium alatt

Az élet általában olyan lesz, mint napjainkban, kivéve, hogy minden dolgot igazlelkűségben tesznek majd meg. Az emberek ugyanúgy fognak enni és inni és ruházkodni. (Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* [1997]. 333.) Nem hagynak fel a vetéssel és aratással, és a házépítéssel sem (lásd Ésaías 65:21).

- Milyen gondolatok jutnak eszedbe a millenniumi állapotokról, és milyen érzéseid vannak ezzel kapcsolatban?

A millenniumot követő végső küzdelem

- Mi a föld végső rendeltetése?

Az ezer év végén Sátánt egy rövid időre szabadon engedik, és néhányan elfordulnak Mennyei Atyánktól. Sátán összegyűjti a seregeit, Mihály (Ádám) pedig a mennyei seregeket, és nagy harc veszi majd kezdetét. Ebben a hatalmas küzdelemben Sátánt és követőit örökre kiűzik. A föld celesztialis királysággá változik. (Lásd T&Sz 29:22–29; 88:17–20, 110–115.)

További szentírások

- Zakariás 14:4–9; 1 Nefi 22:24–25 (Jézus fog uralkodni a földön)
- Dániel 7:27 (a szentek megkapják a királyságot)
- T&Sz 88:87–110 (a millennium alatti állapotok)
- Jelenések 20:1–3; 1 Nefi 22:26 (Sátánt megkötözik)
- T&Sz 101:22–31 (megszűnik az ellenségeskedés; nem lesz halál; Sátánnak nem lesz hatalma kísérteni)

- Ésaías 11:1–9 (a farkas a báránnyal lakozik)
- T&Sz 43:31; Jelenések 20:7–10 (Sátánt egy rövid időre szabadon engedik)

Az utolsó ítélet

46. fejezet

Isten ítéletei

- Milyen ítéletek lesznek az utolsó ítélet előtt? Milyen kapcsolatban állnak ezek az ítéletek egymással?

A szentírások gyakran emlékeztetnek bennünket arra, hogy el fog jönni az a nap, amikor Isten elé kell állnunk, hogy megítéljenek minket. Ahhoz, hogy jobban fel tudjunk készülni erre a fontos eseményre, meg kell értenünk, miként történik majd az ítélet.

A szentírások azt tanítják, hogy mindannyian cselekedeteink szerint leszünk megítélve: „És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt; és könyvek nyitattának meg, majd egy más könyv nyitatték meg, a mely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, a mik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint” (Jelenések 20:12; lásd még T&Sz 76:111; 1 Nefi 15:32; Ábrahám 3:25–28). Ezen felül „szív[ünk] vágya szerint” is megítélnek majd bennünket (T&Sz 137:9; lásd még Alma 41:3).

Itt a földön is gyakran megítélnek bennünket, hogy vajon érdemesek vagyunk-e megkapni bizonyos lehetőségeket Isten királyságában. Amikor megkeresztelkedtünk, úgy ítélték meg, érdemesek vagyunk részesülni ebben a szertartásban. Amikor szolgálatra hívnak el bennünket az egyházban, illetve interjú tartanak velünk papsági előmenetelünkhöz, vagy hogy templomi ajánlást kapjunk, akkor is megítélnek bennünket.

Alma azt tanította, hogy amikor meghalunk, lelkünk a boldogság vagy a szenvedés állapotába kerül (Alma 40:11–15). Ez is egyfajta ítélet alapján történik.

Tanároknak: Nem szükséges mindent megtanítani az egyes fejezetekből. Miközben imádásos lelkülettel felkészülsz a tanításra, keresd a Lélek útmutatását, hogy megtudd, mely részeit kell tanítanod a fejezetnek.

Szavaink, tetteink és gondolataink által ítélnék majd meg bennünket

- Belegondoltál már, hogy minden gondolatodért, szavadért és tetedért meg leszel ítélve?

Alma próféta ezt a bizonyosságot tette: „...szavaink kárhozthatni fognak bennünket, igen, minden cselekedetünk kárhozthatni fog minket; ...és gondolataink is kárhozthatni fognak minket” (Alma 12:14).

Az Úr azt mondta: „Minden hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből ismertetel hamisnak” (Máté 12:36–37).

A Jézus Krisztusba vetett hit segít felkészülnünk az utolsó ítéletre. Ha Krisztus hithű tanítványai vagyunk, és minden bűnünket megbánva azokra bocsánatot nyerünk, akkor tisztává és szentté válhatunk, és Isten jelenlétében élhetünk. Amint a bűnbánat folyamata során felhagyunk minden tisztátalan gondolatunkkal és cselekedetünkkel, a Szentlélek megváltoztatja szívünket, így még csak vágyat sem érzünk soha többé a bűnök elkövetésére (lásd Móziás 5:2). Így amikor megítélnék bennünket, késznek fognak találni arra, hogy belépünk Isten jelenlétébe.

- Tűnődj el azon, hogyan tehetnéd tisztábbá gondolataidat és szavaidat, valamint hogyan tehetnéd jobbá tetteidet!

A feljegyzések által leszünk megítélve

- Milyen feljegyzések által leszünk megítélve? Ki fog ítélkezni felettünk?

Joseph Smith próféta azt mondta, a halottakat a földön vezetett feljegyzések alapján ítélik majd meg, valamint az „élet könyvéből”, melyet a mennyben írnak (lásd T&Sz 128:6–8).

„Minden embernek meg kell jelennie »Izráel Szentjének ítélőszéke előtt; és akkor... kell megítéltetniük Isten szent ítélkezése szerint« (2 Nefi 9:15). János látomása szerint pedig: »...könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, a mely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, a mik a

könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint» (Jelenések 20:12). Az itt említett »könyvek« azokra a földön vezetett »feljegyzésekre« vonatkoznak, amelyek a tetteinket tartalmazzák. [...] Amelyiket a mennyben vezetik, »az az élet könyve« (T&Sz 128:7)» (Az egyház elnökeinek tanításai: Harold B. Lee [2000]. 226–227.).

Van egy másik feljegyzés is, amely alapján meg leszünk ítélve. Pál apostol azt tanította, hogy mi magunk vagyunk életünk feljegyzése (lásd Rómabeliek 2:15). Testünk és elménk megőrzi minden cselekedetünk teljes történetét. John Taylor elnök tanította a következő igazságot: »[Az emberek] saját maguk mesélik el történetüket, és saját maguk ellen tanúskodnak. [...] Az a feljegyzés, melyet az ember saját maga ír elméjének tábláira – a feljegyzés, amely nem hazudhat – azon a napon feltárul Isten, az angyalok és azok előtt, akik bíráink lesznek» (Deseret News, Mar. 8, 1865, 179).

János apostol azt tanította: »...az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta» (János 5:22). A Fiú pedig másokat hív majd segítségül az ítélet során. Izráel tizenkét törzsét azok a Tizenkettek ítélik majd meg, akik Vele voltak szolgálata idején (lásd Máté 19:28; Lukács 22:30). A nefita és a lámánita népet a tizenkét nefita tanítvány fogja megítélni (lásd 1 Nefi 12:9–10; Mormon 3:18–19).

Helyet örökölni egy dicsőséges királyságban

- Milyen hatással lesz a földi életünk során gyakorolt hithűségünk az örökkévaló életünkre?

Az utolsó ítéletkor helyet öröklünk abban a királyságban, amelyekre felkészültünk. A szentírások három dicsőséges királyságról tanítanak: a celesztialis, a teresztriális és a telesztialis királyságról (lásd T&Sz 88:20–32).

A Tan és a szövetségek 76. szakaszában az Úr felvázolta, mely utak közül választhatunk halandó életünk során. Elmagyarázta, hogy választásaink fogják meghatározni, melyik királyságra készültünk fel. Ebből a kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy még az egyház tagjai is különböző királyságokat fognak örökölni, mert ők sem egyenlő

mértékben lesznek hithűek, és nem egyformán lesznek elszántak a Krisztusnak való engedelmességben.

A következőkben felsoroljuk a választható életutakat, és az értük járó királyságokat.

Celesztiális

„Ők azok, akik befogadták Jézus tanúbizonyságát, és hittek az ő nevében, és megkeresztelkedtek... Hogy a parancsolatok betartása által minden bűnűktől meg lehessen mosni és tisztítani őket, és megkaphassák a Szent Lelket”. Ők azok, akik hitükkel legyőzik a világot, valamint igazságosak és igazak, ezért a Szentlélek megpecsételheti rajtuk az áldásaikat. (Lásd T&Sz 76:51–53.) Azoknak, akik a celesztiális királyság legmagasabb fokát öröklik, és így istenné válhatnak, a templomban örökkévaló házasságot kell kötniük (lásd T&Sz 131:1–4). Akik a celesztiális királyságot öröklik, mindörökké Mennyei Atyánkkal és Jézus Krisztussal fognak élni (lásd T&Sz 76:62).

A templomokban végzett munkánk által a földön élt minden embernek egyenlő esélye lehet arra, hogy elnyerje az evangélium teljességét, részesüljön a szabadulás szertartásaiban, és így helyet örökölhessen a legmagasabb fokú celesztiális dicsőségben.

Terresztriális

Ide tartoznak azok, akik a földön elutasították az evangéliumot, de a lélekvilágban később befogadták azt. Ők azok a tiszteletreméltó emberek, akiket a földön elvakított az emberek csalárdsága, így nem érintette meg őket Jézus Krisztus evangéliuma. Ide tartoznak azok is, akik részesültek az evangéliumban, és volt bizonyáguk Jézusról, de nem bizonyultak elég elszántnak. Őket Jézus Krisztus meglátogatja majd, de Mennyei Atyánk nem. (Lásd T&Sz 76:73–79.)

Telesztiális

Ezek az emberek nem fogadták be az evangéliumot, és nem szerettek bizonyágot Jézus Krisztusról sem a földön, sem pedig a lélekvilágban. A pokolban fognak szenvedni bűneik miatt egészen a millennium végéig, amikor majd feltámadnak. „Ők azok,

akik hazugok és szemfényvesztők, és házasságtörők, és paráznák, és akik szeretik és megalkotják a hazugságot.” Annyian lesznek, mint égen a csillag, vagy mint homokszem a tengerparton. Őket a Szentlélek fogja meglátogatni, de az Atya vagy a Fiú nem. (Lásd T&Sz 76:81–88, 103–106, 109.)

Külső sötétség

Ők azok, akik a Szentlélek által bizonyosságot szereztek Jézusról, és megismerték az Úr hatalmát, de engedték, hogy Sátán legyőzze őket. Megtagadták az igazságot, és szembeszálltak az Úr hatalmával. Számukra nincs bocsánat, mert miután megkapták a Szent Lelket, megtagadták. Nekik nem jár a dicsőség egyik királysága sem. Örök sötétségben, kínok közt és nyomorultan fognak élni Sátánnal és az ő angyalaival. (Lásd T&Sz 76:28–35, 44–48.)

- A Tan és a szövetségek 76:50–53, 62–70 szerint mi jellemző arra az emberre, aki hit által legyőzi a világot, valamint hősiességnek bizonyul Jézus tanúbizonyosságában?

Most kell felkészülnünk az ítéletre

- Mit kell tennünk, hogy készen álljunk az utolsó ítéletre?

Valójában minden nap egy ítéletnapnak számít. Celesztialis, teresztriális vagy éppen telesztialis törvény szerint beszélünk, gondolkodunk és cselekszünk nap mint nap. Hogy melyik királyságot fogjuk örökölni, azt a Jézus Krisztusba vetett hitünk határozza meg, melyet mindennapos cselekedeteinkkel mutathatunk ki.

Megkaptuk Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát a maga teljességében – a celesztialis királyság törvényét. Ki lett nyilatkoztatva a fejlődésünkhöz szükséges valamennyi papsági szertartás. Beléphetünk a keresztelés vizébe, hogy szövetséget kössünk, miszerint krisztusi életet fogunk élni. Az Úr elmondta, milyen ítélet vár ránk, amennyiben hithűek vagyunk, és betartjuk a szövetségeinket. Így fog szólni hozzánk: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta” (Máté 25:34).

További szentírások

- Rómabeliek 2:6–9; Jelenések 20:12–13 (az ítélet)
- Alma 11:41, 45; Mormon 7:6; 9:13–14 (feltámadt állapotunkban ítélnék majd meg minket)
- 2 Nefi 29:11; 3 Nefi 27:23–26 (könyvekből ítélnék meg minket)
- Alma 41:2–7 (cselekedeteink, szívünk vágyai, bűnbánatunk és mindvégig való kitartásunk határozza meg az ítéletet, melyben majd részesülünk)
- Mormon 3:22 (tartsunk bűnbánatot, és készüljünk fel arra, hogy majd az ítélőszék elé álljunk)
- Lukács 12:47–48; T&Sz 82:3 (akinek sok adatott, attól sok követeltetik)
- T&Sz 88:16–33 (mindannyian azt kapjuk, amit megérdemlünk)

A felmagasztosulás

47. fejezet

A fejlődésünk terve

Amikor Mennyei Atyánkkal éltünk, Ő élénk tárta fejlődésünket szolgáló tervét, mely által olyanokká válhatunk, mint amilyen Ő – felmagasztosult lényé. A terv része volt, hogy elváljunk Tőle, és a földre jöjjünk. Erre azért van szükség, hogy bebizonyíthassuk, akkor is engedelmeskedünk Mennyei Atyánk tervének, amikor nem vagyunk a jelenlétében. A terv szerint földi életünk végén megítélnék bennünket, és hitünk, valamint engedelmességünk alapján megjutalmaznak minket.

A szentírásokból tudjuk, hogy a mennyben három királysága van a dicsőségnek. Pál apostol mondta, hogy ismert egy embert, aki „elragadtatott a harmadik égig [mennyig]” (2 Korinthusbeliek 12:2). Pál két mennyei királyságot nevezett meg: a celesztiálist és a teresztriálist (lásd 1 Korinthusbeliek 15:40–42). A celesztiális a legmagasabb a dicsőség fokozatai közül, a teresztriális pedig a második. Egy utolsó napi szent kinyilatkoztatásból tudjuk, hogy a harmadik királyság a telesztiális (lásd T&Sz 76:81). Ugyanez a kinyilatkoztatás beszámol arról is, hogy a celesztiális királyságon belül három menny, illetve fokozat van (lásd T&Sz 131:1).

A felmagasztosulás

- Mit jelent a felmagasztosulás?

A felmagasztosulás örök életet jelent, olyat, melyet Isten él. Ő hatalmas dicsőségben él. Ő tökéletes. Ővé minden tudás és bölcsesség. Ő a lélekgyermekek Atyja. Ő a teremtő. Mi pedig olyanná válhatunk, mint amilyen Mennyei Atyánk. Ezt jelenti a felmagasztosulás.

Ha hithűnek bizonyulunk az Úrhoz, akkor a menny celesztialis királyságának legmagasabb fokán élhetünk majd. Felmagasztosulunk, hogy örökkévaló családokban Mennyei Atyánkkal éljünk. A felmagasztosulás a legnagyobb ajándék, amelyet Mennyei Atyánk az Ő gyermekeinek adhat (lásd T&Sz 14:7).

A felmagasztosulás áldásai

- Milyen áldásokban részesülnek azok, akik felmagasztosulnak?

Mennyei Atyánk tökéletes, és örvend annak a lehetőségnek, hogy gyermekei olyanná válhatnak, mint Ő. Az Ő munkája és dicsősége az, „hogy véghezvigye... az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

Azok, akik a Jézus Krisztusba vetett hitük által felmagasztosulást nyernek a celesztialis királyságban, különleges áldásokban részesülnek. Az Úr megígérte, hogy „minden dolog az övék” lesz (T&Sz 76:59). A felmagasztosult emberek a következő áldásokban részesülnek:

1. Mindörökre Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus jelenlétében fognak élni (lásd T&Sz 76:62).
2. Istenné válnak (lásd T&Sz 132:20–23).
3. Igazlelkű családtagjaikkal örökkévaló egységben élnek majd, és örök gyarapodásra lesznek képesek.
4. Részesülni fognak az öröm teljességében.
5. Minden olyan dolgot elnyernek, amellyel Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus rendelkezik, vagyis minden hatalmat, dicsőséget, uralmat és tudást (lásd T&Sz 132:19–20). Joseph Fielding Smith elnök azt írta: „Az Atya a Fián keresztül megígérte, hogy mindaz, amivel Ő rendelkezik, megadatik azoknak, akik engedelmeskednek a parancsolatainak. *Gyarapodni fognak tudásban, bölcsességben és erőben, kegyelmet kegyelemre nyernek, egészen addig, amíg fel nem tárul előttük a tökéletes nap teljessége*” (*Doctrines of Salvation* comp. Bruce R. McConkie, 3 vols. [1954–56], 2:36; dőlt betűs kiemelés az eredeti szerint).

A felmagasztosulás követelményei

A felmagasztosulás követelményeit most kell teljesítenünk (lásd Alma 34:32–34). Joseph Fielding Smith azt mondta: „A felmagasztosulás elnyeréséhez el kell fogadnunk az evangéliumot és annak valamennyi szövetségét; magunkra kell vennünk az Úr által felkínált kötelezettségeket; az igazság világosságában és ismeretében kell járnunk; és élnünk kell »minden ígével, a mely Istennek szájából származik«” (*Doctrines of Salvation*, 2:43).

Hogy felmagasztosuljunk, hinnünk kell Jézus Krisztusban, és ezen hitben életünk végéig ki kell tartanunk. A Jézus Krisztusba vetett hitünknek magában kell foglalnia azt, hogy megbánjuk minden bűnünket és engedelmeskedünk a parancsolatainak.

Ő mindnyájunknak megparancsolta, hogy részesüljünk bizonyos szertartásokban:

1. Meg kell keresztelkednünk.
2. Kézrátétel által Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává kell hogy konfirmáljanak bennünket, és meg kell kapnunk a Szentlélek ajándékát.
3. A fivéreknek meg kell kapniuk a melkisédeki papságot, és fel kell magasztalniuk a papsági elhívásaikat.
4. Meg kell kapnunk a templomi felruházásunkat.
5. Örökkévaló házasságot kell kötnünk, vagy ebben, vagy pedig a következő életben.

A szertartások elnyerése mellett az Úr a következőket is megparancsolta mindannyiunk számára:

1. Szeressük Istent és a felebarátainkat.
2. Tartsuk be a parancsolatokat.
3. Bánjuk meg helytelen cselekedeteinket.
4. Kutassuk fel elhunyt rokonaink nevét, és végezzük el értük az evangélium szabadító szertartásait.

5. Járjunk el az egyházi gyűléseinkre, amilyen rendszeresen csak tudunk, hogy az úrvacsora által megújíthassuk keresztelési szövetségünket.
6. Szeressük családtagjainkat, és erősítsük őket, hogy az Úr útján járjanak.
7. Mindennap tartsunk családi imát, valamint imádkozzunk egyénileg is.
8. Tanítsuk egymásnak az evangéliumot – szavainkkal és példamutatással egyaránt.
9. Tanulmányozzuk a szentírásokat.
10. Figyeljünk az Úr prófétáinak sugalmazott szavaira, és engedelmeskedjünk azoknak.

Végezetül mindannyiunknak meg kell kapnia a Szentlelket, és azt is meg kell tanulnunk, hogyan kövessük útmutatásait az életünkben.

- A szertartások és szövetségek hogyan készítene fel bennünket a felmagasztosulásra?
- A Jézus Krisztusba vetett hit hogyan segít a parancsolatok betartásban?
- Miért kell a felmagasztosulás elnyeréséhez megtanulnunk, hogy miként kövessük a Szentlélek útmutatásait?

Miután hithűek voltunk, és mindvégig kitartottunk

- Mi történik azután, hogy Krisztus igazlelkű tanítványaként mindvégig kitartottunk?

Az Úr azt ígérte: „...ha betartod a parancsolataimat, és mindvégig kitartasz, akkor örök életed lesz, amely ajándék Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (T&Sz 14:7). Joseph Fielding Smith elnök azt mondta: „Ha Istenben élünk, vagyis ha betartjuk parancsolatait, hódolunk Neki, és az Ő igazsága szerint telnek napjaink, akkor eljön az idő, amikor megmártózkodhatunk az igazság teljességében, amely igazság egyre fényesebben fog ragyogni, míg végül elérkezik a tökéletes nap” (*Doctrines of Salvation* 2:36).

Joseph Smith próféta ezt tanította: „Amikor létrát másztok, az alján kell kezdenetek, és lépésről lépésre kell felfelé haladnotok, míg el nem éritek a tetejét; így van ez az evangélium tantétéleivel is – az elsővel kell kezdeni, és továbbhaladni mindaddig, amíg meg nem tanuljátok a felmagasztosulás összes tantételét. Az azonban jóval a fátyol átlépése [a halál] után fog megtörténni, hogy mindet megtanuljátok. Nem kell mindent ebben a világban megértenünk. Szabadulásunk és felmagasztosulásunk folyamatát még a síron túl is hatalmas munka lesz majd elsajátítani” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 281.).

Joseph Smith azt is hozzátette: „Az evangélium első tantétele az, hogy biztos tudásunk van Isten személyéről. [...] Ő egyszer hozzánk hasonló ember volt. [...] Jézus Krisztushoz hasonlóan Isten, mindnyájunk Atyja, egykor maga is egy földön élt” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, sel. Joseph Fielding Smith [1976], 345–46).

Mennyei Atyánk ismeri megpróbáltatásainkat, gyengeségeinket és bűneinket; könyörülettel van irántunk, és kegyes hozzánk. Azt szeretné, hogy Hozzá hasonlóan mi is elérjük célunkat.

Képzeljük el, mily örömben lesz részünk, amikor Mennyei Atyánkhoz visszatérve ezt mondhatjuk: „Atyám, az akaratod szerint éltem. Hithű voltam, és betartottam a parancsolataidat. Boldog vagyok, hogy újra itthon lehetek.” Ő pedig így válaszol: „Jól vagyon... kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe” (Máté 25:23).

- Tanulmányozd a Máté 25:23-at! Gondolkozz el azon, mit éreznél, ha az Úr ezekkel a szavakkal szólna hozzád!

Tanároknak: Amikor időt adsz az osztálynak, illetve a családtagoknak arra, hogy elgondolkozzanak az evangéliumi igazságokon, eltűnődjenek az életükön vagy Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus iránti szeretetükön, akkor lehetőséget teremtesz arra, hogy a Szentlélek tanítsa őket.

További szentírások

- T&Sz 132:3–4, 16–26, 37 (a felmagasztosulásról)
- T&Sz 131:1–4 (a felmagasztosulás kulcsa az örökkévaló házasság)
- T&Sz 76:59–70 (a celesztialis dicsőség áldásai)
- T&Sz 84:20–21 (az isteniség hatalma a papsági szertartásokon keresztül nyilvánul meg)

Képjegyzék

Borító: *Az élő víz.* Készítette: Simon Dewey. © Simon Dewey.
Háttér © Artbeats

4. oldal: Fotó © NASA és STScI

8. oldal: Fotó © NASA és STScI

14. oldal: *Krisztus Emmausnál,* részlet. Készítette: Carl Heinrich Bloch. A dániai National Historic Museum Frederiksborg, Hillerød engedélyével

18. oldal: Fotó: Dimitri Vervitsiotis/Digital Vision/Getty Images

24. oldal: Fotó © Corbis

28. oldal: *Az Éden kertjének elhagyása.* Készítette: Joseph Brickey.
© Joseph Brickey, 1998

42. oldal: *Joseph Smith.* Alkotója ismeretlen. A Community of Christ Archives engedélyével. *Brigham Young.* Készítette: Danquart Anthon Weggeland. A Church History Museum engedélyével. *John Taylor.* Alkotója ismeretlen. A Church History Library and Archives engedélyével. *Wilford Woodruff.* Készítette: H. E. Peterson. *Lorenzo Snow.* Készítette: Lewis Ramsey. A Church History Museum engedélyével. *Joseph F. Smith.* Készítette: A. Salzbrenner. © IRI. *Heber J. Grant.* Készítette: C. J. Fox. © IRI. *George Albert Smith.* Készítette: Lee Greene Richards. © IRI. *David O. McKay.* Készítette: Everett Clark Thorpe. © Everett Clark Thorpe. *Joseph Fielding Smith.* Készítette: Shauna Cook Clinger. © 1983 IRI. *Harold B. Lee.* Készítette: Grant Romney Clawson. © IRI. Ezra Taft Benson fényképe © Busath Photography. Thomas S. Monson fényképe © Busath Photography

54. oldal: *Krisztus feltámasztja Jairus leányát.* Készítette: Greg K. Olsen. © IRI, 1990

- 64. oldal:** *Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!* Készítette: Harry Anderson. © Hetednap Adventista Egyház. Másolat készítése tilos!
- 86. oldal:** *Ábrahám Mamré földjén,* részlet. Készítette: Harry Anderson. © IRI
- 92. oldal:** *Krisztus elrendeli a tizenkét apostolt,* részlet. Készítette: Harry Anderson. © IRI
- 100. oldal:** *Szívem minden vágya.* Készítette: Walter Rane. A Church History Museum engedélyével
- 108. oldal:** *Jézus Krisztus,* részlet. Készítette: Harry Anderson. © IRI
- 142. oldal:** *Az utolsó vacsora.* Készítette: Simon Dewey. © Simon Dewey
- 160. oldal:** *Krisztus és a gazdag ifjú,* részlet. Készítette: Heinrich Hofmann. A C. Harrison Conroy Co., Inc. engedélyével
- 174. oldal:** *Jézus megmossa az apostolok lábát,* részlet. Készítette: Del Parson. © IRI, 1983
- 182. oldal:** Fotó © Getty Images
- 188. oldal:** *Az irgalmas szamaritánus,* részlet. Készítette: Joseph Brickey. © Joseph Brickey, 2001
- 194. oldal:** Fotó: George Doyle/Stockbyte/Getty Images
- 206. oldal:** *Elmenvén azért, tegytek tanítványokká minden népeket,* részlet. Készítette: Harry Anderson. © IRI
- 218. oldal:** *Ádám és Éva áldozatokat ajánl fel.* Készítette: Keith Larson. © Keith Larson, 1996
- 226. oldal:** Fotó: Robert Casey. © Robert Casey, 2004
- 232. oldal:** Fotó: Robert Casey. © Robert Casey, 2004
- 268. oldal:** *Jákób megáldja Józsefet,* részlet. Készítette: Harry Anderson. © IRI
- 274. oldal:** *A második eljövétel.* Készítette: Harry Anderson. © IRI
- 280. oldal:** *A második eljövétel,* részlet. Készítette: Harry Anderson. © IRI
-

286. oldal: *Békében együtt pihenve*, részlet. Készítette:

Nancy Glazier-Koehler. © Nancy Glazier-Koehler, 1984

292. oldal: *Az utolsó ítélet*, részlet. Készítette: John Scott. © IRI, 1974

298. oldal: Részlet Dan Baxter falfestményéből

Tárgymutató

A, Á

Ábrahám, Isten szövetsége ~mal, 88
A család: Kiáltvány a világhoz, 10,
227, 229, 231, 233, 234, 236,
237, 247
adakozás, 201
Stephen L Richards kijelentése
az ~ról, 201
Ádám és Éva
a Szentlélek meglátogatta ~t, 32
bátor lelkek, 27
bukása, 29–30
elsőként jöttek a földre, 27
elszakadása Istentől, 29–30
házassága, 27
parancsolatot kaptak, hogy
legyenek gyermekeik, 29
áldozat, 161–165
alkohol, 183
anyák
~ felelősségei, 235–236
Boyd K. Packer kijelentése az
~ról, 235
apák felelősségei, 234–235
apostol, hivatala és kötelességei,
82–83, 104
lásd még Tizenkét Apostol
ároni papság
hivatalai és kötelességei, 80–81
kvórumai, 83
lásd még melkisédeki papság;
papság

Atyánk a mennyben *lásd* Mennyei
Atya
az egyház elnöke, 41–43
~nek való engedelmességből
származó áldások, 45
a ma élő próféta, 43–44
az ~nek támogatása, 44–45
vezeti az egyházat, 104
Wilford Woodruff kijelentése az
~ról, 44
lásd még próféták
az idők jelei *lásd* Jézus Krisztus
második eljövetele
azon tudás ajándéka, hogy
Jézus Krisztus Isten Fia, 138

B

becsületesség, 195–198
Brigham Young kijelentése a
~ról, 195
Joseph F. Smith kijelentése a
~ról, 198
Mark E. Petersen kijelentése a
~ról, 195–196
beismerés, a ~ része a
bűnbánatnak, 118
Biblia, 47–49
bizonyosság, David O. McKay
kijelentése a ~ról, 138
böjti felajánlások, 157, 202
böjti nap, 156–157
böjtölés, 155–158
áldásai, 157–158

helyes ~, 155–156
 bölcsesség ajándéka, 137
 Bölcsesség szava, 181–186
 Heber J. Grant kijelentése a
 ~ról, 186
 bor, 183
 bukás, 29–31
 következményei, 30–31
 bűn
 meghatározása, 115
 mindannyian követünk el ~t,
 115
 bűnbánat
 áldásai, 119–120
 meghatározása, 116
 most van itt a ~ ideje, 120
 Spencer W. Kimball kijelen-
 tései a ~ról, 116–117, 119,
 252–253
 szükség van a ~ra, 115
 tantételei, 116–119
 bűnök bocsánatára végzett
 keresztelés, 123
 bűnök elhagyása, a ~ része a
 bűnbánatnak, 117–118
 bűnök miatti szomorúság, a ~
 része a bűnbánatnak, 117
 búza, 184

C, Cs

celesztialis királyság
 a keresztelkedés nélkülözhetet-
 len ahhoz, hogy belépünk a
 ~ba, 124
 felmagasztosulás a ~ban,
 294–295, 299–303
 cövek, 104
 család
 ~i felelőségek, 233–237
 ~i kapcsolatok, 228–229

David O. McKay kijelentése a
 ~ról, 227
 fontossága, 227–228
 gondoskodni a ~ról, 169–170
 Harold B. Lee kijelentése a ~ról,
 229
 örökkévaló, 227–231
 sikeres ~, 229–230
 családtörténet, 255–261
 család, 197
 csodák, a csodatétel ajándéka, 139

D

diakónus, hivatala és kötelességei,
 80
 dicsőség királyságai, 294–296
 dohány, 183

E, É

Éden kertje, 29
 egészség, az Úr egészségre
 vonatkozó törvénye *lásd*
 Bölcsesség szava
 egyházközségek, 104
 egyház visszaállítása
 Joseph Smithen keresztül
 történt, 102–105
 megjövendölték, 98, 101–102
 elder, hivatala és kötelességei, 82
 előre elrendelés, 9–10
 Joseph Smith kijelentése az
 ~ról, 10
 Első Elnökség, 103–104
 első tantételek és szertartások,
 95–96
 teljes egészében visszakerültek
 a visszaállítás által, 105
 ember
 Isten gyermeke, 9

Isten képmására lett teremtve, 6
 Joseph F. Smith kijelentése az ~
 isteni származásáról, 9
 uralkodják Isten teremtményei
 felett, 5
 engedelmisség, 219–224
 a keresztelés megmutatja az ~et,
 124
 Joseph Smith kijelentése az
 ~ról, 222
 engedetlenség, az ~
 következményei, 223
 engesztelés, 63–70
 a bűntől való megszabadulás az
 ~ eredménye, 66–70
 a feltámadás az ~ eredménye,
 66
 Boyd K. Packer története
 megmagyarázza az ~t, 67–70
 Joseph Fielding Smith
 kijelentése az ~ról, 116
 Krisztus az egyetlen, aki
 elvégezhette, 65
 Krisztus szenvedett és meghalt,
 hogy elvégezze, 60–62,
 65–66
 nélkülözhetetlen a
 szabaduláshoz, 63–65
lásd még Jézus Krisztus
 erkölcsi tisztaság, 245–253
 erős szeszes italok, 183
 Éva *lásd* Ádám és Éva
 evangéliumi igazságok, az ~
 visszaállítottak, 105

F

fátyol, amely eltakarja mennyei
 otthonunk emlékeit, 11

fejlődés, a földi élet nélkülözhetet-
 len a ~hez, 10–12
 felajánlások, 199–203
 Gordon B. Hinckley kijelentése
 a ~ról, 203
 Heber J. Grant kijelentése a
 ~ról, 203
 Stephen L Richards kijelentése a
 ~ról, 201
 felhatalmazás
 az igaz egyház egyik ismérve,
 94
 visszaállított, 103
 felismerni a bűnöket, ~ része a
 bűnbánatnak 117
 feljegyzések által ítélnék meg
 bennünket, 293–294
 felmagasztosulás, 299–303
 az örökkévaló házasság nélkü-
 lözhetetlen a ~hoz, 239–240
 érdemesség válni a ~ra, 16
 Joseph Fielding Smith
 kijelentése a ~ról, 300
 főpap, hivatala és kötelességei, 82
 fordítás ajándéka, 136
 forró italok, 183

G, Gy

gabona, 184
 gondolataink szerint ítélnék meg
 bennünket, 293
 gyermekek
 ~ felelősségei, 236–237
 Ádám és Éva azt a parancsolatot
 kapta, hogy legyenek ~ik, 29
 gyógyítás ajándéka, 139
 gyógynövények, 184
 gyümölcs, 184

H

háború a mennyben, 15–16
 halottak, a ~ért végzett
 szertartások az igaz
 egyház egyik ismérve, 96
 házasság
 örökkévaló, 239–243
 Spencer W. Kimball kijelentése
 a ~ról, 242
 hazugság, 196
 hetvenes, hivatala és kötelességei,
 82
 hit, Jézus Krisztusba vetett ~,
 107–112
 áldásai, 112
 a *Lectures on Faith* című
 műben szereplő állítások
 a ~ hatásairól, 112
 hogyan gyarapíthatjuk, 110–112
 lelki ajándék, 107, 139–140
 meghatározása, 107, 109
 miért van szükségünk ~re, 109
 Spencer W. Kimball kijelentései
 arról, hogy a ~nek munkával
 kell párosulnia, 111–112
 hitehagyás, a nagy ~, 97–98
 hit mások bizonyosságában, a
 mások bizonyosságában való
 hit ajándéka, 138
 hús, 184

I, Í

Illés eljövetele, 276–277
 ima, 35–39
 hogyan imádkozzunk, 38
 hogyan kapunk választ az ~ra,
 38–39
 miért imádkozzunk, 35–37
 mikor imádkozzunk, 37–38
 Isten *lásd* Mennyei Atya

Isten ítéletei, 291

ítélet

~ Jézus Krisztus által, 294
 feljegyzéseket használnak majd
 az ~ során, 293–294
 felkészülés az ~re, 296
 szavaink, tetteink és
 gondolataink alapján ~nek
 majd meg minket, 293
 utolsó ~, 291–296

Izráel

~ házának összegyűjtése,
 267–271
 ~ házának szétszórása, 267–269
 Jákób nevét ~re változtatják,
 267
 Joseph Fielding Smith kijelentése
 ~ összegyűjtéséről, 270
 Russell M. Nelson kijelentése ~
 összegyűjtéséről, 271
 izráeliták, 267

J

Jákób

Isten szövetsége ~bal, 267
 nevét Izráelre változtatják, 267
 jellemvonások, a halandó élet
 előtti életben fejlődnek ki, 9–10

Jézus Krisztus

a halandóság előtt előre
 elrendelték, 9
 a jószívűség példaképe, 191
 áldozata, 60–61, 161–162
 a szolgálat példaképe, 179–180
 az Atya Egyszülött Fia, 56–57
 az engesztelés által áldásokat
 biztosított a számunkra,
 60–61
 azt akarja, hogy szolgáljunk
 másokat, 176–177

- bevezette az úrvacsorát,
143–144
élete, 55–62
engedelmeskedett az Atyának,
222
megszervezte az egyházat,
59–60
megváltás ~ által, 60–61
Orson F. Whitney látomása ~
szenvédéséről, 60
Szabadító és vezető a földi
életben, 13–15
szeretete, 61–62
születését és küldetését
megjövendölték, 55–56
tanításai, 58–59
Teremtő, 23–25
tökéletes életet élt, 57–58
lásd még engesztelés; hit, Jézus
Krisztusba vetett ~; Jézus
Krisztus második eljövele
- Jézus Krisztus egyháza
a korábbi időkben, 93–98
az amerikai földrészen, 96–97
felhatalmazás ~ban, 94, 103
hitehagyás, elpártolás ~tól,
97–98
ismérvek, melyek által
felismerhetjük, 93–96
Joseph Smith szervezte meg,
103–104
keresztelés által tagjává válni
~nak, 124
kinyilatkoztatás ~ban, 93, 94
megjövendölték a visszaállítását,
98, 101–102
napjainkban, 101–106
szervezete, 94–95, 103–104
visszaállított, és soha többé
nem lesz elpusztítva, 106
- Jézus Krisztus második eljövele,
279–284
~nek jelei, 273–278, 283
jószívűség, 187–193
Joseph Smith kijelentése a ~ról,
192
Thomas S. Monson kijelentése a
~ról, 190
jóvátétel, a ~ része a bűnbánatnak,
118
- K**
- kábítószer, ~kel való visszaélés,
183
kávét, 183
keresztelés, 123–127
kinek kell megkeresztelkedni,
125–126
módja, 124–125
szövetsége, 126–127
szükség van a ~re, 123–124
új kezdet a ~ által, 127
kinyilatkoztatás, az igaz egyház
egyik ismérve, 93–94
kísértések, Gordon B. Hinckley
kijelentése a ~ legyőzéséről,
248–249
konfirmálás *lásd* Szentlélek
ajándéka
Krisztus *lásd* Jézus Krisztus
külső sötétség, 296
- L**
- Lélek ajándékai *lásd* lelki
ajándékok
lélekbörtön, 266
lélekvilág, 263–266
Brigham Young tanítása a ~ról,
263–264

Ezra Taft Benson kijelentése a
 ~ról, 263
 lelkek emberi formája, 264
 lelki ajándékok, 135–141
 az igaz egyház ismerve, 96
 fejlesztése, 140
 körültekintően kell használnunk
 a ~okat, 141
 leírása, 135–140
 Sátán utánozza a ~at, 140–141
 lopás, 196–197
 Lucifer *lásd* Sátán

M

megbocsátani másoknak, ~ része a
 bűnbánatnak, 118–119
 megbocsátás
 a ~ból származó öröm, 119–120
 az erkölcsi tisztaság törvénye
 megszegéséért, 252–253
 Spencer W. Kimball kijelentései
 a ~ról, 252–253
 megpróbáltatások, szükségesek a
 fejlődéshez, 11
 melkisédeki papság
 hivatalai és kötelességei, 81–83
 kvórumai, 83–84
lásd még ároni papság; papság
 Mennyei Atya
 atyai szerepe, 9
 az emberek az Ő képmására
 lettek teremtve, 6
 ismerni a ~t, 6–7
 Joseph F. Smith kijelentése a
 ~hoz fűződő kapcsolatunkról,
 9
 Joseph Smith kijelentése arról,
 hogy Ő a mi Atyánk, 6

lehetőségünk, hogy olyanná
 váljunk, mint ~, 9
 minden dolog teremője, 5
 munkája és dicsősége, 6
 teste, 6
 tulajdonságai, 6
 uralkodik minden dolog felett, 5
 vágya, hogy kifejlesszük azokat
 a tulajdonságokat, melyekkel
 Ő rendelkezik, 10–12
 valósága, 5–6
 millennium, 285–289
 Brigham Young kijelentése a
 ~ról, 281
 John Taylor kijelentése a ~ról,
 288
 mindvégig kitartás, a ~ból
 származó áldások, 302–303
 misszionáriusi munka, 205–211
 Ezra Taft Benson kijelentése a
 ~ról, 208
 Mormon könyve, 49–50
 munka, 167–172, 184
 David O. McKay kijelentése a
 ~ról, 172
 Heber J. Grant kijelentése a
 ~ról, 169

N, Ny

Nagyértékű gyöngy, 51
 nagy tanácsülés, 11
 nemzés, nemzőerő, 247–248
 nyelvek ajándéka, 135–136
 nyelvek fordításának ajándéka, 136
 nyugalom, pihenés, 171–172,
 184–185

Ö, Ő

önrendelkezés

- gyakorlása a halandóság előtti élet emléke nélkül, 11
- nélkülözhetetlen a szabadulás tervében, 20
- örökkévaló tantétel, 19
- Sátán arra törekszik, hogy elvegye, 19
- szükségessé teszi a választást, 20–22

ördög *lásd* Sátán

öröm teljessége, 11

ősök segítése, 258–260

P

pap, hivatala és kötelességei, 81

papság, 73–76

ágai, 77–79

helyes használatának áldásai, 76

hogyan kapják meg a férfiak, 74–75

hogyan kell helyesen használni, 75–76

Joseph F. Smith kijelentése a ~ról, 79–80

kulcsai, 79–80

meghatározása, 73

szervezete, 77–85

szükség van a ~ra, 73–74

lásd még ároni papság; melkisédeki papság

paradicsom

a lélekvilágban, 265–266

Jedediah M. Grant kijelentése a ~ról, 265–266

Wilford Woodruff kijelentése a ~ról, 265

parancsolatok, a ~ betartása része a bűnbánatnak, 119

pátriárka, hivatala és kötelességei, 82

pátriárkai áldás, 10, 82, 140

Thomas S. Monson kijelentése a ~ról, 10

pecsételés hatalma, Illés

visszaállította, 276–277

próbatétel, a földi élet egy ~, 10–11

próféták, 41–45

előre elrendelik őket, 9–10

Isten hívta el őket

nemzedékeken át, 43

Isten képviselői a földön, 41–43

szavaik szentírásnak

számítanak, 51–52

prófétálás, ~ ajándéka, 138–139

püspök, hivatala és kötelességei, 81

S, Sz

sabbat, 149–153

célja, 149–150

meghatározása, 149

megszentelni a ~ot, 151–152

megtartásából eredő áldások, 152–153

története, 150

vasárnap, 150–151

Sátán

arra törekedett, hogy elvegye a választás szabadságát, 13–15

azt akarja, hogy szegjük meg az erkölcsi tisztaság törvényét, 249–251

harcolt Jézus ellen a mennyben, 15–16

kiűzték a mennyből, 15–16

megkísért bennünket, 16

megkísértette Évát, 29

- millennium alatt megkötöztetik, 287–288
- millennium végén rövid időre szabadon engedik, 289
- szembeszáll a jóval, 21
- utánozza a Lélek ajándékait, 140–141
- semmittevés, 171
- Smith, Joseph
 az egyház ~en keresztül lett visszaállítva, 102–105
 az igazság ~en keresztül lett visszaállítva, 105
- Szabadító *lásd* Jézus Krisztus
- szabadulás terve, 10–12, 23
- szavak, szavaink által ítélnék meg bennünket, 293
- szentírások, 47–52
 négy könyve, 47–51
 tanulmányozása, 52
- Szentlélek, 32–34
 a ~ ajándékanak elnyeréséhez nélkülözhetetlen a keresztelés, 124
- Joseph Fielding Smith
 kijelentései a ~ról, 34
- küldetése, 33–34
- meglátogatta Ádámot és Évát, 32
- tulajdonságai, 33
lásd még Szentlélek ajándéka
- Szentlélek ajándéka, 129–132
 elnyerni a ~t, 131–132
- Isten egyik legnagyobb ajándéka, 132
- meghatározása, 129–131
- sugalmazásának felismerése, 132
- szertartások
- az igaz egyház egyik ismérve, 95–96
- visszaállítottak, 105
- szolgálat, 175–180, 202
- Spencer W. Kimball kijelentése a ~ról, 176
- szórakozás, 171–172
- szövetség
 ábrahámi, 88
 keresztelési, 126–127
 meghatározása, 87–88
 megújítjuk az úrvacsora által, 145–146
 új és örökkévaló, 90
- szövetséges nép, 87–91
- születés, ~ünk helyét és idejét Mennyei Atyánk választja ki, 10
- szülők felelősségei, 169–170, 233–236
-
- T**
- tálatumok, tehetségek fejlesztése, 213–216
- halandó élet előtti életben fejlődnek ki, 9–10
- Heber J. Grant kijelentése a ~ fejlesztéséről, 216
- Joseph F. Smith kijelentése arról, hogy majd el kell számolnunk a ~kal, 216
- Marvin J. Ashton kijelentése a ~ fejlesztéséről, 215–216
- tanácsülés a mennyben, 11
- Tan és a szövetségek, 50–51
- tanítás
 ajándéka, 138
 ebből a könyvből, 1–3
- tanító, hivatala és kötelességei, 80–81
- tea, 183

telesztíális dicsőség, 295–296
templomok
 a ~ban végzett munka, 255–261
 a ~ban végzett munka a millennium alatt, 281, 287
 az örökkévaló házasságot a ~ban végzik, 240–241
teremtés
 Isten szeretetét mutatja, 25–26
 Jézus Krisztus általi ~, 23
 végrehajtása, 23–25
teresztríális dicsőség, 295
tettek, tetteink szerint ítélnek meg bennünket, 293
tized, 199–203
 Gordon B. Hinckley kijelentése a ~ról, 203
 Heber J. Grant kijelentése a ~ról, 203
 Stephen L Richards kijelentése a ~ról, 201
Tizenkét Apostol, a ~ ítél majd meg bennünket, 294
 lásd még apostol
tudás ajándéka, 137

U, Ú

új és örökkévaló szövetség, 90
Úr napja, 150–151
 lásd még sabbat
úrvacsora, 143–146
 hozzállásunk az ~vételhez, 146
 kiszolgálása, 144–145
 Krisztus vezette be az ~t, 143–144
 szövetségeket újítunk meg az ~által, 145–146

V

választás szabadsága *lásd* önrendelkezés
vasárnap a sabbat napja, 150–151

Z

zöldségek, 184

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

HUNGARIAN

4 02061 95135 0

06195 135